

Giới thiệu Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti

Truyện Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti của tác giả Mon'ss Y7ss thuộc thể loại ngôn tình nói về một cô gái tên Diệp Từ Di là TDT , du học sinh ở Trung Quốc. Tên thật là Hoàng Bảo Nhi, là con gái độc nhất của tập đoàn đá quý Q&T. Một lần tình cờ gặp Dịch Dương Thiên Ti, cô đánh rơi chiếc vòng cổ có 4 lá, truyện bắt đầu từ đây.

Giữa bóng đêm bao trùm, thứ ánh sáng yếu ớt chiếu lên cả hai người. Dưới ánh trăng, hai người không trao nhau lời yêu thương, không có một nụ hôn ngọt ngào nhưng chỉ một cái ôm là đủ, đủ để thể hiện sự yêu thương, đủ chân thành.....từ lâu hai trái tim đã hướng về nhau và bây giờ đã chung một nhịp đập. Có lẽ sinh nhật năm nay của hai người là ý nghĩa nhất trong cuộc đời của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1: Gặp Anh, Người Em Luôn Chờ Mong.

Tách! Tách! Tách!

Tiếng máy ảnh vang lên trên một con đường đông người qua lại. Một cô gái mặc áo phông, quần jeen. cô cầm chiếc máy ảnh đưa lên mắt và ngắm vào một cây đại thụ to lớn. Mím cười vì thành quả của mình, cô đeo chiếc máy ảnh vào cổ, đưa đôi mắt nhìn xa xăm vào một hướng vô định.

Bỗng có một lực đẩy đằng sau làm cô ngã nhào xuống đất. Khẽ rên lên một tiếng, cô xoa xoa khuỷu tay bị trầy xước. một tiếng nói vang lên, cô ngược đôi mắt trong veo nhìn:

- Xin lỗi! Xin lỗi em, anh không ồ ý, em có sao không? Trước mắt cô là một người con trai cao to tắn hơn cô một cái đầu. Mặc áo phông quần jeen, đeo khẩu trang, đội mũ và đeo kính. cô không thể đoán được anh ta bao nhiêu tuổi, vì phần trang bị bên ngoài quá kĩ nhưng ánh mắt có vẻ gì đó quen thuộc hơn ai hết. đang mãi suy nghĩ thì bỗng người cô bị kéo lên. Mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, anh ta kiên nhẫn hỏi lại:

- em không sao chứ? à thì ra từ nãy đến giờ anh ta nói chuyện với cô nhưng bị cô cho ăn bọ, vì thái độ có vẻ quan tâm nên cô cười nói:

- em không sao chỉ bị trầy sơ sơ thôi, về bôi thuốc thì khỏi lo. Bỗng một đồng người cô đeo máy ảnh, chạy nhanh hướng đến chỗ cô đứng hô hoán:

- thấy rồi, thấy rồi, mọi người ơi.

Cô đã kịp tiêu hóa vấn đề và nhanh chóng cầm tay anh, nháy mắt nói trong sự gấp gáp:

- Anh chạy theo em. Nói rồi cô kéo anh chạy thật nhanh. Sau một hồi chạy hết con đường này đến con đường khác, hiện cô đang đứng ở một ngõ. ánh sáng chiếu vào đây rất ít. Cả hai người mồ hôi nhễ nhại, thở dốc.

Anh chống tay vào đầu gối, người cúi gập, thở một cách khó nhọc. Còn cô thì ngồi bệt hẳn xuống đất than vãn:

- ôi cái lũ người này, bám dai như đĩa.

Sau một hồi im lặng, cô ngược lên nhìn anh mím cười nói:

- Anh có thể bỏ khẩu trang ra được rồi em biết anh là Thiên Ti.

Anh mở to mắt kinh ngạc. Trước mắt anh là một cô gái nhỏ bé, khuôn mặt xinh xắn. Anh đã bịt kín hết trừ đôi mắt mà anh vẫn đeo kính mà, cô sao vẫn có thể nhận ra anh được chứ. Bỗng điện thoại cô vang lên, cô nghe máy:

- Dạ con biết rồi.

- .....

- Vâng, con biết.

- .....

Một hồi nói chuyện điện thoại xong, cô đứng dậy phui sạch quần áo. Anh lúc này với những suy nghĩ miên man cũng bình tĩnh:

- Làm sao em biết anh là Thiên Ti vậy, anh hóa trang rất kĩ mà?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh cười cười:

- Khi một ai đó dễ ý đến anh, người đó sẽ ghi nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt của anh. Người ta nói mắt là cửa sổ tâm hồn, dù anh có đeo kính thì đôi mắt anh vẫn không có gì thay đổi. Dáng người của anh cũng vậy. Nhìn thì có vẻ khó nhận biết nhưng nhìn kĩ thì có thể nhận ra. cô nói ra những lời từ đáy lòng mình

- Chẳng nhẽ em là.....

Anh chưa kịp nói thì cô đã đưa ngón tay lên môi chặn anh nói tiếp. Anh gỡ tay cô ra:

- Em tên là gì? Ở đâu? nếu có dịp anh còn báo đáp. giọng nói của anh nghe trầm. Cô chỉ mím cười ghé môi vào tai anh nói khẽ:

- Không cần đâu anh. Nếu có duyên ta có thể gặp lại, lúc đó em sẽ trả lời hết câu hỏi của anh.

Cô nói xong thì vòng ra đằng sau anh bước đi ra khỏi con hẻm. Những tia nắng còn sót lại khi mặt trời đang dần khuất. Bóng cô đổ ra phía sau, anh thần thờ nhìn , tự kỉ nói:

- cô ấy thật thú vị. Sau khi cô đã khuất khỏi tầm nhìn của anh, anh cũng định đi về thì anh cảm giác dưới chân mình có thứ gì đó. Nhấc chân lên, anh nhìn xuống. Đó là chiếc vòng cổ có bốn lá màu tím của cô, anh đã nhìn thấy nó khi anh chạy cùng cô nhưng sao giờ nó lại chuyển màu xanh. Nhẹ cầm sợi dây chuyền lên, anh đứng đưa trước mắt soi xét. Mặt đá là có bốn lá, được làm từ cẩm thạch quý, sợi dây được làm bằng bạc. Anh chợt nhận ra, đó là loại dây chuyền mới của công ty đá quý Q&T, khi gặp ánh sáng mặt trời loại đá này sẽ có màu tím nhưng khi gặp trời tối nó sẽ chuyển thành màu xanh. Loại đá này quý hiếm, nhìn kiểu cách như thể này tức là hàng đặt làm riêng, tức là trên đời chỉ có duy nhất một cái không tồn tại cái thứ hai.

Nắm chặt nó trong lòng bàn tay anh bất giác mím cười, nụ cười được coi là hiếm thấy của anh. Anh quay người đi về.

Có lẽ câu chuyện sẽ bắt đầu từ đây, từ chiếc vòng cổ đặc biệt. Bắt đầu thật dễ dàng nhưng kết thúc sẽ như thế nào .....!?!???

Cảm ơn mọi người đã đọc truyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 2: Trường Mới

Oáp~ oáp~

có một cô gái đang vươn người trên một chiếc giường. Trong một căn nhà nhỏ. Người con gái đưa tay lên dụi dụi mắt, xoa xoa khuôn mặt , động tác rất ư là đáng yêu nha. người đó kông ai khác là Diệp Từ Di.

Hôm nay cô phải đến trường nhập học, bố cô đã gọi điện cho cô thông báo, cô về như ông hiệu trưởng trường là bạn thân của bố cô.

cô xoay người bước vào phòng tắm làm vsen. sau một hồi loay hoay, đứng trước gương bấy giờ ko còn một cô gái có vẻ năng động nữa nó được che lấp khi cô ko buộc tóc cao , mà tết thành hai bím, thả mái xuống che đi hàng lông mày thanh tú. Đặc biệt cô đeo một cái kính to, đeo vào chân đôi giày thể thao kẻ sọc. Diện bộ đồng phục của trường. Nhìn không khác gì một con một sách.

Mỉm cười vì thành quả của mk. Cô lại thở dài thườn thượt vì hôm qua cô lỡ đánh rơi mất chiếc vòng cổ của mk rồi.

Mang tâm trạng nặng nề đi đến trường. Leo lên xe bus ngồi, cô chọn cho mk một chiếc ghế gần cửa sổ để ngắm cảnh. Dòng người đông đúc, tấp nập xe cộ. Tự ki cười, cô vui vì hôm qua gặp được thần tượng của mk.

Dòng suy nghĩ miên man của cô bị cắt đứt khi chiếc xe bus dừng lại ở trước cổng trường.

Vội vàng bước xuống xe . Cô đi thẳng vào khuôn viên trường tìm phòng hiệu trưởng. Khi đi qua khuôn viên cô thực sự thích thú khi nhìn thấy một dãy hoa cắm chường, hoa ly, hoa hồng, hoa mai vàng được trồng xen kẽ nhau hài hòa tạo làm cho người xem thấy thú vị. Sau hồi lần mò, cuối cùng cô đang đứng trước cửa ghi phòng hiệu trưởng. Chính lại trang phục, cô nhẹ gõ tay vào tấm cửa. một giọng nói trầm và nghe có vẻ già giành:

- Vào đi.

Sau khi nghe được câu này cô đẩy cửa bước vào. Trong phòng này có một người đàn ông đeo kính, mặc bộ com lê đen, tay đang lật xem tài liệu, trông đáng vẻ một mồi. nghe tiếng chân ông ngược lên nhìn:

- Tiểu Di phải không con. chú là bạn bố cháu này.

ről ông cứ thao thao bất tuyệt về vấn đề bạn bè gì gì đó, làm cô ong cả đầu. nhần mặt cô kêu:

- cháu học lớp mấy ạ. Ông ta bật cười:

- rất thẳng thắn. cháu học lớp abxb cháu đi thẳng.....

- cháu có sơ đồ ạ. cháu xin phép. cô chán nản vs ông già này.

Đang lần mò tìm lớp thì cô va vào vật nào đó cứng cứng, bật ra đằng sau. Cô ngược mắt nhìn” thủ phạm” thì 4 mắt chạm nhau. Người va phải coi là một người con trai, toát ra vẻ lạnh lùng. Dáng người cao dong dong. Đó chính là Ti. Anh cúi gập người, vắn câu hỏi như lần gặp mặt trước nhưng có phần lạnh hơn:

- em có sao ko?

Cô bật cười, có lẽ anh ko nhận ra cô. Cô lên tiếng trêu lại:

e hèm. va phải ân nhân ko đỡ mà còn đứng ngây ngổ đó hả?

Anh mở to mắt. người con gái kiêu gi đây, anh ko hiểu khi cô nói. Cả một dấu hỏi to đùng hiện ra. a anh nhận ra rồi, đứng rồi hai chiếc răng nanh. là cô gái đó, cô gái đã giúp anh lần trước. Anh nhìn lại lần nữa thật kĩ. cô rất khác không còn cái vẻ tình nghịch mà nhìn rất là một sách. Nhưng cái điều không thể khác và là một dấu ấn của riêng cô là 2 chiếc răng nanh và lúm má đồng tiền sâu.

Anh khẽ gật đầu kéo cô đứng dậy.

- Nhìn em khác lắm à? anh chỉ lặng lẽ gật đầu. cô cảm thấy hơi buồn vì thái độ xa cách của cô.

Bỗng tiếng chuông vào lớp vang lên. cô vội vã quay đầu đi về lớp thì tiếng anh vang lên:

- từ đây, anh có chuyện này..... cô quay đầu nhìn anh.

hết chap nui mọi người ui. mỗi ngày Mon sẽ đăng ít nhất một chap nặc. liệu anh sẽ nói chuyện j vs cô đây ta?? ??

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 3: Lớp Học

Mon cảm ơn những bạn đã xem chuyện mk nha. Chương này tặng cho bạn Tứ Diệp Thảo comment bên dưới nha^_^

Nghe anh nói vậy, cô quay người nhìn:

- Có chuyện gì hả anh? em phải đi nhận lớp nữa!

Nhìn cô chần chừ hồi lâu, anh không thể nói ra lời nào, anh không hiểu khi gặp cô tìm anh đập rộn ràng như là lớp vỏ bọc lạnh lùng anh tạo ra đang dần tan chảy trước cô. Đút tay vào túi quần, chiếc vòng vẫn còn đó. Không hiểu ma sui quý khiến thế nào mà anh lại đem nó đi

Hôm qua sau khi gặp cô, tối anh không ngủ được cứ nhìn chăm chăm vào chiếc vòng rồi tự nhiên hình ảnh cô ủa về trong tâm trí anh. Dáng người mảnh khảnh, mồ hôi đầm đìa trên trán, nhất là khi cười để lộ ra hai chiếc răng nanh và má lúm đồng tiền trông thật tình nghịch làm sao. Dù cứ muốn đuổi đi hình ảnh của cô trong tâm trí anh nhưng anh không làm được.

Cô không kiên nhẫn được khi thấy anh theo đuổi suy nghĩ khác không nói gì:

- Anh không có gì để nói thì em đi đây.

Không để anh kịp nói gì cô đã quay người bước đi. Anh sực tỉnh khi cô nói và gọi với theo:

- À, ơ..... học xong lên sân thượng. anh chờ. Anh rất kiệem lời.

Cô dừng lại suy nghĩ, không quay lại chỉ đáp trả anh:

- vâng.

Cô bước đi. Anh lại lần nữa nhìn thấy bóng dáng cô từ phía sau. Nắm chặt chiếc vòng cổ.

- Mk dạo này bị sao thế nhì..... Mất hết cả hình tượng.....

Anh đưa tay lên vỗ đầu mk, tự ki nói. Anh quay người bước đi. Mọi thứ đầu thu vào đôi mắt tình nghịch của cô. Khẽ mỉm cười.

*****

Lần mò hết dãy lớp học, cô nhảy cẫng lên khi nhìn thấy biển lớp. Nhưng lại ngại ngần khi thấy một cô giáo trung niên đang hướng tầm mắt về phía cô. Cô đi về phía đó.

- Em là Diệp Tứ Di phải ko ? Cô ko trả lời chỉ khẽ gật đầu.

- Cô là Trương Hân , cô giáo chủ nhiệm lớp này, em đợi cô ở đây. Nói xong cô bước vào trong lớp.

Bây giờ cô mới để ý lớp này ko khác gì một cái chợ. Người thì gác chân lên bàn nghe mp3, có một đám tùm tùm lại nói chuyện phiếm, ở đâu lại phát ra giọng hát “oanh vàng”, máy bay giấy phi tứ tung quanh lớp,... Cô Trương đi vào, quát lớn, đập bàn thì cả lớp mới chịu yên lặng. Cô Trương thở một:

- Lốp ta hôm nay có bạn mới, em vào đi. Lời nói của cô Trương bị ngắt quãng vì mệt.

Chỉ chờ câu đó cô bước vào, đứng trên bục giảng, quan sát tổng thể. Lời nói của cô Trương lại chìm ngời cho một cái chợ, cô dồn hết sức lực còn lại hét lớn:

- GIỮ TRẬT TỰ.

Văng giọng nói “thò thè” của cô đã làm cho cả lớp im lặng như tờ:

- em có thể giới thiệu về mk

- Mk là Diệp Từ Di, du học sinh, ma mới xin mọi người giúp đỡ. Cô nở nụ cười nhẹ nhưng cũng đủ để má lúm đồng tiền và răng nanh được dịp khoe ra. Tiếng xì xào vang lên:

- Cô ta nhìn giống một sách quá.....

- Nhìn cũng xinh đấy chứ.....

- má lúm đồng tiền kia còn răng nanh nữa chứ.....

- mấy mấy và vân vân.....

Cô không quan tâm nhiều, quay qua cô Trương hỏi:

- Thưa cô, em ngồi chỗ nào ạ?

- ừm, em ngồi bàn cuối cạnh cửa sổ, hôm nay báo vệ mới chuyển lên. Cô Trương nói nhẹ với cô.

Cô đi về chỗ của mk. đi ngang qua một bạn nữ, bạn đấy lên tiếng:

- hử.... xấu mà cứ thích làm trò ta đấy.....

Cô chỉ cười nhẹ đáp trả:

- ừm..... bạn xinh quá hen..... mk xấu nhưng biết phấn đấu, còn ai kia xinh nhờ son phấn và công nghệ ha?

Cô ta mặt đỏ lừng phàn bác:

- cô dám nói tôi à?

- ơ, tôi nói mấy nói giở trúng ai người đấy tự bít..... mà cô thế à, có tạt giặt mk sao. Cô ko nói tiếp quay người về chỗ.

Bất đầu là tiết văn. Một buổi học cứ thế trôi qua. Đang thu dọn sách vở bỗng cô nghe thấy tiếng một bạn nữ nói nhỏ:

- mk trân thành khuyên cậu đừng động vào Lâm Lệ Băng, cô ấy không vừa đâu, ai động vào cô ta cũng không có kết cục tốt đẹp đâu.

Cô nhìn chăm chăm cô bạn đứng trước mặt: Người hơi gầy, mắt đeo kính cao bằng cô. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt trong veo không vướng bụi trần. Cô vui vẻ:

- cảm ơn lòng tốt của cậu, mk sẽ ko sao đâu. mà cậu tên gì vậy:

- Mình là Vương Huyền. Nói xong Huyền quay đi chạy thật nhanh. cô cũng thu dọn sách vở ra về.

Cô nhớ đến lời hèn của mk thì vội vàng chạy lên sân thượng.....

ahh! hết chap nù nha. Mọi người nhớ đọc truyện của Mon thường xuyên nha.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: First Kiss

Học.... Học .....Học.

Cô đứng trước cánh cửa sân thượng, đưa tay lên lau mồ hôi ở trán sau khi chạy hùng hục 3 tầng lên đây. híc..... có ít đầu chứ.

Hít một hơi thật sâu, cô bước vào. Sau cánh cửa là hình ảnh của một người con trai tuấn tú đang cầm quyển sách chăm chú nhìn. Những tia nắng tình nghịch chiếu vào người anh làm sáng rõ thêm nhiều phần ưu tú. Đúng là học bá mà, dù sau giờ học anh vẫn để tâm đến nó, chắc là do lịch diễn của anh dày quá nên anh chanh thủ học để không mất kiến thức.

Cô tự dưng dấy lên niềm xót sa. anh có thời gian gặp cô sao không nghĩ ngợi vậy. Cô bản thân, tình cảm của cô là gì vậy? phải chăng nó đang vượt qua tình cảm của fans với thần tượng của mk.

- Làm gì vậy? qua đây đi. Giọng nói của anh kéo cô về thực tại.

Cô chạy đến chỗ anh ngồi. Nơi này cũng được coi là rộng, ở giữa sân có 2 chiếc ghế dưới một chiếc mái che nhỏ. Phía bên trái có vườn hoa nhỏ. chắc được chăm sóc tốt nên rất tươi.

Anh vẫn nhìn vào quyển sách, không nhìn cô. Ánh mắt cô thoáng qua tia buồn man mác sau đó đã bị cô gạt ngay đi.

Cô không hiểu, anh không muốn nhìn vào mắt cô vì anh sợ anh sẽ đánh mất chính mk. sợ trái tim anh lại một lần lỡ nhịp vì người con gái khác không phải..... Anh sợ lắm.....

Sự im lặng bao trùm nơi này. Cuối cùng không thể chịu nổi, cô nói:

- anh có chuyện gì không??? Vẫn vậy khuôn mặt anh không chút biến chuyển. Dù là mùa hè nhưng cô cảm thấy lạnh khi ở bên anh. Không thích sự thờ ơ khi cô nói chuyện với anh, không thích sự lạnh lùng kia ở anh vì cô luôn mong gặp được anh mà nhưng có lẽ khoảng cách giữa thần tượng và fan luôn lớn. Nở nụ cười buồn hiem hơi nhìn về một hướng vô định.

Cuối cùng anh cũng gấp quyển sách lại, đưa tay vào trong túi lấy ra sợi dây chuyền:

- của em phải không. đừng đưa sợi dây chuyền, anh hỏi cô.

Sau vài giây bất ngờ cô dấy lên niềm vui sướng:

- ơ..... sao.....nó.....à .....văng của em. Thật sự là đúng rồi, là nó. Cô nhào vào định giặt sợi dây chuyền nhưng không ngờ vội quá lại mất đà lao thẳng vào người anh. Anh cũng vì quá bất ngờ không kịp phản ứng ko đỡ được cô nên.....

E hèm!!! Hiện tại là cô nằm lên người anh, môi chạm môi, 4 mắt chạm nhau. Cô mở to mắt không dám tin, anh cũng vậy. Cô vội bật dậy lùi khỏi chỗ ghé ngồi của anh lúc này mấy bước, hai má sớm đã đỏ ran. Anh cũng không biết xử lý thế nào, lắp bắp:

- xin lỗi em.....xin lỗi..... . Anh cảm thấy không vui vì mỗi lần gặp cô anh toàn phải xin lỗi.

Cô xòe bàn tay ra:

- Trà em sợi dây chuyền đi. Cô nhìn anh, ánh mắt có gì đó oán trách.

- ưk, của em đây. Anh đưa cho cô.

Cô chạy ra cách lan can nhìn xuống phía dưới. Hàng xe cộ đi lại tấp nập. Đứng vậy, Bắc Kinh mà. Bất giác cô nở một nụ cười thật đẹp khi nhìn thấy hoàng hôn. Đôi mắt long lanh, ánh lên điều thích thú, hai má hơi hồng hồng vì dư âm của chuyện lúc này, má lúm đồng tiền sâu và 2 chiếc răng nanh thò ra. Chỉ vào phía hoàng hôn cô nhẹ gọi:

- Thiên ca, ra đây đi hoàng hôn đẹp lắm.

Anh đang suy nghĩ về chuyện ban nãy thì nghe cô gọi cảm thấy vui vì hình như cô không giận anh chuyện đó. Quay qua phông tầm mắt về phía cô, anh lặng người. Khuôn mặt xinh xắn của cô đang cười rất tươi, cái dáng mảnh khảnh khiến ai cũng muốn che chở. Khi ánh hoàng hôn chiếu vào người cô tạo nên một bức tranh sống động tuyệt đẹp, chắc ai nhìn cũng có thể say đắm. Cô quay lại nhìn về phía anh, bất gặp ánh mắt anh cũng đang nhìn mình thì bối rối. Quay mặt đi. Lâu sau, cô đi đến phía anh chia tay ra:

- trà em. ánh mắt có kiên định.

- trà gì? anh thắc mắc, anh đã trà cô sợi dây chuyền rồi mà.

- first kiss. cô nói thẳng thừng.

Nghe cô nói xong anh sặc luôn ngụm nước trong miệng, ho khụ khụ. Anh xoa tay:

- Trà kiểu gì được????

- Mai mua cho em thanh sô cô là là được, cuối buổi em lên lấy ! cô cười tít mắt.

- trẻ con. Anh trừu cô.

- Kệ em, hừ. Trẻ con không chơi với người lớn nữa. Cô quay người lấy cặp đi về.

- O, em tên gì? Anh nói.

- ukm..... Diệp Tử Di, gọi là Tử Tử hay Di Di cũng được. cô nhẹ nhàng nói.

Anh suy nghĩ kĩ, nói:

- ukm..... Di Di đi. Anh cảm thấy tên Tử Tử hay hơn nhưng nghe có vẻ thân mật.

Cô thoáng buồn. cái tên Tử Tử không phải ai cũng được gọi có như vậy, chỉ có ba cô và..... Cô đã cho anh sự lựa chọn vậy mà anh lại chọn gọi Di Di. giọng cô như nghẹn lại:

- vâng, em về đây.

Anh không nói gì. sau khi cô đi, anh đứng dậy sách cặp chừng bị đi về thì đầu ra 2 tên yêu quái.....

ahihì, tiết lộ chương sau nhé các bạn, sẽ có Nguyên bảo và Khai ca nha.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: 2 Tiểu Yêu

Hai tên yêu quái bay từ sau cánh cửa đến, nhảy chồm trước mặt anh. Cả hai đều cười rất ma mĩnh nha. Một người thì có hai cái răng khểnh, mang một nét gì đó rất chững chạc cao hơn anh một chút. Da trắng, đôi mắt biết nói. Người còn lại thì đang ăn bím bím. Nhìn rất trẻ con nha. Làn da trắng không kém gì người kia. Cao bằng anh. Hai má bầu bĩnh nhìn mà muốn nhảy vào véo.

Vâng, không ai khác ngoài Nguyên Bảo và Tuấn Khai. Khai lên tiếng trêu:

- e hèm ! cái gì nhi..... à đúng rồi..... đây có phải vòng cổ của em không vậy.

Nguyên Bảo phụ họa theo:

- ukm..... a! của em anh ạ. Nói xong cả hai lần ra cười không để ý đến sắc mặt của anh đang đen sì. Tiểu Khai hỏi tới tấp:

- mở ám nha. Khai mau, cô bé kia tên gì ở đâu hử??? Nguyên Bảo bắt chiếc nghiêm mặt hỏi:

- Ở đâu??? Từ nãy giờ bị trêu anh tức quá hết'

- hai người có bị sao không????? tôi sẽ cho hai người một trận nhớ đời.

Nói xong anh giả vờ sấn tay áo. Hai người kia tái xanh mặt, ai mà chả biết anh từng học teaw chứ. Hai người quay qua nhìn nhau gật đầu rồi..... chạy.

- hai người đứng lại .....

Trên sân thượng bây giờ rất vui vẻ. vang vọng tiếng hét hòa lẫn tiếng cười vui vẻ.

Sau hồi rượt đuổi thì 3 anh đang ngồi thở dốc. Không một tiếng nói nào, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Anh đứng dậy:

- đến giờ tập rồi. đi thôi xe ở dưới đang chờ. Quay người cầm cặp, anh bước đi. Hai người kia cũng làm theo.

*****

Cô sau khi đi về thì phấn chấn lạ thường. Cứ bất giác sờ lên môi, ánh mắt tha thẩn nghĩ đến cảnh tượng ..... thì bật cười như con đ***. đi trên đường cô bị người ta nhìn chằm chằm. Bỗng cô giật mắ. Nhìn đồng hồ cô méo mớ, sắp đến giờ tập nhảy rồi. Cô vất chân lên cô chạy

*****

Hộc! hộc ! hộc !

- trời ơi hôm nay cô phải vận động mạnh hay lần rồi. Cô ngửa mặt lên trời kêu.

Đứng trước phòng tập nhảy. Cô điềm tĩnh. Khuôn mặt khó coi lạ thường. Nhờ phúc bà chị họ nghĩ đề bắt cô đến làm thay lại còn nháy mắt vs cô nữa chứ. Nghĩ đến cô đã thấy tức rồi. Nhẹ vận tay cầm cửa, cô bước vào.

- ơ ..... Cô sững sốt khi thấy anh, Nguyên bảo và tiểu khai.

- Di Di sao em lại ở đây. trà nhẽ .....

- em thay cho chị Vy Vy. cô trả lời.

Hai con khi nhảy bỏ vào:

- em là Diệp Từ Di phải không? Anh gọi em là Từ Từ nhé.

Cô ngạc nhiên rồi cũng gật đầu.

- anh cũng thế nhé..... Từ Từ. Anh chìa gói bím bím trước mặt cô ý mời. Cô gật đầu đẩy gói bím bím lên trước mặt anh:

- em thay quần áo đã. anh ăn mau đi còn tập.

Cô một con người từ nãy giờ bần bơ..... là anh. Anh có chút khó chịu. Mới gặp mà đã gọi Từ Từ. quá thân thiết. Rồi lại khề lác đầu nghĩ trả liên quan gì đến anh mà.

Cô bước ra vs bộ quần áo thoải mái. tóc buộc gọn cao. Bò kính xuống. cô bước ra làm cho hai anh kia suýt rơi cằm xuống đất. Cô trên

- gì mà ngạc nhiên vậy. Hai người kia cứng giọng ngại ngùng.

- em là ma mới nên biểu diễn một bài nh? cô tỉnh ngịch nhảy mắt. Đi đến chiếc đài. Cô mở bài là bạn lên nhảy.

Tiếng nhạc thôi thúc, cô nhảy rất điêu luyện. Từng động tác rõ ràng gần như hoàn hảo. 3bb nhà nk mở to mắt nhìn như ko thể tin được. Tiếng nhạc kết thúc, làm người ta thấy lưu luyến bài nhảy. tiếng vỗ tay vang lên. là của 3bb. cô mỉm cười nhẹ nói:

- chúng ta tập thôi.

Xin lỗi mọi người nha. Hôm nay Mon phải đi học cả ngày tranh thủ đăng cho mấy bạn đọc. Thứ bảy Mon hứa đăng 3 chương để bù cho mn nha. mk sẽ tặng chương đó cho ai comment bên dưới nha.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Kế Hoạch Trốn Đi Chơi

tiếng nhạc vang khắp phòng tập. 3bb chăm chú tập luyện trước gương, sửa từng động tác.

Một hồi tập, trên trán 3bb lấm xuống từng giọt mồ hôi. Nguyên và Khải đang ngồi nghỉ. Ti vẫn tập hăng say. Vì có động tác khó nên Ti cố làm cho được.

Cô cầm chai nước khoáng mang đến cho Nguyên và Khải:

- các anh uống đi!!!

Nguyên thì giật phăng chai nước tu ừng ực. Khải bật cười. Đưa tay lấy nước:

- cảm ơn em.

Anh mở nắp chai ngửa cổ uống. Cô nhìn Ti sốt sà:

- Nghỉ chút đi mà anh!!

Không một lời đáp trả, anh vẫn cứ tập như vậy. Tiểu Khải nhẹ nhàng nói:

- Từ Từ, nó lúc nào cũng thế. Cố đến khi kiệt sức mới thôi. Anh cũng chịu tính của nó. Khải bắt lực thờ dài.

Cô bậm môi nhìn anh. Bỗng, Khải thờ một cách khó nhọc, mặt trắng bệch, đôi môi không còn hồng hào. Nguyên thấy vậy chạy thật nhanh đi lấy kẹo trong túi áo cho Khải ăn. Thiên đã ngưng tập, đi đến chỗ Khải lo lắng, hỏi:

- anh ko sao chứ??? Khải.

Trong giọng nói của anh chứa sự lo lắng, gấp gáp. Khải mặt môi không nói lời nào. Lúc lâu sau, anh lấy lại khí sắc hồng hào nở nụ cười tươi:

- Không sao rồi Anh khỏe mà. Nguyên Bảo nhảy bỏ vào:

- Đại ca à, làm lo chết đi được. Thực sự Nguyên lo lắng cho Khải nhiều lắm. Lúc anh mệt mỏi, nhìn mặt cắt không còn giọt máu, Nguyên sợ xanh mặt, chân tay luống cuống cả lên chỉ biết lấy kẹo cho anh. Khải đưa tay xoa đầu Nguyên:

- Anh xin lỗi.

Nhìn sắc khí của anh có vẻ tốt hơn, Thiên Ti dặn dò:

- lần sau đừng tập quá sức, có bệnh mà không lo giữ gìn bản thân. Tuy đó là lời trách móc nhưng chứa đựng sự quan tâm. Nhìn anh từ nãy giờ, cô nhẹ bảo:

- Thôi hôm nay tập đến đây, em về đây. Cô quay người lấy cặp sách toan về thì:

- ài.....đã lâu lắm rồi không được đi chơi thỏa thích nha. Nguyên thờ dài bắt lực. Cô cũng là cô mà, anh nói vậy ai mà nỡ bỏ đi chứ. cô đứng ở trước cửa, tay đã nắm vào chốt nhưng vẫn do dự. cô quay lại, nhìn rồi đưa ra gọi ý:

- các anh có muốn đi chơi không. Nguyên nghe thấy thì hờn hờ, gật đầu lia lịa. Khải suy nghĩ rồi xua tay:

- Không được đâu, ra ngoài bị nhận ra ngay, vs lại công ty không cho đi đâu. Mặc dù rất muốn đi nhưng Khải phải cân nhắc kĩ, không tùy ý quyết định.

- Không sao, em sẽ hóa trang cho mọi người, chắc chắn sẽ ko ai nhận ra đâu. Cô khẳng định. Khải do dự lúc lâu thì nói:

- được. Cô chỉ chờ có vậy, ủa ba người vào nhà vệ sinh bắt rửa mặt để hóa trang. Ba anh cũng làm theo. Trong lúc chờ cô cũng hóa trang cho mk thành một sách như trước, khi các anh bước ra, cô chạy ngay đến chỗ Thiên Ti kéo anh ngồi xuống ghế. Lấy khăn nhẹ lau khô nuowccs trên mặt cho anh. Cô ngồi đối diện vs anh, khoảng cách quá gần, anh chưa một lần tiếp xúc với người khác giới gần như thế nên có chút ngượng. Sau khi lau khô mặt cho anh, cô lấy ra từ túi sách một chiếc lọ mỹ phẩm màu nâu. Vừa mở nắp hộp, cô vừa nói:

- đây là loại kem mới, là kem dưỡng ẩm, khi thoa lên thì da nk sẽ thành màu nâu. Cô lấy ngón tay thoa nhẹ lên vùng mặt của anh. Ngón tay của cô mát lạnh, làm cho anh cảm thấy thoải mái. Anh nhìn chăm chăm cô làm cô mất tự nhiên, cười hỏi:

- mặt em có gì sao???

Anh ngại ngùng, đỏ mặt quay đi. Cô không phải người tinh ý trong tình cảm nên không biết nhưng anh làm sao qua mắt được Khải. Biểu hiện khác lạ của Thiên khiến Khải suy nghĩ.

Sau khi thoa đều kem trên mặt, đeo kính, đội mũ vào, trông anh khác lạ. Đến cả hai người anh em phải ngạc nhiên mở to mắt. Cô mỉm cười nhẹ nhưng đủ để một người thất thần(bt ai chưa mn!??? he he:)). cô cũng làm y trang vậy với hai người Nguyên và Khải.

Nhìn sự gắn gũi của cô với hai người anh em của mình, anh bỗng thấy khó chịu không lý do.

Công tác chúng bị cuối cùng đã xong. Cô kéo ba anh ra ngoài dặn dò:

- các anh đeo khẩu trang vào đi.....

Đi ra khỏi cửa được mấy bước thì có giọng nói gọi:

- này.....

Cô xoay người chậm rãi hỏi hộp trả lời:

- dạ..... chị gọi em ạ. Người gọi cô là một phụ nữ đứng tuổi, thấp hơn cô nửa cái đầu:

- cô là người dạy nhảy thay.....

Cô gật đầu. Chị kia tiếp lời:

- Khải, Nguyễn và Ti đâu???

- ưm..... các anh ấy đang tắm chung trong phòng tắm. bảo ko cho ai làm phiền. Cô trả lời bình thản. Mấy anh bụm miệng suốt phì cười vì..... cô nói như thật. Người phụ nữ quay sang 3bb dò xét:

- 3 người kia là ai??????

- là bạn tôi, ở bên hậu cần. Cô trả lời Cô tiếp:

- không có việc gì thì em đi trước đây. người phụ nữ có vẻ nghi ngờ nhưng vẫn để cô đi.

Ra đến ngoài cổng. Các anh vui mừng nhảy cẫng lên nhưng bị cô lia mắt nhắc nhở:

- Các anh muốn bị bắt về à. Nghe thế mấy anh cầm nín. Sau hồi bàn bạc các anh quyết định đi bằng xe đạp đôi thuê được để đi chơi. Chia như thế này: Nguyễn - Khải. Anh- Cô . Lúc đầu Nguyễn định đi cùng với cô nhưng lại bị Khải kéo đi đánh đề mặt. Cô và anh ko nói gì, ngẫu nhiên bị phân chia.

Chương sau Mon sẽ viết về cuộc đi chơi của 3bb và cô nha. xl mn ko đăng chương được. Mon

xl

xl

xl

xl nhiều nha mọi người....

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh?* Dịch Dương Thiên Ti được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Chợ Đêm

nụ cười độc trên môi cô ko dứt. cô đang được đi chơi với thần tượng của mk và quan trọng hơn nữa là cô được thần tượng của mk cùng đi xe đạp đôi..... aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. nếu nó mãi như thế thì tốt biết bao, cô thầm suy nghĩ.

Nhờ tài hóa trang của cô mà các anh ko bị nhận ra. mọi người vui chơi vui vẻ, bỏ đằng sau những gánh nặng.....

Cả đám kéo nhau đi chơi công viên Bắc Hải đầu tiên. Đó là sáng kiến của cô và được Nguyễn và Khải ủng hộ còn anh ko nói gì. Cô nhanh kéo tay anh vào trong, không có khoảng cách giữa thần tượng và fan hiện hữu ở đây.

Công viên Bắc Hải là ốc đảo xanh tĩnh lặng giữa lòng thành phố Bắc Kinh với nhiều bóng cây xanh . cô đi tham quan những khoảng vườn hoa tam giác mạch. mùi hương hoa làm cho người ta cảm thấy thật dễ chịu biết bao. Thoát khỏi thiên đường, cô cùng các anh đi chơi trên phố. Có vẻ như tài hóa trang của cô đã che mắt được mọi người.

Con gió dịu nhẹ đầu mùa đông, nó quét xuống mặt đường tĩnh lặng, rung rinh những chiếc lá trên cành. Mặt trời đã dần khuất, chỉ còn những tia nắng yếu ớt của buổi chiều tà cổ bím niu lấy cái thế giới chẳng muốn rời. Cô và anh đạp trên những chiếc lá nhuộm màu thu vàng dưới đất, một tay dắt chiếc xe đạp, cô cúi xuống nhìn chân cô và anh đi trên đường, đếm từng bước một, khuôn mặt ko che dấu được nụ cười thường trực trên môi.cả hai theo đuôi vùng trời riêng của mình nhưng lại cùng suy nghĩ về người bên cạnh. Bóng cô và anh ngã về phía sau, đan xen vào nhau, một khung cảnh bình yên, tĩnh lặng nhưng thật lãng mạn.

Nếu thời gian có thể ngưng đọng, con tim luôn lỗi nhịp khi nhìn thấy nhau thì.....

Mất anh hướng về phía trước sắp xếp lại những mảnh ghép kí ức đã như phai nhòa theo thời gian mà không tránh khỏi thờ dài,rồi liếc sang phía cô. Dưới những tia nắng hoe vàng, cô đứng cạnh anh. Đôi môi cánh đào mấp máy, anh thắc mắc cô đang đếm gì vậy mà có thể chăm chú đến vậy. Những sợi tóc mai tĩnh lặng rủ xuống khuôn mặt cô. Mặc dù đã hóa trang nhưng anh như nhìn thấu nó, nhìn được khuôn mặt thật dưới lớp kem đen là làn da trắng....dưới gong kính to là đôi mắt đen nháy.....trong chiếc mũ nhỏ là mái tóc dài đã được cuốn gọn.....Dưới lớp quần áo rộng thùng thình là cơ thể nhỏ nhắn.....Rồi chiếc vòng cổ có bốn lá sáng lấp lánh đeo trên cổ cô thu hút sự chú ý của anh..... Cô có vẻ rất quý trọng nó. Bỗng giật mk, tại sao anh lại nhiều chuyện đến vậy, lại quan tâm đến một người con gái gặp anh chỉ đếm trên đầu ngón tay, người con gái anh ko biết rõ vậy. Nhưng ở cô có sự thân thuộc từ lần đầu gặp mặt. Từ cái nhảy mất tĩnh lặng, từ thanh âm cao vút, từ chiếc răng khểnh, từ má lúm đồng tiền như một điều hiển nhiên hiện hữu trong anh. từ khi đắm vào cô ở phố hóm nọ, hình ảnh của cô như một điều bí mật, một dấu chấm hỏi to đùng không có sự giải đáp trong anh, liệu một lần nữa anh đã..... phải chăng đó là tình yêu sét đánh...không anh ko thể cho việc này kéo dài được hơn.

Sợ một lần nữa phải yêu....

Sợ phải mệt mỏi ưu phiền một lần nữa....

Sợ phải bồn chồn lo lắng một lần nữa.....

Sợ cảm giác nhớ nhung một lần nữa....

Và sợ....sẽ vụt mất nhau trong biển người đông đúc này.....

HỦ!!!! Hai tên tiểu yêu vụt qua trước mặt 2 người. Nguyễn dang rộng hai tay ngồi sau yên Khải hí hửng trêu đùa, còn Khải thì phải gồng mk lên đạp xe trách móc:

- nê!! về ăn kiêng đi, béo như heo vậy, đeo sao nổi... hai người kia đi nhanh lên.

Anh lúc này đã thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man về cô. Cô cũng giật mk ngược lên mỉm cười tươi rồi gọi:

- thiên ca, mau đuổi theo họ thôi.

Cô kéo kéo vạt áo anh. Anh dừng lại, hất cằm về phía sau ý bảo cô ngồi lên. Cô nhảy hẫng lên. Anh bật cười vì hành động của cô. Cô đơ ra vài giây, là một nụ cười vui vẻ..... không vương bụi trần.....không mang lo âu, một môi..... có cx tí mắt. Anh ngồi lên yên đạp đi. Cô mỉm cười hạnh phúc, một nụ cười thật sự, không cố gồng mk gượng ép..... Nhìn tâm lung đã, bờ vai rộng của anh cô khẽ rung động. Nó thật thân thuộc biết bao. Đưa tay chạm nhẹ vào, anh vẫn đi xe chậm chậm không biết sự động chạm nhỏ này.

*****

Những chiếc đèn lồng sáng đủ màu treo trên sợi dây. Nổi bật trên vùng trời màu đen.

- Ăn cái này đi. Cô về mặt hồ hỏi chỉ vào những chiếc hồ lô to nói. Nguyễn đồng tình:

- Phải đó.

Khải lắc đầu bó tay trước hai con heo ăn tham này:

- Nè, hai đứa bao tử thùng à. Ăn bao nhiêu rồi!??

Nguyên cười tươi nịnh:

- Chưa đủ mà. Khải đẹp zai ko keo kiệt nhì?

Cô thè lưỡi, anh đứng trầm ngâm nãy giờ, nhìn thấy thì tim bỗng lổ nhịp. Nhìn cô trần trụi. Cảm nhận được ánh mắt của ai đó nhìn mình, cô xoay người lại. Sau cô là anh đang nhìn cô, ánh mắt che dấu tâm trạng cô ko đọc thấu được, cả hai nhìn nhau, ko một lời nói..... Cô cảm thấy ngại liền chạy đến chỗ anh:

- nè, nhìn gì kĩ vậy, mặt em dính gì à?

Vừa nói cô vừa kiễng chân đưa khuôn mặt của mình sát anh, đôi mắt khó hiểu. Vì hành động này của cô, má anh đột nhiên hơi đỏ nóng ran với kéo tay cô:

- đi... ăn hồ lô nào.

- Ó... từ từ. Cô bước nhanh đến phía xe bán hồ lô, Nguyên và Khải cũng đang ở đó. Trên tay Nguyên là hai cây hồ lô to, ánh mắt không dấu nổi niềm vui sướng. Khải đang tính tiền. Cô cười trừ nháy mắt sảo đến:

- chú à, cho cháu một cây nha. cô dành tặng cho người đàn ông trông trạc một nụ cười. Người bán hàng vui vẻ:

- đây của cháu. đưa cho cô một cây hồ lô.

Cô quay ra, thấy anh đang ngó nghiêng, chạy đến kéo đi:

- anh không ăn à. Vừa đi cô vừa hỏi, dơ dơ lên.

- Không. Anh trả lời lạnh nhạt, cô thoáng buồn. Chọt nhét vào miệng anh kẹo hồ lô, mỉm cười chờ đợi. Anh bất ngờ, không phản ứng kịp, đánh ăn cho hết. Vị ngọt lan tỏa vào miệng anh cùng ánh mắt chờ đợi của cô. Hay có thể nói vị ngọt đó đã lan tỏa xuống tim anh rồi.

- ukm... cx ngon đó. Anh ngượng ngịu trả lời, cô cười tươi ăn nốt. Nguyên nhảy bỏ vào:

- delicious. Mồm ngậm hồ lô và phun ra tiếng anh, nghe lạc nhịp làm cả đám cười nắc nẻ, đến cả Thiên cao lãnh cx phải quay đi cười. Nguyên mặt đen như đất nòi. Cô xua tay:

- Được rồi... không cười nữa....

Nhưng cô không ngăn được đành ôm bụng cười, Nguyên tức khí hứ một phát rồi ngoáy mông đi thẳng. Khải chạy theo. Cô nhìn thấy một cái chìa khóa hình con gấu được đặt trong lồng kính thì tò ra thích thú. Đặt bàn tay lên tấm kính, đôi môi cười.

- Từ Từ. Nhanh lên.

Tuấn Khải đi đằng trước ngoái lại nhắc nhở. Cô quay qua nhìn anh rồi quay lại nhìn con gấu nhỏ, đành đứng lên chạy theo.

Chợ đêm ở đây thật đẹp. Nó không được xa hoa, bày bán những đồ đắt tiền như những siêu thị, cửa hàng cô đi mua. Ở đây bày bán những món đồ giản dị, được làm bằng thủ công. Những cửa hàng xếp cạnh nhau. Dưới ánh trăng sáng, mọi thứ lung linh. Nhiều người qua lại nhộn nhịp. Khi là một gia đình, khi là cặp tình nhân. Từng giây phút trôi qua nhẹ nhàng, như làm chậm lại nhịp sống thường ngày. Mọi người đến đây không chỉ mua đồ, mọi người đến đây để tìm giây phút yên bình nơi thành phố bon chen.

Cô đảo mắt nhìn quanh, vô tình đắm sầm vào ai đó. Cô ngả nhào xuống đất. Cảm giác đau nhức ở cổ chân xâm chiếm khiến cô nhăn mặt rên khe:

- ai da.... đau. Sờ đến mắt cá chân nắn bóp, đau nhức, cô đã trợn chân rồi. Ngược nhìn lên. TRước mắt cô là một đám thanh niên, ăn mặc phong cách. Bấm khuyên, nhuộm tóc. Người đâm vào cô là một tên con trai cao ráo, khuôn mặt hiện rõ chữ: ĐẾU. Hần nhếch mép khinh bỉ:

- cô em à, đi chơi với tụi anh không. Nói xong cả đám ô hợp sau cười rộ lên. Cô bắn ánh mắt khinh bỉ đến, giọng lạnh tanh:

- rút ra khỏi tầm mắt của tôi.

Anh ta cò vè ngạc nhiên, rồi khom người xuống ngồi trước mặt cô, đưa tay lên nâng cằm cô:

- cô em gì mà dữ dằn vậy.

- Bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra khỏi tôi. Cô trừng mắt cứng miệng. Nếu không phải bị trợn chân thì cái đám ô hợp này không phải đối thủ của cô. Nhưng sự thật bây giờ thì.... Đảo mắt một vòng tìm kiếm bóng dáng anh, Khải và Nguyên nhưng không thấy ai. Mọi người đi lại bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Bất lực hoàn toàn. Bỗng:

- Bỏ cô ấy ra. giọng anh vang lên phía sau cô. Là anh, anh dứt tay vào túi quần, khuôn mặt không chút biểu cảm. Đi về phía cô, kéo tay cô đứng dậy, bị bất ngờ cô kêu:

- đau...

Anh nhăn mặt nhìn đôi chân trái của cô, người cô đâm phải lên tiếng:

- anh hùng cứu nữ nhân à. Anh ta cười khà khà, tia nhìn cò nguy hiểm.

- Bọn bay. lên. Anh ta phất tay, đám ô hợp rút từ trong người ra nào là gậy gộc, dao lao đến. Anh đưa cô ra phía sau người anh. Lao đến. cô nhìn theo:

- Cẩn thận. Những cú bay người, đá, đâm chuẩn xác. Chỉ năm phút, đã tiêu diệt gần hết. Còn tầm 10 đứa. Anh thấm mệt, vẫn cố lao đến đánh tiếp, từng người một gục ngã, tên đầu xo lo lắng, rút trong người ra một con dao con lao đến. chiếc dao đến điểm nó cần đến.

- Pháp.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8

Pháp!!!

Âm thanh này làm tác động lớn đến mọi người. Mọi người không còn thờ ơ mà quay lại nhìn.

Chiếc dao cắm vào cánh tay cô. Khi nhìn thấy hấn ta chừng bị đâm lén, cô hoảng hồn, mặc kệ chân đau, bằng một dũng khí vô hình nào đó, cô lao như bay đến chắn cho anh. Và chiếc dao đã cắm thẳng vào tay cô. Vết thương bắt đầu ứa máu, máu đỏ tươi đang chảy ra từ cánh tay cô, mùi máu tanh sộc lên mũi khiến cô khó chịu. Cô nhìn vào vết thương khe rùng mình. Hấn ta giặt mình, rút chiếc dao kêu đám hợp ô chạy. Lúc này Nguyên và Khải cx chạy đến.

Nhìn vết thương của cô, anh sớt sa trách:

- Tại sao em lại ngốc vậy?? Ánh mắt anh có tia trách móc, sớt sa. Cô mỉm cười nhìn anh:

- anh còn nhũu xô diễn, lỡ bị thương thì sẽ bị lỡ xô diễn và các fan rất đau lòng.

Thực sự lúc đó cô không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ biết mk nên che cho anh. Đầu óc cô bắt đầu quay cuồng, có vẻ như mất máu hơi nhiều. Cô ngã nhào vào anh. Anh nhanh chóng ôm cô vào lòng. Ngất lịm. Trước khi ngất cô thấy được gương mặt lo lắng của anh và Khải, Nguyễn gọi tên cô:

- Từ Từ. Cô mỉm cười khép bờ mi vào. Cô cần nghỉ ngơi.....

Anh bế thốc cô lên, không kim được lo lắng. Hàng lông mày thanh tú chau lại. Quay qua nhìn Khải:

- mau gọi taxi.

Khải giật mk làm theo.

*****

- A. Có kêu lên khi cưa mk, cánh tay truyền đến sự đau nhói. Đôi mắt hé mở. Cô đảo mắt xung quanh. Cô đang ở trong một căn phòng bình thường. Gam màu chủ đạo là xám và đen. Nhìn đơn giản và tĩnh tế. Có một cái bàn học được đặt cạnh cửa sổ. Những chiếc giá sách thiết kế cầu kì gắn trên tường. Trên trần nhà có chiếc đèn chùm. Cạnh giường là tủ quần áo. Bên cạnh có một chiếc gương cỡ vừa, có chân chống phía sau.

, cô nằm trên một chiếc đệm êm, thoang thoảng một mùi hương quen thuộc. Kéo chân ra, cô định bước xuống giường thì cửa mở. Anh bước vào, trên tay là một bát cháo bốc hơi thơm mùi hành và một cốc sữa, nước và thuốc. Anh quay người dùng chân đóng cửa, tiến về phía giường. Đặt khay xuống, nhìn cô ân cần:

- Em nghỉ ngơi đi. Đây là nhà anh.

Cô nhìn anh rồi liếc mắt qua chiếc khay không khỏi bất ngờ:

- Anh nấu sao?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô anh dang hắng:

- e hèm uk anh nấu. Ăn được.

Được sự nghỉ ngơi trong mắt cô anh đáp trả. Bưng bát cháo lên, anh lấy thìa khuấy đều, thổi. Anh múc một thìa đưa về phía cô. Cô khẽ tránh:

- em tự ăn được mà!!

Anh lườm nguýt cô, nói nhẹ:

- em ăn bằng tay trái????

Cô khẽ nhấc tay phải lên. Ôi trời!! cô bị thương tay phải, tay cô thuận. Khóc không ra nước mắt. Đang suy nghĩ thì anh lại đưa muỗng cháo đến gần miệng cô, ý bảo cô há mồm ăn. Ngại ngần nhìn thìa cháo rồi liếc sang nhìn vẻ mặt thần nhiên của anh, cô há mồm để ăn. Cứ như vậy đến hết bát cháo. Không ai nói với ai lời nào.

Ăn xong. Anh đặt bát cháo xuống đưa thuốc và cốc nước cho cô, cô ngoan ngoãn uống thuốc. Anh với người đỡ cô, rút chiếc gối sau lưng giúp cô nằm xuống. Đắp chăn đến ngang người cô, anh nhìn cô trân trân. Có cảm động trước sự ân cần chăm sóc của anh.

Anh đứng dậy định bước ra khỏi phòng thì cô nín thở nhìn anh lại, nhỏ nhẹ:

- ở lại một chút được ko??? Đợi em ngủ đã.

Cô năn nỉ anh. Anh gật đầu, ngồi xuống bên cạnh giường cô, đôi tay vẫn để cô nắm. Cô hài lòng mỉm cười. Khép hắng mi cong vút vào.

Ở bên anh, cô có cảm giác tin tưởng, muốn anh che chở. Anh thật thân quen trong tiềm thức của cô. Từ bé cô sống ko cần dựa dẫm vào ai, nhưng bây giờ cô thêm lắm cảm giác được anh che chở, được anh ôm vào lòng, phải chăng điều đó đã vượt giới hạn tình cảm của fan với thần tượng, cô đến TQ để gặp anh và công ty con của ba cô cx ở đây, cô muốn học hỏi nhiều. Định mệnh đã dẫn lối cô đến với anh khi ở cật đèn đỏ đó. Cô không biết tình cảm trong nk là gì nữa, cô chìm vào giấc ngủ khi theo đuổi những suy nghĩ miên man.

Nhìn gương mặt của cô đang ngủ. Anh thấy nó thật cuốn hút. Cô ko thật sự xinh đẹp như những người anh đã gặp. Nhưng ở cô có một nét đẹp tâm hồn, nó thuần khiết, nó toát ra từ con người của cô. Gương mặt cô thật yên bình, anh đứng lên kéo chiếc rèm cửa sổ vào rồi bẻ khay đi ra.

Trong lúc đó ở căn phòng bên cạnh.....

Căn phòng này không khác gì phòng cô nằm nhưng gam màu chủ yếu là màu xanh biển. Hai người con trai, một người chống cằm suy tư trên bàn học, người còn lại thì đang ăn bím bím và lướt fà ngon lành. Chàng trai ngồi bàn học lên tiếng:

- Nguyễn bối, em có thấy kì lạ ko? Thiên ít khi đối xử quan tâm với ai đó mà lần này thì lo lắng ra mặt còn xông phi vào bếp nấu cháo nữa chứ, kì lạ thật mà.

Chàng trai ngồi trên giường ngẩng mặt lên đồng tình:

- Phải, phải, kì lạ quá ấy chứ!!! Em ốm Thiên còn kê mà Từ Từ bị thương thì lo lắng chăm sóc ân cần.

Nguyễn ghen tị. Khải bật cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh. Vẻ mặt nguy hiểm, cả hai đồng thanh:

- PHẢI ĐIỀU TRA!!!

*****

Những tia nắng vàng hoe tinh nghịch nhảy vào phòng, chiếu lên gương mặt thiên thần đang say giấc. Tiếng gió lướt nhẹ nhàng như đánh thức người con gái đó. Cô mơ màng, đưa tay trái lên rụi mắt, ngái ngủ. Lật chăn lên, cô bước xuống giường. Từ lúc cô uống thuốc đã ngủ đến tận chiều. Đi đến cạnh cửa sổ, cô đưa tay kéo rèm. Tầm kính trước mặt cô đã thu cô lại với thế giới bên ngoài. Cô mở cửa kính, bước ra ngoài lan can. Cạnh lan can có hai cây xương rồng nhỏ. Cô thích thú mỉm cười đưa tay nâng cây lên nhìn chăm chú. Cô thích cây xương rồng lắm,nó có một sức sống mãnh liệt, có thể thích nghi với mọi môi trường sống. Cây xương rồng mọc lên trên sỏi đá , cát bụi và khô cằn , bề ngoài trông xù xì gai góc nhưng trong thân lại mọng nước. Nó cũng giống như con người , bề ngoài có thể cứng rắn mạnh mẽ nhưng thực ra lại rất tình cảm.Cây xương rồng đại diện cho một con người cứng rắn mạnh mẽ mà giàu tình cảm nhưng chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài , về tình yêu , nó đại diện cho một thứ tình yêu nồng nàn , bốc lửa , mãnh liệt , thủy chung nhưng lại thâm kín , lặng lẽ chưa dám thổ lộ. Cây xương rồng rất ít khi ra hoa nhưng nếu có thì nó thật đẹp, nó tỏa sáng, một loài hoa có vẻ đẹp riêng biệt. Có lẽ cô thích nó vì nó có một phần giống mình.

Cánh cửa bật mở 3 anh bước vào. Nguyễn lăng xăng chạy trước, đi đến chỗ cô. Khải khoác lên người cô một chiếc áo:

- đang bị bệnh mà cứ ra gió, trời thì lạnh mà mặc phong phanh.

Cô vô thức làm theo lời anh nói. Ngoan ngoãn ghé đi chỉ nhà và chìa khóa cho anh. Mỉm cười nhìn tờ giấy trước mặt. Nhà số x đường xyz phố abc. Hoàn hồn, cô lắp bắp:

- ơ nhưng.....

Chưa nói được câu gì thì Nguyễn và Khải đã đi ra khỏi phòng chỉ còn anh và cô. Cả hai nhìn nhau. Bất chợt cô thờ dãi. Anh nhắc nhở:

- Xuống ăn thôi.

Anh kéo tay cô đi.....

Hết chương!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Mờ Ám

ước từng bước xuống bậc cầu thang, tay bám tay vịn kính, cô đảo mắt nhìn xung quanh. Cầu thang được làm xoắn ốc. Đi xuống, bên trái là phòng khách. Đi thẳng là phòng ăn, bếp.

Phòng khách được trang trí tinh tế. Bộ sofa màu kem, gối ôm màu đỏ, xếp ngay ngắn. Được trải một chiếc thảm màu nâu dưới bộ sofa. Nhìn thẳng theo hướng sofa là một chiếc tivi màn hình phẳng được gắn trên tường họa tiết hoa, bên cạnh là chậu cây cảnh. Trên trần nhà là một chiếc đèn chùm sáng. Phòng khách được sơn bằng màu trắng trừ bức tường gần tivi là màu kem. Có một tấm ảnh tiffany to được treo trên tường, cả ba đều nở nụ cười thật tươi.

Anh kéo tay cô ngồi xuống sofa, kèm lời nói:

- Bữa tối chưa làm xong đâu, em mở tivi đi coi tạm hoặc đọc báo dưới tivi vậy.

Theo hướng chỉ tay của anh, cô thấy có một chiếc kệ nhỏ dưới tivi, trên mặt kệ có nhiều quyển tạp chí. Cô nhẹ gần đầu, đưa tay với lấy điều khiển định ấn nút thì.....

Anh thờ dài nhìn cô, cô e ngại cúi đầu. Anh cầm điều khiển tivi bấm mở rồi vô tình mở kênh CN cho cô xem. Tự dưng mắt cô sáng lên, quay phắt nhìn thẳng màn hình xem oggys. Anh trở mắt nhìn, cô đã học lớp 10 rồi mà sao lại xem hoạt hình vậy?? Trẻ con quá vậy.

Nhìn khuôn mặt chăm chú của cô, mặt anh thoáng nét cười. Anh nhìn thấy cuốn tạp chí ở cạnh người cô, vươn người định lấy thì bỗng mắt đã bỏ nhào vào người cô. Cô đang xem chăm chú không để ý sự tồn tại của anh thì như có một vật nặng trĩu đè vào người làm cô đổ nhào ra..... Tư thế của hai người bây giờ rất ám muội. Do bị đẩy nên đầu cô đập vào thành ghế sofa, anh chống tay lên thành ghế, cô bị vây bởi vòng tay của anh. Chiếc rèm bị thổi lên vì gió. Trong gió thoảng thoảng mùi hương của anh và cô hòa quyện vào nhau. Cứ giữ tư thế như vậy đến 5 phút, anh và cô nhìn chăm chăm nhau ko ngại ngùng. Người cô có mùi hoa oải hương, không tự chủ cúi xuống gần sát cổ cô, cô hít lấy mùi hương vương vấn đó thì bỗng.....

- Ăn cơm thôi.

Di Vương chạy ra từ phòng bếp, bất gặp cảnh hai người thì đứng đơ như tượng phỗng, lúc lâu mới quay đi e hèm hai tiếng:

- ukm..... hai đứa ra ăn cơm đi, thức ăn nguội mất.

Nói xong đi lấy cốc lui mất. Anh và cô bình tĩnh, anh bật người dậy, quay mặt đi hướng khác, gỡ mái tóc hơi rối. Cô thì mặt đỏ hồng ửng, ngồi dậy ngại ngùng. Lúc này Khải và Nguyên đi xuống cười nham hiểm, vừa nãy vừa hay xem được cảnh vui này, Nguyên tỉnh ngịch:

- ủa sao mặt Từ Từ đỏ vậy em?

Nguyên giả vờ hỏi dù biết. Cô mặt đã đỏ bây giờ còn đỏ hơn lấp bắp:

- e...m...n.ông...qu.á...ấy .....mà.

Nguyên và Khải cùng cười, quay qua Thiên, Khải hỏi:

- nè, sốt hả, mặt đỏ vậy.

Anh lườm Nguyên và Khải cháy mặt (cháy mặt rồi, bà con đập lửa!!!) . Không nói gì đi thẳng vào bếp. Cô cũng đứng dậy đi theo.

Phòng ăn đầy đủ tiện nghi, sạch sẽ. Đặt giữa phòng bếp là bàn ăn, cô và 3 anh đang ngồi. Nguyên nhanh nhẩu lấy bát xôi cơm cho mọi người. Di Vương đang dọn thức ăn ra bàn, vừa làm đi vừa hỏi:

- Có bé, có tên gì.

- con tên Diệp Từ Di. Di có thể gọi con là Từ Từ. Cô vui vẻ trả lời. Di Vương mang một khuôn mặt phúc hậu, đôi mắt hiền từ, giọng nói nhẹ nhàng, làm cô thấy thoải mái, thân quen như mẹ cô vậy. Di Vương mỉm cười giới thiệu:

- Con có thể gọi di là Di Vương, 3 tên ngịch từ kia đều gọi vậy. Di Vương nói xong hất mặt về phía các anh. Khải về giận dỗi:

- Di này, mặt mặt thật, gì mà ngịch từ.

Cô bật cười, khung cảnh đậm chất gia đình vui vẻ, ấm áp này, có phải cô đã bỏ quên nó trong phần kí ức đang dần phai nhạt trong thời gian.....

Anh nhìn cô chăm chú. Cô có đôi mắt đẹp, có chút tỉnh ngịch, bình yên, tâm hồn tinh khiết. Nhưng anh cảm nhận được từ ánh mắt cô có gì đó hoang hoải của sự mất mát, nỗi buồn. Bí ẩn.

Cô nâng thìa cháo lên bằng đôi tay bị thương, tay run run. Bỗng keng, thìa cháo rơi thẳng vào cánh tay trái đặt trên bàn của cô. Cô kêu nhẹ một tiếng, anh giật mình cầm tay cô kéo về phía bồn rửa, vận vòi xả nước vào phần bỏng đang dần đỏ ửng lên. Cô nhìn anh ngạc nhiên, cô còn chưa kịp phản ứng gì thì..... Anh lại kéo cô lên phòng, bắt cô ngồi im, lấy từ trong hộp cứu thương ra tuýp thuốc nhỏ, bôi vào tay cô. Nâng tay cô lên xem xét thật kĩ rồi dặn dò:

- tay đau sao cứ cố, thấy chưa lại bị thương rồi, ngồi im đây anh đi lấy cháo. Cô ngồi im không ns gì.

Anh quay người đi ra cửa, đóng cái sầm, như xả hết sự tức tối trong lòng đi. Mà tại sao anh bức vậy? tại cô ko bt tự chăm sóc mk? Liên quan đến anh ko? Lại hành hạ mái tóc.

*****

Lúc sau, anh tay bê cháo mở cửa phòng bước vào, cô vẫn ngồi im chờ anh. Anh lại cho cô ăn, ko ai ns gì, uống nước rồi uống thuốc, xong lại đi ra. Cô như không thể chấp nhận được những hành động của anh lúc này nên đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tài miễn phí tại **WWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

-ukm.....ukm...

đôi mắt cô nhắm lại, tay nắm chặt lấy mép chân, tay còn lại quờ lỉnh tỉnh trên không trung, trán đã thấm đẫm mồ hôi từ bao giờ, khuôn mặt nhăn nhó:

- aaaaaaaaaaaaaaa! có bệnh người đây, thờ đức, tay đưa lên che mặt. Anh đang ở phòng kế bên nghe tiếng cô thì lo lắng chạy sang.

Cánh cửa phòng bật mở, bóng tối vây lấy người con gái đáng người nhỏ bé đang ở trên giường, ánh trăng len lỏi vào chiếu lên cô, cô thu mình, đầu gục vào gối, vai run lên. Anh biết cô đang khóc, không nói gì tiến đến chỗ cô, ngồi xuống giường, dang rộng vòng tay ôm chôn lấy con người bé nhỏ kia. Cô ex mặc kệ, buông xuôi tất cả sống thật với cảm xúc của mk, cô lao vào người anh khóc nức nở. Anh lấy tay vỗ vào lưng cô như an ủi. Người con gái này, thật bé nhỏ trong mắt anh, nỗi bất giữa những cô gái khác, anh muốn là người che chở cho cô, muốn là người lau đi những giọt nước mắt đang đua nhau tràn ra khỏi đôi mắt cười của cô, là người chia sẻ niềm vui nỗi buồn của cô. Cô khóc.... trong tim anh thấy nhói đau.

Cứ thế, dần rồi tiếng khóc của cô chỉ còn nấc nhẹ. Những giọt lệ đã khô dần trên má. Có lẽ vì khóc quá nhiều nên cô mệt mỏi ngã người vào anh mà ngủ. Anh đặt cô xuống giường, lấy gối kê lên đầu, đắp chăn cẩn thận cho cô mới yên tâm bước ra khỏi phòng.

##

*#####

rengggg.....rengggg

tiếng chuông báo thức vang lên inh ỏi, đánh thức người con trai trên giường. Vương Nguyên vươn tay tắt báo thức. Bật dậy, chớp chớp mắt để quen vs ánh sáng. Lười biếng lết thân vào lm vsen, thay quần áo rồi nhanh nhẹn xách cặp xuống nhà. Xuống đến phòng ăn, ai cx có mặt đủ. Cô thấy Nguyên đi xuống, mở lời chào:

- Nguyễn Nguyễn, chúc anh buổi sáng vv^^

Nguyễn nhanh nhẹn ngồi xuống bàn có phần ăn của mk:

- cảm ơn, chúc Từ Từ buổi sáng tốt lành.

Nói xong vui vẻ gặm bánh mì. Khải lúc này trầm tư, quay qua cô hỏi:

- e suy nghĩ kĩ chưa?

cô pt anh ns tới chuyện j. Cô đã suy nghĩ nhiều, trả lời:

- cx đc, e đang ở một mk.

Anh trong bụng mờ mờ nhưng tò về k quan tâm, dừng dừng. Khải liếc sang anh rồi chuyển ánh mắt sang Nguyễn bản tin. Hai người cứ trao đổi ánh mắt đầy đến khi:

- đi hk thôi.

Anh ăn xong, nhìn hai người Nguyễn và Khải từ nãy giờ, có gì đó rất mờ ám. Không có vẻ quan tâm cho lắm. Anh khoác ba lô lên vai, vuốt lại mái tóc, đi ra ngoài cửa, vừa đúng lúc xe của công ty tới đón. Khải và Nguyễn cùng cô cx đi theo, cô quay người ns vọng vào bếp:

- Di Mạc, con đi hk đây.

Ngồi trên xe. Thiên và cô lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ, khung cảnh sớm. Khải và Nguyễn thì thào to nhỏ. Nhìn thấy xa xa là ngôi trường, cô vội vàng:

- chú chú, cho dừng xe ở đây đi.

Chú lái xe cho xe tấp vào lề đg hỏi:

- sao lại dừng ở đây?

Cô không ns j nhiều, mở cửa xe, ngó dọc, ngó ngang, k thấy ai ms rụt rà bước xuống. Trước khi đóng cửa xe, cô ns:

- cháu k muốn các anh có scandal nào. Cảm ơn chú.

ns xong rất vui vẻ đóng cửa xe, tung tăng đi trên đg. Chiếc ba lô trên vai cô lắc qua lại theo từng nhịp chân của cô. Anh nhìn theo cô. Cô mặc váy, áo đồng phục của nữ sinh trường, ản mk sau lớp kính dày cộp và làn da đen, đi đôi giày thể thao, mái tóc tết lại, trông vô cùng năng động.

Chiếc xe lao vèo đi qua cô, chân váy có khe rung chuyển. Cô mỉm cười, rang tay đón gió, ánh nắng, đôi môi mấp máy. Cô đỏ mặt khi nhớ về hình ảnh đêm hôm qua. anh và cô ôm nhau, cô ngủ trong vòng tay của anh,... mãi suy nghĩ bông..... RÀM. Một chiếc xe đạp phóng sượt qua cô khi cô đang sang đường.

- Trời ơi!! cô than thầm trong lòng, rằng này sao sui vậy, bị đâm tới mấy lần. Cô chống tay, đầu hơi choáng, vết thương ở tay rỉ máu. sôt..... đó là cảm giác đầu tiên cô cảm nhận được từ cánh tay của mk. Ngẩng đầu lên, truy tìm người vô duyên, vô cớ đâm phải mk.

Trước mắt cô là một hạo soái luôn. Mái tóc hạt dẻ bông bênh trong gió, có mấy sợi bết trên trán vì mồ hôi. Khuôn mặt có những đường nét hoàn mỹ đến kì lạ. Như soái ca trong chuyện ngôn tình, đó là điều cô nghĩ đến đầu tiên. Đôi mắt đen sâu, hàng chân mày sắc nét, đôi môi đỏ mọng như....con gái luôn. Đáng người chuẩn. Miễn chê. cô hơi bị lung lay bởi sắc đẹp của anh nhưng nhanh chóng tiêu hóa vấn đề, lên tiếng chất vấn:

- nè anh kia, để quên mất ở nhà hả? đi kiểu j mà đâm vào tôi vậy.

Anh ta bình thản đến lạ lùng, lời ns chẳng mấy thiện cảm. Đứng trước anh chỉ là một con nhóc nhỏ con mà lm bộ lên mặt, anh toát ra khí lạnh:

- có cô đi đứng kiểu gì ấy. người thì tha thán như ng mất hồn.

Cô trừng mắt lên, hình như, có cú xuống tìm kính, nhìn thấy chiếc kính ở cạnh chân anh ta. mà khoan đã.....mk đang ở tư thế j vậy, ng thì ngược lên ns, ng thì cúi xuống ns, chả khác j..... mà anh ta còn mặc đồng phục trường mk mới kinh chứ. cô hứ mắt cái, đưa tay vợ kính đeo vào, đứng thẳng ng dậy, quay ng bước đi. Anh ta đầu đề cô dễ dàng đi, kéo mạnh tay cô, lại đúng chỗ bị thương, cô rên:

- a..ui.....đau, bỏ tay ra.

cô ghạt tay anh ta ra, quay ng nhìn thẳng anh ta. Anh ta không vừa nhìn lại:

- nè cô kia, tôi ns chưa xong mà định bỏ đi đâu, bộ cô k pt tôi là ai à?

Anh đưa ánh mắt ngờ vực nhìn cô, anh ta nghĩ cô già vờ đau, à..... Diệp Từ Di. cái tên này đã đc anh khắc ghi. Cô nhìn thái độ của anh, tức tối:

- anh bị lm sao k? anh có phải cha mẹ hay thành j đâu mà tôi phải pt anh.

anh sững sôt, trong trường vẫn còn sinh vật lạ này chưa pt anh cơ à. Thôi k chấp, phá lệ một lần, anh đằng hắng, đưa môi sát tai cô:

- TRƯƠNG HÀN LÂM, nhớ cho kĩ.

ns xong Hàn Lâm quay ng đạp xe đi. Cô cx tức tốc chạy như bay vào trường. Trong lòng k khỏi nguyên rủa tên khốn kiếp đó.

renggggg!!!! cách!

Hộc! Hộc! Hộc!

cô thở dốc, vừa kịp. Sách cặp nhanh chóng đi về chỗ của mk. cả lớp nhìn cô như sinh vật lạ. Cô chủ nhiệm bước vào:

- chúng em chào cô ạ. cả lớp đứng dậy đồng thanh. cô mỉm cười hài lòng, phát tay r ahieeuj cho cả lớp ngồi xuống, co vội vàng:

- các em chú ý, tuần tới là noen!, mỗi lớp phải đăng kí một tiết mục hát kèm vũ đạo, sẽ dc thi loại, giải nhất sẽ dc công đồng vào buổi meeting vừa trường. giải nhất và nhì sẽ dc đi du lịch 3 ngày 2 đêm ở vạn lý trường thành.

cô vui vẻ thông báo, cả lớp nhón nháo. Bỗng có một bạn nữ đứng lên, đưa ra ý kiến của mk:

- cô ơi hay cho bạn Từ Từ đi dc k?

cả lớp nhao lên đồng thanh: phải đó cô ơi. Cô giáo đưa mắt nhìn cô:

- dc k Từ Từ?

Từ Từ đến giờ nghe, cô miễn cưỡng ghạt đầu:

- dạ. dc cô ạ.

Văn nghệ thì cô cx k muốn tham gia nhưng là hs mới nên cô k muốn lm mọi ng thất vọng. thôi đành phá lệ vậy

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Cía Em Là Gì Vây Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Thưa cô, em phản đối ạ.

Tiếng nói của một cô gái vang lên, trở thành tâm điểm cho mọi sự chú ý. người đó ko ai khác là Lâm Lệ Băng bị cô trêu tức. cô k ns gì, chờ xem kịch hay. Cô Trương thắc mắc:

- tại sao?

- thưa cô, bạn Tử Di mới vào, chưa ai nghe bạn ấy hát, tại sao lại cho bạn ấy đi thi chứ.

Lệ Băng ns xong. cô Trương ngấm nghĩ thì có một người lại đứng dậy, một nữ sinh:

- thưa cô, hay cô cho bạn Tử Di lên hát thử đi ạ. nếu được thì cho bạn ấy đi thi còn không thì em đề cử bạn Lệ Băng. cô ta ns xong nhếch mép. cô Trương:

- em lên đây hát thử đi.

Cô nhún vai. Bước lên bục giảng, mở bài chuốt yêu gao lên. tiếng nhạc vang lên cô cx cất tiếng hát:

lão shù ài dà mĩ

Wǒ tīng jiàn nǐ de shēng yīn

Yǒu zhōng tè bié de gǎn jué

Rang wǒ bú duàn xiǎng

Bù gǎng zài wàng jì nǐ

Wǒ jì de yǒu yí gè rén

Yǒng yuǎn liú zài wǒ xīn zhōng

Nǎ pà zhǐ néng gòu zhè yāng de xiǎng nǐ

Rú guǒ zhēn de yǒu yì tiān

Ài qíng lì xiǎng huì shí xiàn

Wǒ huì jiǎ bèi nǐ lì hǎo hảo duì nǐ

Yǒng yuǎn bù gǎi biàn

Bù guǎn lǐ yǒu duō me yuǎn

Yí dìng huì rang tā shí xiàn

Wǒ huì qīng qīng zài nǐ ěr biān

Duì nǐ shuō duì nǐ shuō

Wǒ ài nǐ

Ài zhe nǐ

jiǔ xiǎng lǎo shù ài dà mĩ

Bù guǎn yǒu duō shǎo fēng yǔ

Wǒ dòu huì yī rán péi zhe nǐ

Wǒ xiǎng nǐ

Xiǎng zhe nǐ

Bù guǎn yǒu duō me de kǔ

zhǐ yào néng rang nǐ kāi xīn

Wǒ shén me dòu yuǎn yì

Zhè yāng ài nǐ

bài hát cô âm điệu nhẹ nhàng, giọng của cô ảm áp làm bài hát nghe ý nghĩa và hay, vừa hát cô vừa đưa mắt nhìn về phía Lệ Băng và cô nữ sinh lúc nấy. Hai người tức không làm gì được, nghiêng rắng, nghiêng lợi. Chỉ là liếc qua, cô không để ý nhiều, tha hồn vào bài hát. Bài này là bài hát cô rất thích khi mới bắt đầu hk tiếng trung, tuy nó đơn giản nhưng rất ý nghĩa, mang hàm ý rất nhiều. cô k để ý đến xung quanh, chỉ có hát.

Lúc cô kết thúc bài hát là lúc một tràng pháo tay vang lên. Thoát khỏi nhịp điệu của bài hát, cô mỉm cười, ns cảm ơn và giật mk nhìn ra ngoài..... ôi trời đông nghẹt người luôn. học sinh các lớp khác chạy sang lớp cô khi nghe dc giọng hát. một người chen nhau ở cửa sổ, cửa lớp, cô người lấy cả máy ra quay và chụp ảnh. Thôi rồi, phát này nổi tiếng rồi, cô khóc thầm trong bụng. May mà cô Trương kịp thời cứu giúp:

- được rồi, em về chỗ đi. cô Trương vs về hài lòng hết mức.

Phát tay ra hiệu cho cô. cô cx đi vào chỗ. Lúc đi ngang qua Hàn Băng, cô hứ nhẹ, cả lớp bật cười, riêng Hàn Băng và cô gái kia mặt đen như đất nồi. giờ vẫn bắt đầu, cô cx ngu.....

giờ ra chơi, Huyền tiến lại phía cô, cô đang bị bao vây bởi lũ lăm chuyen của lớp. ncl bọn họ đều bắt ngờ về giọng hát của cô. Nhìn thấy Huyền , cô chạy lại kéo tay Huyền Huyền đi:

- ê xuống căng tin mua chút gì đi.

Huyền Huyền không phản đối, đi theo cô xuống căng tin. Cô mua một hộp sữa, Huyền mua một lon cocal. Huyền lên tiếng hỏi:

- nè sao hôm qua cậu nghĩ hk vậy? giọng ns nhỏ nhẹ hết mức. Cô ns giới:

- mk hôm qua ngủ quên nên lười đi làm

ns xong cười vui vẻ. Huyền nhìn cô chăm chú:

- sao hát hay vậy?

- bth thôi. cô trả lời cho có. Huyền k ns gì, quay mặt ra cửa sổ. Bỗng.....cô cảm thấy có thứ gì như nước hắt lên mặt cô, ngược nhìn lên hóa ra là Hàn Băng cùng đám bạn của cô ta, cô k ns gì nhếch mép, lấy khăn giấy định lau khuôn mặt nhưng chợt giật mk. Cô sợ lớp kem nâu bị trôi đi thì chết. đứng dậy, định đi vào nhà vệ sinh thì đám đó chặn đường:

- làm gì vội vậy, ns chuyện đã.

- muốn gì. cô ns âm lạnh nhất lm cả lũ hơi sợ nhưng vẫn lấy lại khí thế. Hàn Băng trêu ghẹo:

- ái chà, vịt muốn hóa thành thiên nga cơ, hát hay thật đấy, như con vịt nhà t kêu ấy.

ns xong, cả đám cười. Cô k tức giận chỉ ns:

- ô, mk đc lm vịt cơ á, k kêu đc như t mày gato à. chết t nhằm m là kiki mà, hát sao đc?

mặt Hàn Băng biến sắc, giờ tay lên định đánh vào mặt cô, nhưng bị cô nắm đc, lấy luôn lon coca của Huyền dội thẳng vào mặt cô ta:

- xl m, t k có ý.

ns rồi cô đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Nhìn mặt mk trong gương, chỗ đen, chỗ trắng vô cùng thảm hại. cảm giác bết bết trên mặt, cô k pt họ đã đổ cái j lên mặt của cô nữa. Sờ vào túi áo lấy lọ kem ra. cô đề phòng nên mới có. Tháo chiếc kính ra, vụn vôi, tát nước vào mặt, trôi hết cái nhót và kem. Bỗng có tiếng ns phát ra sau lưng:

- ai chà. k ngờ con vịt sáng nay hóa thiên nga.

Lời ns giễu cợt. cô giật mk nhìn vào gương trong gương phản chiếu hình ảnh của một nam sinh đag dướt vào cửa. Mái tóc hạt dẻ ấn tượng. cô hình như đã gặp qua người này nhưng k nhớ ra. cô hỏi:

- chúng ta quen nhau sao?

Hàn Lâm nhìn cô trừng mắt,nghehn từng chữ:

- cô chắc là chúng ta chưa gặp nhau?

cô đặt đầu chăm hỏi to ùng. sáng nay.....sáng nay....xem nào .....

- a! nhớ rồi! tên điên.

anh k nhin đc nữa phát khùng:

- có cô điên ấy.

- anh điên

- cô điên

- anh điên

- cô điên

.....

cô k ns j nữa, tập trung thoa kem.xong cô đeo kính vào. bước ra khỏi nhà vs, lướt qua anh, để lại một câu rồi chạy:

- tôi bh mới pt anh k chỉ điên mà còn biến thái nữa.

nhìn theo bóng người con gái kia làm Hàn Lâm tức điên, thề phải tóm được cô.

*****@@@*****#####

tan hk. tiếng chuông reo lên cùng vs tiếng hét của hs, đc về. cô khoác cặp trên vai, đi ra ngoài cổng trường, rút dt ra gọi cho anh:

- anh à. e đi ra nhà sách tí e về nhà.

k đợi anh trả lời, cô cúp máy, gọi cho một người:

- lấy ngay cho tôi một chiếc xe đạp,tôi đag đứng lừ cổng trường xyz..... nhanh lên.

10 phút sau có một người đàn ông to lớn đi một chiếc xe đạp màu nâu đến, ng đàn ông vắn cả cây đen, đeo kính đen.... nhìn rất r là .....buồn cười. cô mặt lạnh băng:

- cảm ơn.

ng đàn ông đó lên một xe ô tô và đi luôn. cô ngồi lên xe và đạp định đi thì...

- ế. Từ Di đợi tớ vs.... học học.

cô ngoái lại đằng sau thấy Huyền tay ôm chồng sách, chạy tới chỗ cô.

- có vc j k?

- cậu đi đâu vậy, cho tớ đi nhờ một đoạn vs.... ngay đây thôi.

- mk đi nhà sách.

- ơ tớ cx đu nhà sách. hai chúng mk đi đi, để mk đèo .

- thôi mk đèo đc.

cô mỉm cười. Huyền trên lên xe cô. cả hai cùng tới nhà sách. cô cảm thấy tự hào vì mk pt đi xe đạp (ối trời ai cx pt đi xe cị tự hào cái j >.<)

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Đi trên con đường đông nghẹt, lịch mải mới tới được nhà sách. Cô gửi xe rồi theo Huyền vào. nhà sách rất to, nhiều kệ sách xếp thành hàng. cô nhìn chỗ truyện ngôn tình muốn chảy nước dãi. những chiếc bàn học màu nâu xếp thành những vòng tròn riêng. Có cả những chỗ ở cạnh cửa sổ. bậu cửa sổ có những loài cây nhỏ đẽ đặt cạnh cửa kính. trong nhà sách này có máy điều hòa. Cảm giác ấm ủa vào làm cô cảm thấy dễ chịu. Huyền mở lời chào vs cị coi sách:

- chào cị. đây là Từ Di bạn của em

cị ấy có vẻ ngạc nhiên nhưng cx vui vẻ:

- chào em, cị là Tâm Như, rất vui đc lm wen vs e.

cị Như trông thật hiền lành, rất lạ nha, từ đôi mắt, mũi, lông mày,... đều rất giống Huyền. Cô e dè:

- chào cị. cị vs Huyền là.....

- cị em ruột.

Huyền và Tâm Như đồng thanh. Huyền kéo cô đi vào chỗ sách khoa học, chỉ:

- chỗ này nhiều sách hay lắm này.

cô nhìn vào thấy ngán ngấm nhưng k muốn làm Huyền thất vọng nên cx đưa mắt nhìn. Bỗng cô thấy 1 quyển ghi: “ con người k bh hoàn hảo” bìa sách màu cam có hình người nhỏ bé. Cô đưa tay vron lấy, chạm vào quyển sách thì có một bàn tay khác chạm vào tay, vô thức cô nhìn sang hướng đó . ngạc nhiên tột độ, không ai khác là:

- TRƯỞNG HÀN LÂM SAO ANH LẠI Ở ĐÂY?

Cô vận volum lớn hết cỡ lm cho ai trong thư viện cx quay lại nhìn. Hàn Lâm chỉ mỉm cười, kéo cô vào trong gò thì thầm:

- lm j ns to vậy, mún nổi tiếng à?

- anh.....

cô tức k ns lên lời, anh nhe răng cười:

-ái chà vẫn nhớ tên tôi à?

cô k thêm ns j, đẩy Hàn Lâm ra, mặt đen xì, đi phăng phăng về phía trước. Đi hết kệ này tới kệ khác, Hàn Lâm cx đi theo, cô chọn quyển kia, đi ra chỗ Tâm Như:

- cị, em lấy quyển này.

Tâm Như bụm miệng cười, tính tiền xong, cô đi thẳng ra ngoài lấy xe, Hàn Lâm nãy giờ bị ngó lơ tức khi kéo xe đạp cô lại. Cô đạp mãi mà xe k đi, quay qua đằng sau nhìn thì lập tức khuôn mặt của Hàn Lâm hiện ra, cô cx bực lắm rồi, dừng lại xe, đứng trước mặt Hàn Lâm:

- anh muốn j?

- tôi ns chưa xong cô định đi đâu?

- đi đâu vc tôi liên can đến anh k? anh ns v anh, liên can đến t k?

- cô.....

k ns đc, Hàn Lâm siết chặt cánh tay cô lôi đi, cô nhăn mặt chưa kịp phản kháng thì:

- bỏ tay cô ấy ra.

Một giọng ns quen thuộc vang lên, cô nhìn anh đag rào bước đến. Anh kéo mạnh cô về phía nk, Hàn Lâm và anh trừng mắt nhìn nhau, một hồi Hàn Lâm lên tiếng:

- ai chà, thiếu gia Dịch à,cô ta đâu liên can tới anh, anh thừa hơi à?

Anh mặt lạnh tanh, k ảm xúc:

- có liên quan!!!

Hàn Lâm cười chế giễu:

- anh là bạn trai cô ta?

- k là e gái tôi,

ns xong, anh kéo cô đi. Anh đầu pt rằng, câu ns vừa rồi đã làm tổn thương cô rất nhiều, tại sao anh lại ns cô là e gái anh. Bước đi trên đường mà cô thất thần nặ anh dất đi đến đâu. Anh bỗng dừng chân, cô đâm sầm vào anh. Anh quay ng lại ns:

- đi ần j đi, anh đói!

về mặt anh k còn lạnh nữa mà hơi nũng nịu, tâm trạng cô cx ổn định hơn, cô vui lên, vì anh ns thế để bv cô đâu có sai, k là anh trai thì là ny chắc. Lấy lại sự vv, cô kéo tay anh vào một quán ăn nhanh, hai ng ngồi ăn xong kéo nhau đi chơi. Chỉ hai ng. ns đi chs chứ thự ra là dạo quanh hồ.

- anh nè, s còn lâu ms đến noenl mà s trường mk chuẩn bị sớm thế?

- ukm.....anh cx k pít dc.

một lời đối thoại nhỏ. gió lạnh ủa vào lm cô bất giác run ng. tay đưa lên sờ sờ cổ phủ cho ấm. Anh cởi áo khoác ngoài mặc lên ng cô. áo luôn chiếc khăn quàng cổ đeo cho cô, cô cảm động, trog lòng xao động nồn nao lạ. đi đằng sau anh thêm một quãng, thì anh quay ng:

- có muốn chạy cho ấm k?

cô còn chưa hiểu gì thì đã nghe thấy tiếng chạy huỳnh huých của 1 đám người. Lập tức anh cầm tay cô cùng chạy. hai ng kết nối nhau bởi một cái nắm tay ấm áp giữa khí trời lạnh. Dù gió lạnh thổi, cô cx k cảm thấy lạnh chút nào vì có bàn tay của anh thật ập ập.

.

.

.

.

hết rồi, Mon xl vì chương hơi ngắn, chúc mn đêm hảo ạ ^ _ ^

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

cô còn chưa hiểu gì thì đã nghe thấy tiếng chạy huỳnh huých của 1 đám người. Lập tức anh cầm tay cô cùng chạy. hai ng kết nối nhau bởi một cái nắm tay ấm áp giữa khí trời lạnh. Dù gió lạnh thổi, cô cx k cảm thấy lạnh chút nào vì cô bàn tay của anh thật ấm áp.

Tối, mọi con đường đều lên đèn, mọi người đi lại thưa thớt, cô và anh sau một hồi chạy đã kiệt sức, thở hồng hộc trước cửa nhà, anh đưa tay lên lau trán. Cô bấm chuông cửa vì cả hai đều không có chìa khóa. Một giọng ns lạnh lùng vang lên:

- con quý kia sao giờ này m ns về hả?

Trương Nhi trạc tuổi cô, khuôn mặt hùng hổ đứng chống tay trước cửa phùng mang trợn má. Trương Nhi có một đôi mắt biết nói màu tro, có tia lạnh lũng lừng và tức giận lên lời. Vóc dáng chuẩn, đứng kiêu đàn ông mơ ước, mái tóc màu vàng, xoắn nhẹ ngắn đến xương quai xanh. mặc một chiếc quần bò xanh mải rách ở đầu gối, mặc áo đầu lâu màu đen, buộc thêm một chiếc áo kẻ màu đen đỏ nữa, nhìn rất ư là bụi nhạ.

Cẩn nhẹ môi dưới, cô ngạc nhiên lắp bắp:

- m...ây.....làm j ở đây?

Trước vẻ bất ngờ của cô, Trương Nhi rút túi quần ra chiếc điện thoại của cô, lắc lư:

- máy của m có gắn định vị, ba m pt vc m bị đâm nên bắt bọn t sang vs m

Bỗng nhiên Nguyễn ở trong phòng khách chạy ra:

- Từ Từ, cô ta là ai, thật là thô lỗ nhạ.

Trương Nhi quay phắt lại, trả:

- ủa Từ Từ, m có wen vs cái ng xấu trai còn lm bộ này hả?

Hai người quay phắt ra nhìn nhau. Ánh mắt rất “thân thiện” Cô bị kẹt ở giữa đang lúng túng k pt làm gì thì Mạn Ngọc đi ra. Cô thướt tha trong chiếc váy màu hồng, chiếc váy rất hợp vs cô, tôn dc chiều cao, chiếc eo nhỏ nhắn và nước da trắng hồng. Khuôn mặt mang một nét đẹp dịu dàng, đôi mắt màu đen dịu k gọn sóng, đôi môi nhỏ nhắn dc bôi một ít son, thoáng hồng. Mạn Ngọc giải vây:

- Thôi, đừng cãi nhau nữa, để t ns.

Mạn Ngọc ns xong k ai bảo ai đều im lặng. Mọi người đều đi vào phòng khách, ngồi trên ghế sofa, lúc này Mạn Ngọc mới giải thích:

- xin lỗi mọi người vì đã thất lễ, em là bạn của Từ Từ, tên Mạn Ngọc. Vì Từ Từ bị thương nên ba của cô ấy đã bảo bọn em sang để bv. Nếu các anh k phiền có thể cho em ở nhờ vài hôm để kiếm nhà đc k?

Không chần chừ, Khải ns:

- đc, em cứ ở đây luôn đi. Từ Từ cx là pn anh, anh coi nó như em gái vậy, em đứng ngại, nhà rộng thế này, ít ng ở cx chán. Em cứ ở lại đây.

Khải ns xong thì Mạn Ngọc giục:

- nè, m ns gì đi chứ?

- em là Trương Nhi, bạn của Từ Từ, lí do sang đây thì như Mạn Ngọc đã ns.

Trương Nhi giới thiệu. Khải nở nụ cười thân thiện:

- các anh thì k phải giới thiệu đúng k?

- thôi, anh k cần giới thiệu đâu, cái con fan cuồng kia đã nhai đi nhai lại tiểu sử của các anh rồi, phải đến cả 100 lần chứ không ít.

Trương Nhi liếc sang Từ Từ ns. Cả 3 anh đều kinh ngạc đồng thanh:

- cái j? Từ Từ là tứ điệp thảo á.

Đến cả Thiên Ti còn phải sững sờ. Mạn Ngọc đưa tay bịt miệng cười:

- nó là fan cuồng của cuồng đấy, nó cuồng nhất.....

đang định ns thì Mạn Ngọc bị Từ Từ lấy tay che mồm lại, dùng ánh mắt đầy sát khí như muốn bảo là:“ m mà ns thì pt tay t”

- AI?

Một lần nữa 3 anh lại đồng thanh. Mạn Ngọc bắt lực lắc đầu. Trương Nhi pt điều cx k ns j. 3 Người có vẻ suy ngẫm rồi NGuyên đứng lên:

- a, chắc là anh rồi. Anh đẹp zai thế này mà, hi hi.

ns xong thì cô :

- mức độ tự sướng quá cao, anh ới xuống đi, cao quá rồi.

cả đám ôm bụng cười nắc nẻ. Di Trương từ trong bếp đi ra:

- Di đã sắp xếp phòng xong rồi. Máy đưa lên phòng nghỉ ngơi đi tí đi gọi thì xuống ăn cơm

cả đám đi về phòng. Khải ga lăng cầm hộ hành lí lên phòng cho Mạn Ngọc. Trương Nhi thì được anh cầm lên cho. rồi ai về phòng ng ấy. Trương Nhi há hốc mồm khi pt sơ đồ phòng ngủ:

bắt đầu từ cầu thang đi:

anh-cô (đối diện nhà)

Khải- Mạn Ngọc

Nguyễn- Trương Nhi

phòng trống- phòng trống

Không tránh khỏi hậm hực. Trương Nhi quăng và li cái phịch xuống giường.đi thẳng vào nhà tắm. Ngâm mị trong dòng nước ấm, từng hơi nóng bốc lên làm mờ chiếc gương treo trên tường. Tâm tình có chút vui vẻ hơn. Chợt nhận ra mị quên k mang quần áo vào thì vội vàng dùng khăn tắm có sẵn choàng lên người, mở cửa bước ra. Nhìn thấy chiếc vali kia thì mừng rỡ chạy đến. Đang kéo khóa vali thì cửa chợt mở kèm theo lời ns:

- cô kia xuống ăn cơm

Nguyên bị ép đi gọi Trương Nhi. Cả hai há hốc mồm, Trương Nhi lắp bắp:

- a..nh....sao anh lại ở đây.

Nguyên lúng túng, trước mắt là một cô gái đáng chuẩn đến từng xen ti mét. Làn da trắng ngần, đôi chân dài. Mái tóc búi cao rủ xuống vài giọt nước, từ người Trương Nhi bốc ra một làn khói nhẹ. Hướng tầm mắt xuống ngực cô, Nguyên đỏ mặt. Cảm nhận dc cái nhìn của đôi phương đi chuyển, Trương Nhi vội lấy tay che ngực, hét:

- anh ra khỏi phòng cho tôi.

Nguyên giật mồm, chạy như bay ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng sầm, Nguyên thở dốc. Đưa tay lên ngực cảm nhận nhịp tim của mìn. Con tim Nguyên đang đập thật nhanh, có thể nghe cả nhịp đập mạnh mẽ. Cảm giác nóng ran lan khắp cơ thể. Nguyên cứ vậy đi xuống dưới.

Trương Nhi sau khi thay xong quần áo thì suy nghĩ lại sự ực lúc nãy, xấu hổ chỉ muốn chui xuống một cái hố nào đó. Trong đầu Trương Nhi đặt câu hỏi: “liệu anh ta có nhìn thấy cái gì k nh? “

Giống Nguyên, cô thất thần đi xuống nhà. Mọi người đang ngồi trên bàn ăn. Thức ăn đã được dọn ra. Cả ngày hôm nay chưa có gì bổ bụng, dạ dày đang kêu gào thống thiết. Trương Nhi lao nhanh về phía bàn ăn nhưng chỉ còn trống chỗ ngồi cạnh Nguyên. Ngồi lại chuyển bàn nầy, mặt cô đỏ ran. Đành ngồi cạnh Nguyên. Nguyên cx ngại k kém. Cả hai cứ cùi gặm mặt ăn cơm. Mảnh đỏ ran khiến ng khác phải nghi ngờ. Mạn Ngọc bỗng lên tiếng:

- Ô anh Nguyên và Nhi bị sao vậy?

Cả hai cùng bồng đùa:

- k sao. đồng thanh tập 1.

Từ Từ hỏi:

- hay bị ốm rồi, Thiên à anh mau đi lấy thuốc đi.

anh đang ăn. Nghe cô ns thì đứng dậy đi lấy hộp thuốc, để thuốc cảm lên bàn.

- ơ... báo k sao mà. đồng thanh tập 2.

- này.... có gì mờ ám....khai mau.

Mạn Ngọc trêu chọc.

- Không có gì mà. Cả hai mặt đỏ như gấc. đồng thanh tập 3.

- đó thấy chưa. tâm đầu ý hợp ghê.

Khải đầu đầu trêu chọc. Cả đám phá ra cười trêu chọc Nguyên và Trương Nhi khiến hai ng chạy lên sân thượng.

hết chap rồi ^.^ Mon chúc mn tối hảo ạc<3<3

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Trước khi vào chuyện mìn có đôi lời muốn ns:

thứ nhất, mìn xin trân thành xin lỗi mn vì không đăng truyện thường xuyên dc vì đang thi HK

thứ hai, ai like và theo dõi chuyện của Mon thì hãy vào <https://www.facebook.com/money28112003/> vào trang này like ủng hộ nhà mn. Tuy tên trang là dịch dương thiên ti nhưng có đăng ảnh của Nguyên và Khải nữa

cứ

- nè..... cho hỏi tí.

Trương Nhi e dè hỏi. Trên sân thượng. Làn gió thổi, se lạnh. Trên trời là các vì sao nhỏ sáng lấp lánh dưới màn đêm. Quay qua, Nguyên thấy Trương Nhi thật đẹp dưới ánh trăng. Khuôn mặt chỉ thấy dc một nửa, tuy là đg ns vs Nguyên nhưng lại nhìn hướng khác. Nguyên ậm ừm:

- được. Cứ ns.

- Lúc nãy thấy gì k?

Cô hỏi, ngại ngừng. Ns xong thì hồi hận k ngừng, xấu hổ k ns nên lời. Nguyên đứng hình, suy nghĩ lúc lâu mới trả lời:

- có j đâu mà thấy.

Cả hai người cứ nc k chú ngữ như ực klq đến mìn vậy.

- lép kẹp. Nguyên phun một câu.

Trương Nhi đang dần nâng cái nhìn về anh lên một bậc, đg thăm pt ớn Nguyên.... vậy mà....

Đầu bốc khói, cô gọi cả họ và tên của Nguyên:

- Vương Nguyên anh đứng lại cho tôi.

Cả hai rượt đuổi nhau. Thấm mệt, cùng nằm xuống đất thở, ngược lên bầu trời đầy sao. k ai ns j. Ai cx nghe dc tiếng hô hấp của ng kia. Bỗng, tiếng kẹt to của cánh cửa. Đứng chỗ đấy là đám loi chơi:

- sao cứ phải đấy thể nhì.

Cô nhàn mặt trách Mạn Ngọc, Mạn Ngọc tỏ vẻ ngay thơ vô số. Cô bắt chước theo hướng ánh mắt đến chỗ của Trương Nhi và Vương Nguyên:

- hai ng này hay thật, chơi một mìn k rủ bạn bè gì cả.

Trương Nhi áp ứng. Nguyên cx vậy. Bỗng cô vỗ tay:

- a! hay chơi trò đấy đấy đi....

Nói xong cô còn nháy mắt rất ẩn ý vs Mạn Ngọc và Trương Nhi. Nhìn thấy vẻ tán thành của cả 2 và ánh mắt tò mò của 3bb thì cô hỏi:

- Nhà anh có bia k?

- có đấy.

Anh tò mò vs trò chơi của cô. Cô ra đấu, Mạn Ngọc vs Trương Nhi liền hiểu ý chạy xuống dưới phòng bếp chuẩn bị “đồ nghề”: cô giải thích:

- vì chán quá nên hay chơi cái gì đó nha.

Nhận được sự chấp thuận của 3anh cô ns tiếp:

- chúng ta sẽ lấy một vỏ chai bia quay , nếu đầu bia chỉ vào ai thì ng đó phải chọn 1 trong 2 phương án. 1 là ns thật, tức là ai hỏi nhanh nhất thì anh phải trả lời, 2 là uống bia nha.

- được.

Cả ba anh đều đồng thanh. Nguyên thích thú ra mặt.

Bh cả đám đang ngồi trên nền sân thượng, cùng vs đồng đồ nghề Trương Nhi và Mạn Ngọc mang lên. Vỏ bia bắt đầu quay tít, vòng tròn dần chậm lại và đầu lon bia chỉ vào ..... Nguyên.

Nguyên mở to mắt nhìn do dự chọn ns thật. Nguyên nghĩ cx chẳng có j phải đầu nhưng.....

- Lúc này đã xảy ra chuyện j mà cả anh và Trương Nhi nhìn mờ ám vậy.

Mạn Ngọc đưa ra câu hỏi nhanh chóng. Nguyên cực kì bế tắc k ns dc. Trương Nhi nhìn Mạn Ngọc bằng ánh mắt giết người. Cuối cùng Vương Nguyên mới nói được:

- ukm.....thì.....lúc này...anh lên phòng Trương Nhi thì thấy cô ấy bước ra từ phòng tắm chỉ quần nguyên cái.....

Đến đây anh nghẹn lời, k dám ns tiếp, cô đầu buông tha dễ vậy, giục:

- cái j?

Một bên là ánh mắt giết ng của Trương Nhi, một bên là ánh mắt kiên định của cô, Nguyên cúi đầu chịu thua. May mà anh bay vào ns giúp:

- thôi, đừng ép Nguyên nữa, xem xem cậu ấy khó sử đến mức nào rồi.

Anh ns vậy nên cô cx k ép nữa. Chai bia lại quay và.....

- Thiên Ti.

Khải vui vẻ reo tên anh, nhìn anh vs con mắt thích thú lạ thường. Mọi người đều chờ sự chọn lựa của anh.

- nói thật.

Anh k thích uống bia cho lắm nên đành chọn ns thật. Cô nhanh nhất:

- chuyện của anh về tin đồn bạn gái là như nào?

- cái đó k có thật.

Anh khẳng định chắc nịch. Cô tự dưng thấy vui vẻ hẳn lên. Vòng quay vẫn tiếp tục. Ai cx bị quay trúng. Cô tâm tình vui vẻ nên đều chọn uống. Bh cả 3 ng con gái đang say khướt mướt, ngồi ns lỉnh lỉnh, cười như điên. 3 anh lắc đầu bó tay. Phân chia nhau. Mạn Ngọc do Khải đưa về phòng. Trương Nhi sẽ được Nguyên đưa về phòng. Anh đưa cô về phòng.

Khải và Nguyên đã đưa Trương Nhi và Mạn Ngọc đi chỉ còn anh và cô. Cô vẫn k ngừng luyện thiền, đòi uống tiếp. Anh cúi xuống cõng cô trên lưng, đi từng bậc cầu thang chậm chậm. Cảm giác được sự á áp ủa đến. Cô như con mèo nhỏ, rúc vào tấm lưng rộng của anh mà cọ cọ. Đối vs sự đụng chạm này, anh rất ngại. Tay chân cứng đờ. đứng một lúc mới đi tiếp được.

Đặt cô xuống giường, thờ dài. Anh đầu hơi choáng vì lúc này cũng có uống. Nhìn cô ngủ say không biết trời đất gì, anh chỉ mỉm cười, quay người định đi ra ngoài thì:

-ukm.....ukm.....a... tránh ra.....anh ơi...anh...bố.

giọng cô vang lên yếu ớt giữa đêm. Quay đầu nhìn lại, anh thấy cô khuôn mặt đang đau đớn. Hàng lông mi cô khẽ giật giật rồi những giọt nước mắt như pha lê trôi xuống gò má. Không còn cái vẻ vui cười ngày thường nữa, trông cô như đang phải gánh chịu nỗi đau đau kín trong lòng. Để nó từ từ thấm dần vào người vậy. Anh không biết cô mơ thấy gì nhưng nhìn cô thế này anh không đành lòng bỏ mặc. Bước đến cạnh cô, ôm cô vào lòng, tay nhẹ vuốt lưng cô, an ủi cô nhẹ nhàng. Cảm nhận được sự an toàn, cô không nói mơ nữa, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của anh. Ôm cô một lúc, thấy nhịp thở đều đều của cô, anh mới buông cô ra, lấy gối kê đầu cô lên. Đắp chăn cho cô. Định đi thì.....cô nắm tay anh rất chặt. Vì không muốn cô tỉnh giấc, anh bất đắc dĩ lấy một chiếc ghế ngồi cạnh giường cô. Hai người tay vẫn nắm, cái lạnh bất giác len lỏi vào người anh. Anh rùng mị, với lấy chiếc gối vào mền bên cạnh cô đắp tạm lên, gối đầu vào ghế..... NGU

Sớm. Tia nắng không ngại ngần chiếu thẳng vào khuôn mặt của cô. Một khuôn mặt xinh xắn tựa thiên thần. Hàng mi cong khẽ động đậy. Cô mở đôi mắt tròn, đưa tay lên đập đập vào đầu vài cái. Tuy chỉ là uống bia nhưng cô tư lượng kém. Đầu hơi ong ong bỗng cô kéo kéo tay. Có một vật rất ấm đê lên nha. Cô tò mò quay người về hướng đó. Đôi mắt to tròn lúc này còn ngái ngủ đã cô mở to hết sức có thể, nhìn vào cái được cô coi là “vật thể lạ “. Anh với khuôn mặt nam thân với những tia nắng nhỏ làm sáng bừng khuôn mặt anh. Anh đang nằm cạnh cô. Tiếng thở đều đều. Mái tóc có phản hơi rồi. Cô lấy tay lên che mờn, hỏi tường lại cảnh đêm qua. Cuộn băng được tua chậm lại: Trương Nhi và Nguyên trên sân thượng.....Mạn Ngọc lấy bia.....uống.....ngích.....say ..... đến đây thì cô chịu không nhớ được gì nữa. Nhìn anh chăm chăm cô tự nhủ “: thôi, hiếm lắm mới được nằm cạnh thần tượng, tham tí chắc cũng không sao“. Nghĩ xong cô mặt đỏ phừng phừng, rúc vào ngực anh cọ cọ.

Anh đang ngủ, thì nắng chiếu vào mặt, tỉnh luôn. giật mị nhìn ng con gái nhỏ bên cạnh, khẽ mỉm cười không lí do. Cứ nhìn chăm chú có đến khi hàng lông mày của cô động đậy, anh mới nhận thức được việc làm vô duyên của mịk nên vội vàng nhắm chặt mắt lại xem cô làm gì..... một lúc sau không thấy cô làm gì thì tò mò định mở mắt. Bỗng có vật gì ấm ủa vào người anh, mang theo hơi thở nh tính của cô.....Anh không ngờ cô lại làm vậy, không biết làm gì thì tự nhiên cánh cửa phòng bật mở.....

hết chương nha mn. Mon sẽ ra chuyện sớm. Phần sau sẽ rất hay nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì Vậy Anh?* Dịch Dương Thiên Ti được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

- Sáng bảnh mắt ra rồi đó cô nương. Không dậy là không kịp đi học đâu.

Dưới kia mọi người đã ăn sáng mà mãi không thấy anh và cô đầu nên đi tìm. Mạn Ngọc lên tìm cô. Mở mắt to hết s ức nhìn cảnh tượng trước mắt. Mắt chữ A mờn chữ O lấp bắp:

-Ơ.....Ơ

Nghe tiếng nói, cô và anh cùng bật dậy. Mặt đỏ chín, nhìn nhau một lúc lâu. Cả hai đều lúng túng không biết ns gì. Cô còn đang hỏi hặn khi ôm anh thì cánh cửa lại bật mở, lần này không phải một mà cả đám luôn:

- ề, tao không thấy Thiên đầu cả.

Trương Nhi mở cửa bước vào, đi theo sau là Nguyên và Khải. cả 3 sững sờ trước cảnh bấy giờ. Trên giường thì anh và cô ngồi nhìn nhau, cả hai đắp chăn ở chân. đầu tóc anh thì hơi rối tí nhưng tóc cô nhìn như tở qua. Mọi người mỗi người một suy nghĩ, mờ ám nhìn nhau. Không khí ngột ngạt bao trùm, không ai ns gì. Cô không chịu được nên liền tiếng thanh minh:

- a thực ra là không phải như mọi người nhìn thấy đâu, thực ra là.....

- hắt xìiiiiii.

Mũi anh đó, hắt xì một cái. Trong người có chút khó chịu. Mọi người lại liếc mắt nhìn về phía anh. Anh nhún vai, thản nhiên nói:

- Mọi người nghĩ sao thì tùy.

NS xong anh bước xuống giường, đi đôi dép lê vào. Lướt qua cả đám đang tiêu hóa vấn đề. Cô chết sững trong đầu cứ văng vẳng câu nói của anh. “Ừa anh ấy không thanh minh chứng tỏ.....” hí hí. cô cười vì cái suy nghĩ mộng mơ của mk. Mơ màng bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Lúc bước ra vẫn thấy đám loi choi kia đứng đấy. Bực mk có quát:

- không ra ngoài định xem tôi thay quần áo hử?

Lúc này, cả đám sục tỉnh, kéo nhau ra khỏi phòng cô.Cô thay nhanh quần áo. Vẫn bộ đồng phục, tóc được cô tết. Trang điểm thành cô một sách, mái được cô thả xuống, đeo thêm chiếc kính cận to. Ôi thôi nhìn không ra cô nàng xinh đẹp nữa. Bước xuống nhà, Mạn Ngọc thấy cô vẻ thắc mắc:

- mày làm cái gì vậy. Nhìn không ra nha.

Trương Nhi cx sực soa theo. Cô nhệ ns:

- không muốn mua rắc rối vào người.

Cô chỉ ns vậy là Mạn Ngọc vs Trương Nhi đã hiểu, ra về gật gù. Nhìn đồng hồ, ôi sắp trễ thật rồi. Đào mắt một vòng, cô ns:

- Thiên đâu?

- Nó bảo khó chịu trong người, hôm nay nó nghỉ.

Khải lên tiếng giải đáp thắc mắc. Hôm nay Nguyễn rất rất ngoan nha, k ns câu gì. Nguyễn đg suy tư điều gì đó.

- Ukm...đi thôi.

giải đáp được thắc mắc. Trong lòng có chút lo lắng cho anh nha. Đi ra ngoài cửa. Cả đám đang lên xe ô tô chuẩn bị đi thì cô lấy ra chiếc xe đạp, Mạn Ngọc và Trương Nhi bất ngờ:

- không ngờ nha, mày mà cx biết đi xe đạp sao?

Cô hắt mặt vẻ tự mãn:

- tao mà lì.

Trương Nhi thích thú:

- khi nào dạy tao đi.

- phải phải đó.

Mạn Ngọc thêm vào. Cô ồm ồm rồi đạp đi. Chiếc xe ô tô, phóng vút qua người cô. Đỗ xích trước cổng trường. Vâng. Đó chính là tâm điểm của sự chú ý, nhất là vs nữ sinh. 2 anh bước ra, tiếng hò hét vang lên. Mọi người đứng dọc thành hai đường từ cổng trường đi vào. Đã quá quen vs cảnh tượng này. Từ xe bước ra là hai cô gái. Mặc đồng phục nữ của trường. Một cô gái với mái tóc màu hung đỏ, uốn xoắn thả trước ngực. đôi môi tô màu son đỏ. Đi đôi giày búp bê, khuôn mặt trắng hồng, đáng chuẩn. Cô gái bên cạnh cũng vậy nhưng mái tóc màu hung đỏ buộc cao lên. Đi đôi giày thể thao màu đỏ năng động.Cả hai không có tí cảm xúc trên mặt, thờ ơ. Đám đông xì xào to nhỏ. Con gái thì nhìn hai cô vs ánh mắt không mấy thiện cảm.

Cô lúc này đạp xe đến, khuôn mặt biểu lộ “không quan tâm”. Cả đám quay qua nhìn cô, cả trường cx theo hướng nhìn đó nhìn cô. Đám con trai cx sì sào đôi chút. Vì đây là trường quý tộc. Vs gia thế của mk, cô không muốn ai biết nên đã dành học bổng. Cả trường ai cx dc xe riêng đưa đón, riêng mk cô đi xe đạp. Con gái tò thái độ khinh bỉ. Cô cx không mấy quan tâm tiếp tục đi vào trường. Trương Nhi định gọi cô thì bị Mạn Ngọc kéo đến phòng hiệu trưởng. Hai anh cx đi về lớp.

Trước phòng hiệu trưởng, không mấy quan tâm đến cái bảng cấm chế:“không tiếp khách” to đùng trên kia. Không khách khí, dùng lực chân mạnh, Trương Nhi đã bay cánh cửa. Bên trong có một ông già cầm mặt vào trong đóng giấy tờ, nghe tiếng, không ngác nhiên chút nào chỉ bình tĩnh:

- ê, đại nương à, làm gì cx phải chờ cho cái thân già này đường sống chứ. Mỗi lần Trương tiểu thư vào phòng tôi ntn có mà tôi sập nghiệp vì mua cửa mắt. Than ôi!!! tôi còn mẹ già đơn côi.....

- STOP.

Thấy ông già này không có ý định ngừng thì Mạn Ngọc chặn lại, khinh thường:

- chú già à. làm gì mà phòng bị bọn cháu như trùng tà vậy? Treo cái biển kia nghĩ chúng tôi dễ ý sao?

Chỉ là một câu hỏi đã làm ông kia xanh mặt. Nói nhỏ:

- Tiểu thư Mạn đây ns gì vậy. Tôi mừng còn không kịp nữa là.....

- thôi được r. Chúng tôi chỉ qua đây chào hỏi vài câu r đi thoy, không có ý định làm phiền.

Trương Nhi nghe tiếng trống thì ns lại. Sau đó Trương Nhi và Mạn Ngọc đi. Ra đến cửa, không khách khí bỏ lại một câu:

- ô. Chiếc cửa có vẻ rất đẹp nha, ôi nhưng mà.....chắc.....chắc

Trương Nhi ra về rất tức. Ông già kia không ai khác chính là hiệu trưởng của trường. Là bạn của bố của 3 cô, k thân cho lắm, gọi là pt mặt. Làm việc dưới quyền của bố 3 cô. Trường này, cổ phần đều của 3 cô. Mạn Ngọc: 30%. Trương Nhi 20%. Cô: 40%. Ông hiệu trưởng:5%. Số cổ phần còn lại thuộc quyền sở hữu của một người ẩn danh. Nhìn bóng hai cô đi mà ông già khóc thầm:“ôi, mấy tiểu quý này mà cứ ghé thăm thường xuyên thì chi có nước từ chức.” Nói xong thì ấn nút ở máy:“Thay cửa” ns xong ấn bíp. Ngã người ra sau, tựa vào chiếc ghế trần tình tình thần sau cuộc nói chuyện lúc này. Đưa tay lên chân lau những vệt mồ hôi căng thẳng đọng lại.

Lớp cô ồn ào. Máy bay giấy phi lung tung, trong lớp phát ra tiếng ns như chợ. Có Trương Hân đang ra sức hò hét không thôi. Dần dần rồi chợ cx tan. Mạn Ngọc và Trương Nhi cùng bước vào. Nam sinh thì khựng người trước vẻ đẹp của hai cô. Nữ sinh có phần ngưỡng mộ, có phần ghen tị. Ncl nhiều sắc thái hỗn hợp, Trương Nhi nhanh nhẩu:

- xin chào mọi người, mk là Trương Nhi. Mong mọi người giúp đỡ nha.

Với vẻ thân thiện của Trương Nhi đám nam sinh hú hét ầm ầm, có người còn nguyền dài một cái. Mạn Ngọc nở nụ cười nhẹ:

- chào mn, mk là Mạn Ngọc.

Cô vừa ns xong thì có nam sinh đập bàn, đứng lên hùng hồn:

- tên đẹp. Rất đẹp.

Cả lớp cười sảng sặc không kiêng nể. Mạn Ngọc cx bụm miệng cười. từ nãy giờ cô cx nhìn lên trên xem. Cô Trương Hân vẻ bất mãn:

- em...thật thiếu lịch sự..... mau ra ngoài cửa đứng cho cô. Lần sau không được phát biểu linh tính.

CCả lớp lại cười một tràng to. Nam sinh đó bất lực đưa mắt cùn con nhìn cô Trương Hân nhưng nhận lại được ánh mắt quá quyết của cô thì ủ rũ ra cửa. Khi đi qua Mạn Ngọc anh ta cười cười:

- tên bạn rất đẹp nha. Mà trông bạn cx đẹp nữa.

- Bạn cx rất dễ thương nha.

Mạn Ngọc cx đáp trả lại. cậu bạn này thật là.....sao nhi.....không ns lên lời. Như được thêm phần khích lệ. Anh ta trơ mặt ra rồi phóng ù ra ngoài cửa đứng. Bị đứng mà cứ cười như điên. Mạn Ngọc vs Trương Nhi ngồi cùng một bàn. Cạnh cô. Tiết học bắt đầu là anh văn. Một ông già cực khó tính, đôi mắt lù nào cx đi kèm chiếc kính cận. Nhìn thấy cô tha thần thì gõ thước vào bạn thật mạnh. Khẩu khí bực dọc:

- em lên bảng làm bài này cho tôi.

Rồi ông thấy đi trước, lên bảng viết một bài tập. Cô cx đi lên, đợi ông thấy viết xong thì nhìn chăm chú:“ rõ là đề ủa lớp 11 mà, còn nâng cao nữa,đũa à?” Nghĩ xong, cô cx làm bài tập. Môn anh k phải môn yếu thế của cô. Từ bé cô đã học bên Anh. Đối vs tiếng anh thì rất lạc quan nha. Ông ta giảng bài, phát âm còn sai nên cô chả buồn học. Vs lại cô đang lo cho anh ở nhà. Lòng như lửa thiếu đốt. Làm xong. Dưới ánh mắt trầm trồ của bạn học và ánh mắt ngạc nhiên của ông thấy, cô đi về chỗ, xách cặp đi thẳng. Ông già lắp bắp:

- em.....em....coi tôi là gì?....đám bó tiết à?

Khẩu khí sau càng lên cao biểu lộ sự tức giận tột cùng, nhìn thấy bóng dáng của cô mà tức k làm gì được. Cô k quan tâm vẫn bước tiếp. Bỗng Trương Nhi bật dậy, khinh bỉ ông ta:

- ông nghĩ ông đủ trình độ để dạy chúng tôi? Nên về tập phát âm lại đi, phát âm sai lĩnh tính. Còn nữa, viết T.A còn sai kìa.

Trương Nhi ns rồi chỉ lên bảng. ở trên bảng có một từ tiếng anh được cô khoanh vào khi làm bài. Viết sai, cô cx trả buồn ns. Mạn Ngọc cx hùa theo:

- cô lần sau sao? Tôi thông báo ông chính thức bị đuổi việc. A lô chú già đuổi việc ngay ông thầy dạy anh văn lớp tôi.

Mạn Ngọc gọi luôn cho ông hiệu trưởng. ông thầy:

- mấy cô.....

ns rồi xách cặp đi. Cả đám dơ kí hiệu like cho hai cô. Mọi người cx ghét ông thầy này lắm rồi, may sao.....

Hôm nay là giáng sinh nên Mon cổ viết dài cho mọi người. Chúc mn giáng sinh vui vẻ nha.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

RẦM!!!!

Cô vì lo cho anh quá nên không thêm mở cửa mà đập tung nó ra không suy nghĩ. Gọi to tên anh :

- Thiên à! anh đâu rồi. Di Vương ơi!

không thấy tiếng đáp trả cô vội phóng lên phòng của anh. Cô cx đập tung cánh cửa phòng anh. Ôi không. Anh đang nằm trên giường. Khuôn mặt ccos vè nhọt nhọt, nhăn mặt vì tiếng ồn. Trông anh đau đớn mà trong cô bỗng giăng lên một cảm giác sốt sa khó ta. Cô sà luôn vào người anh.

- á á á á! sao người anh nóng vậy. Thiên à?

Cô chạm vào khoảng da thịt anh, nóng hổi, nỗi sợ dâng cao lên. Cứ lắc cho anh tỉnh nhưng anh chỉ nhăn mặt không có ý định gì là tỉnh dậy. Vén tóc mái lên, áp trán mình vào anh, cô cảm nhận được sức nóng đang bao trùm.Anh đang mê sán. Cô chạy đi tìm nhiệt kế rồi đo. Nhiệt kế chỉ 40 độ C làm cô sùng sốt. Với tình trạng này thì cô chưa bao giờ gặp phải biết làm gì bây giờ? Cô tự đặt câu hỏi rồi rút điện thoại ra tra.

Cô bưng một chậu nước lạnh đến cạnh anh. Dùng khăn thấm nước rồi đắp lên trán anh, cứ liên tục như vậy khoảng một tiếng thì người anh cx dần hạ sốt.cô lại đo nhiệt độ cho anh, 38 độ C. May mà giảm được. Cô trút hơi thở nặng nề ra. Nhìn anh chăm chú. Anh đang ngủ ngon, không mê sán ns mờ nữa. Chiếc khăn lạnh vẫn ngự trị trên trán anh. Bây giờ phải đi nấu cháo. May mà cô cx biết nấu cháo hành không thì.....

Sau một hồi loay hoay, nêm, nếm, cho gia vị, đổ vào một cái nồi thì đã hoàn thiện được tác phẩm của mình. Cô nấu cháo nhọt vì bệnh nhân không nên ăn mặn. Tô cháo có màu trắng tinh của hạt gạo, lắc rắc những cánh hành và thơm phức, nóng hổi đang tỏa khói trên tay cô.

cô gọi anh dậy.

- ukm.....ukm.....

anh khó chịu mờ mắt. Khung cảnh hiện dần từ mờ mờ đến rõ thực. Anh đang ở trong phòng anh. Đưa tay lên gõ vào đầu vì có phần hơi ong ong. Nhìn người con gái trước mặt không khỏi thắc mắc:

- Từ Di không phải em đi học r à?

- “em lo cho anh nên đã đi về” cô trả lời anh.

- Lo cho anh? Anh đặt câu nghi vấn.

Cô gạt đầu khẳng định. Anh lại nhìn bát cháo. Cô cx theo hướng đó nhìn, bắt chợt mỉm cười:

- có vẻ anh đói rồi hay ăn cháo đi. Anh đang ốm nên ăn cháo.

Nói rồi cô đưa thìa cháo lên gần đôi môi anh. Anh né đi, đưa tay định lấy thìa cháo thì bị cô rút lại. Sớm biết ý anh, cô ương ngạnh lắc đầu:

- anh còn yếu. Để em bón cho.

- không cần. Anh có thể tự ăn.

Anh từ chối thẳng thừng làm cô hơi nói nôi lồng ngực. Nét thất vọng lướt qua khuôn mặt cô nhưng nhanh chóng đi:

- Nhưng..... anh hỏi trước cx bón em ăn mà, có đi có lại thôi.

Nhìn vẻ cương ngạnh trên mặt cô, anh bắt lực thờ dài:

- được.

anh há mồm thật to cho thìa cháo tiến sâu vào lãnh địa khoang miệng của anh, cô cười tươi ns nhỏ “ngoaan ngoãn từ đầu đờ mắt công k?”Anh không nghe rõ hỏi lại:

- em vừa ns gì anh nghe k có rõ?

Anh đã nghe cô ns nhưng vẫn cố tình hỏi lại để trêu cô. Cô vội xua tay không có lm anh cười trong lòng. “một cô gái khá là thú vị” anh suy nghĩ vậy. Cứ vắn vớ r đến khi cô đã cho anh ăn hết cháo. Cốc nước và thuốc trong tay cô đang ở trước mặt anh, anh k để ý, cô nhắc:

- nè, thuốc đó, uống đi cho mau khỏi.

lời ns mg một chút gì đó lo lắng, ân cần mà cx có gối hờn khi anh lm lo cò. Vô thức đưa tay ra đón và uống thuốc. Khi cánh cửa đc khép lại là lúc anh sực tỉnh, tự gõ vào đầu mk. Nằm xuống giường, đôi mắt anh khép lại. Anh mơ một giấc mơ cũ, đã nhiều lần như vậy, một giấc mơ có vui có buồn, nhẹ nhàng. Một bé gái và một bé trai đùa vui ở cánh đồng nhỏ. Hai đứa rượt đuổi nhau, tiếng cười vang vọng. Mờ dần, mờ dần r đến cánh cò bé gạt nước mắt quay người bước đi. Cò bé cầm tay ba bước lên chiếc ô tô đen, lao vút đi. Thăm sâu trong đôi mắt bé trai là một nỗi buồn khó tả. Sự đau đớn, tiếc nuối, níu kéo quăn lại vs nhau và một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cậu bé. Quay người bước đi, đáng về cò độc bị hoàng hôn bao trùm

Kính coong, kính coong!! Kính coong! Chuông cửa nhà anh vang lên, đánh thức con người ngủ trên giường. Khó nhọc mở đôi mắt. Nhìn xung quanh anh thắc mắc tại sao cò không ra mở cửa. Đeo đôi dép đi trong nhà vào. Có chút khó nhọc đi xuống cầu thang.

Vội tay mở cửa, lập tức một bóng đen vút vào, xẹt qua người anh như một cơn gió màu sắc. Ngạc nhiên bao trùm lấy người anh, giữ cho mk bình tĩnh anh xoay người nhìn con người trước mặt.

Một người con trai vs mái tóc hạt dẻ, trên trán dính vài sợi tóc nhỏ vì mồ hôi. Dáng người cao lớn, tầm 1m75. Nước da trắng nõn như con gái. Đôi mắt màu hổ phách đang ánh lên chút nghi ngờ cùng vs thắc mắc, đôi môi nhỏ hơi đỏ mấp máy. Chuẩn bad boy.

Anh lịch sự lên tiếng:

- xin hỏi anh tìm ai.

Anh chàng kia định ns, đôi môi mấp máy thì bỗng cô đi xuống. Cô mặc một bộ quần áo hello kitty. tay đang bận bịu vs chiếc khăn để lau mái tóc. Mái tóc màu đen rõ từng giọt nước nhỏ xuống khuôn mặt kia. Nhìn cô vô cùng đáng yêu nha. Anh không nhìn đc nhìn cô chăm chú.

ánh mắt cô dừng lại trên người anh chàng kia r có tia sáng vụt qua đôi mắt ấy. Anh chàng kia cx vậy. Hai đôi mắt nhìn nhau chăm chú. Anh nhìn mà có chút khó chịu. Ai mà nhìn vào chắc nghĩ là tình tay ba mắt. cô vụt từ cầu thang bay tới người con trai kia, không kiêng nể nhảy bổ vào. Hai tay choàng lên cổ. Đôi chân không vừa mà quăn lấy hai chân anh kia. Nhìn một cô nàng bé nhỏ “đánh đu” trên một chàng trai cao lớn rất ư là buồn cười. Không dừng ở đó, cô cò cọ mặt vào khuôn ngực săn chắc của anh chàng, nũng nịu:

- Hân Giang à! lâu lắm ns gặp anh, nhớ anh chết được.

Anh chàng không phản kháng còn rất “thâm tình” ôm lại cô. Chứng kiến cảnh này. Anh mất chữ A, mồm chữ O. Trong lòng dậy lên cảm giác khó chịu. Có gì đó ngẹn ở trong lòng. Anh e hèm hai tiếng. Anh chàng pt ý gờ cò ra trách móc:

- Mon à, bỏ anh ra cái coi. Nhìn em đánh đu trên anh thế này, người ta cười chết.

giọng ns ôn nhu lạ thường. Cô cười hỷ hỷ, biện minh:

- tại nhớ anh quá đó.

- ờ. nhớ thg anh này mà k pt đến gặp còn cảm chột ở đây hen.

Anh ăn bơ quá nhiều. Trong lòng tức k tả siết. Nghiến răng kèn kẹt anh nhắc:

- Từ Di.

Cô giật mk. Quên mất sự hiện diện của anh. Quay ng ns:

- a. xin lỗi anh. Đây là Hân Giang, là.....

- bạn trai cô ấy.

k đợi cô ns hết, Hân Giang đã nhảy bổ vào. Cô đưa ánh mắt oan thần vút cho anh, đg định giải thích thì anh quay ng, k có ý định chào hỏi mà bước lên phòng. Cô ngờ ngác nhìn bóng lưng anh, miệng cứ mấp máy:“đó là anh họ em”.

Quay qua nhìn Hân Giang bằng ánh mắt không không hề thiện cảm:

_ “Sao anh ns vậy hử?”

Anh chỉ cười trừ. Trong mắt hiện lên tia ranh mãnh. Nhanh nhẹn bắm lấy tay cô, dùng đưa về mặt rất chỉ là ngay thơ, Hân Giang nịnh nọt:

_ “Mon xinh, Mon đẹp, anh xin lỗi mừ”

_ “hử, Diệp Hân Giang anh mà cx pt xl cơ”

Cô lm mặt hờn. Bỗng cánh cửa bật mở. Đám loi chơi đã về. Nguyên và Khải ngạc nhiên há hốc mồm, Trương Nhi và Mạn Ngọc ù vào bắm lấy cánh tay Hân Giang. Khung cảnh rất ư là bựa.

Một người con trai hai tay hai chân bị lm vật đánh đu của hai cô gái.

Khải và Nguyên đi từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác. Khuôn mặt biến sắc theo từng hoạt động của Mạn Ngọc và Trương Nhi.

Trương Nhi thì k ns j nhưng Mạn Ngọc có vẻ thanh nhã mà sao.....

Khải đưa tay lên vuốt vuốt mặt. haizz. Hân Giang khuôn mặt dờ khóc dờ cười. Giọng ns như vạn nài:

- hai đứa xuống ngay cho anh.

Cô một bên ôm bụng cười ngặt nghẽo. Lúc này, nhận thức được sự vô duyên của mk. Mạn Ngọc và Trương Nhi trèo xuống khỏi người Hân Giang. Cô giữ bình tĩnh giải thích cho 2 con nai bên cạnh:

_ “giới thiệu vs hai người, đây là Hân Giang, là anh họ của em. Là anh nuôi của hai nhỏ”

_ “Chào anh”

Hân Giang đưa tay ra chào hỏi vs Nguyên và Khải. Nguyên Khải theo thói lịch sự:

_ “Chào anh, tôi là Vương Tuấn Khải”

_ “Chào anh, tôi là Vương Nguyên”

_ “Các anh là bạn của bé Mon, Min, Sin?” Hân Giang hỏi.

_ “Mon, Min, Sin?” Nguyên thắc mawess.

_ “Mon là em”, Cô lên tiếng.

_ “Min là em” Mạn Ngọc tiếp lời.

cúi đầu là Trương Nhi, “Sin”

_ “à. ưk” Khải ns.

Chín chào mn Mon đã trở lại. XL vì lâu k đăng truyện. Đầu năm, chúc mn vui về nhà. Mon có ngày đầu năm rất vô vị ăn-ngủ-lướt fb-xem fim-đọc truyện-đăng truyện.

Dù ra chap lâu nhưng mk nhất định KHÔNG DROP TRUYỆN. Ai ủng hộ, nghiền truyện Mon thì comment bên dưới. Mon pt ms có động lực viết truyện.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 17

nỉ hao ^^

Anh lúc này ở trên phòng. Tức khi ở dưới nhà phát ra những tiếng ns rôm rả. Sự hiện diện của anh trong căn nhà như không. Tưởng tưởng lại cảnh của cô và Hán Giang mà lòng anh dâng lên một cảm giác tức tối khó tả. “Ny của cô” trong đầu anh lập đi lập lại trong đầu khiến trái tim kia, nhói lên từng hồi. Đặt tay mk lên tim, cảm nhận. Chẳng nhẽ, thứ tình cảm của nk là tình yêu s? Có thể s? Cười chưa sót . Kể cả nó là tình yêu thì s? cô là hoa đã có chủ r. Khuôn mặt anh đau đớn. Chùm chăn, anh cố xua tan cảm giác đó.

Cà đám đg ăn ở trong phòng ăn. Trên bàn là một đồng thức ăn do Mạn Ngọc nấu để chiêu đãi Hán Giang. Khuôn mặt Hán Giang vui vẻ, ns hết chuyện này đến chuyện khác. Cứ gọi lại quá khứ của 3 cô. cả 3 cô đều cúi mặt lắng nghe. Nguyên vs Khải thì cười lần cười bỏ. Trích đoạn:

- Các em không biết đâu. Hồi bé á. Bé Mìn (tức là Mạn Ngọc) tầm 3 tuổi thôi. Nhìn mặt ngu ngơ hết ns. Anh đg tắm mà nó chui vào đòi tắm cùng. Thông cảm, thời đấy ngu ngơ có biết gì đâu. Nó chỉ chui vào “trym” của anh mà rắng: Ka ka, đó là gì vậy? Vs khuôn mặt ngày thơ hết sức ns của bé Mìn, anh không nỡ nhuộm một màu đen tối vào óc nó cho nên anh ns: “đó là hóa lực đấy”. Nó a một tiếng r nó lại hỏi:“ ơ thể đi tắm, đi ngủ, đi VS anh cx mang hóa lực đi á? “ Anh gật gật đầu. Hai đứa biết tiếp theo như nào không. _ Khải và Nguyên chăm chú nghe mà bật cười vì cái “hóa lực” của Hán Giang. Cùng lúc đầu. Cô thì cười nham hiểm, Trương Nhi thì thích thú nghe Hán Giang ns tiếp. Mạn Ngọc đầu tức trong lòng, trừng mắt nhìn Hán Giang.

- e hèm. Nghe tiếp này. Hôm sau, anh ra sau vườn thấy bé Mìn đg nghịch cát, anh chạy đến, thấy nó đút cát vào hay cái túi nhỏ hình tròn, đặt sát nhau, ở giữa là củ cà rốt hình như Mìn chôm đc trong nhà bếp, nó chò chò vào: “ka ka, em cx có hóa lực như anh nhưng sao không gán vào người đc á. “ còn kể tiếp thì tự suy diễn nhé.

Hán Giang dừng chuyện, cả đám ôm nhau cười. Nguyên và Khải bỏ hân xuống sân nhà nằm lê lết. Cô và Trương Nhi thì cố nín cười nhìn chăm chăm vào Mạn Ngọc như có ý: “bạn t không ngờ m lại, chắc chắc”. Mạn Ngọc nhìn không đc rượt đuổi Hán Giang khắp nhà.

Cô bất giác giật mình vì dễ quên anh rồi. Anh không xuống ăn tối cùng.

Cô vào bếp lấy ít cháo trong nồi hâm nóng lại cho ra bát rồi mang lên phòng của anh. Đứng trước cửa phòng. Cô một tay bê khay cháo, một tay vận nắm cửa đi vào, chỉ thông báo vs anh:

- em vào đây. _ Từ bao giờ cô tự cho mk quyền vào phòng anh tự do.

Anh nằm quay lưng về phía cửa. Chấn đáp hờ. Cô đặt khay cháo xuống đến cạnh anh lay nhẹ người anh:

- dậy ăn cháo còn uống thuốc đi anh.

Anh nghe thấy tiếng cười đùa dưới nhà mà không tránh đc sự tức giận. Mọi người nữ lòng bỏ rơi một ng còn ốm như anh như này. Hòn như trẻ con, anh ns:

- thôi anh không ăn đâu, em xuống chs vs mọi người đi.

Cô trở mặt ngạc nhiên nhìn a O.O “ cái gì đấy, anh trẻ con dữ vậy”. Cô nhìn anh vậy lm anh càng khó chịu.

Nhìn bát cháo trên tay cô anh nuốt nước bọt cái “tực” nhưng vẫn tỏ ra kiểu “anh không quan tâm, k đốt”.

Cô bỗng dưng bật cười, hạ giọng năn nỉ:

- “thôi anh ăn đi mà. Em đã mất công nấu cho anh đấy. Rất quan tâm nha.” _ Liếc bát cháo rồi lại nhìn cô đang chấp hai tay lại luôn miệng xin lỗi, anh già vờ còn hờn:

- “Được, là do em hồi lỗi đó nha” _ Không chờ cô ns tiếp anh rướn người đến bên cạnh cô lấy bát cháo mức ăn.

Cô xùng người. Anh vs cô vừa rất gần. Hơi thở của anh phả vào cổ cô khiến cô hơi ngứa. Mùi hương nam tính quần lấy anh còn vương vấn không khí quanh cô. Cô hô hấp có phần khó khăn hơn. Thứ đồ chơi bốn ngón trong ngực đang đập kêu gào như: “ cho tôi ra ngoài”.

Nhìn cô tha thẩn, anh hỏi vu vơ:

- cái anh Hán Giang kia vẫn còn ở đây à? _ bùng tình, tiêu hóa vấn đề xong cô trả lời:

- ukm...anh ấy đg ở dưới nhà _ sao tự dưng anh ghét cái giọng cô thế nhỉ, ngọt lịm khi nhắc đến người con zai nhận là bạn trai cô. “Anh ấy” cơ! Tâm trạng chột chùng xuống. Anh nhìn cô, cô ns nhẹ, áp ứng:

- thực ra...ukm...ukm... Hán Giang anh ấy là anh họ em _ anh chăm chú nghe đến tên Hán Giang mà muốn đập đồ hết đồ trong tầm mắt mk nhưng về sau câu ns của cô sao anh lại chột thấy tâm trạng mk đi lên thế nhỉ. Không phải bạn trai cô ấy. Anh suy nghĩ mà lòng nở hoa. Giật nk vì đâu có gì liên quan đến mk. Anh vờ không quan tâm:

- thế à. _ cô nhìn anh. Lúc nãy còn ngờ rằng anh ghen nhưng chỉ là cô ngộ nhận mà thôi. Nhó! Đau quá. Cô tự chấn tỉnh mk. Như một tảng đá lớn đè trong lòng cô. Hơi thở trút ra. Nhìn anh k ns cô quay ng đi ra thẳng khỏi cửa.

Anh cx k chú ý vì đg lẳng lẳng.

Bỗng... thân hình tràn đầy sức xuân ẩn hiện trong bồn tắm đầy cánh hồng trên mặt nước. Làn da trắng nõn nổi bật. mái tóc búi cao. Hơi nước bao trùm phòng tắm mờ ảo.

Cô nằm trong bồn tắm thư giãn. Sau khi đi về từ phòng anh, cô về thẳng phòng vào phòng tắm.

Tâm tình cô như hơi nước giải tỏa theo từng làn hơi nước. Khép đôi mi vào, ngân nga vài khúc nhạc tự chế. Nhìn vào chiếc gương, trong gương phản chiếu một cô gái vs dáng người đầy đặn, khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần. Hai má phớt hồng.

*

*

*

*

Ở một căn biệt thự khác. Trong căn phòng nhỏ, hai cô gái. Một người ngồi trên ghế xoay lưng lại, k nhìn cô gái kia, nói chuyện:

- Có chuyện đó nữa sao? _ Cô gái kia quỳ dưới đất, ngẩng mặt lên trả lời:

- vâng, có chuyện đó. _ Cô gái ngồi trên ghế, rút một điều thuốc trong bao ra, dơ dơ điều thuốc, người con gái quỳ hiểu ý, lấy trong túi áo ra cái bật lửa.

Cạch.....Phụt.

Sau đó là làn khói mờ. Cô gái ngồi trên ghế nhà từ từ khói ra. Khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi khẽ nhếch lên. Cô gái kia vẫn quý gối, e dè hỏi:

- vậy....cj định sử nó như thế nào? Hay .....

- Kệ nó đi chưa đến lúc....nó còn ve vồn Thiên Thiên của cj thì chỉ có nước chết mà thôi_ Chưa đợi cô gái quý dưới đất kia lên tiếng, cô gái ngồi đã ngắt lời, sau đó là một giọng cười to:

- hahahahahahahahahahahahaha..... anh chỉ có thể là của em thôi Dịch Dương Thiên Ti à!!

oáp oáp ~~~~~

ukm..... cả đám ngái ngủ đứng trong bếp. Trương Nhi dụi dụi mắt. Nguyên quần áo xộc xệch. Thiên hơi mất hình tượng chút vs mái tóc rối bung. Cô thì cứ dựa dựa vào người Hán Giang, coi Hán Giang là gấu bông. (hôm qua vì nghịch nhau khuya quá, lười lái xe về nên Hán Giang ngủ luôn ở đây).

- Trời à, sao gọi dậy sớm quá vậy! _ Cô mắt nhắm mắt mở trách móc

- Thương cục cụng quá à. Thôi hai anh em mình đi ngủ tiếp vậy_ Hán Giang đỡ giọng đồ ngọt. Kéo cô đi đến cầu thang rồi thì một giọng ns man rợn:

- đứng lại cho em_ Mạn Ngọc.

Hán Giang nuốt nước bọt quay lại cười hề hề lại kéo cô về đứng cùng cả đám. Chuyện có hơi lạ đó là hôm nay Mạn Ngọc và Khải bỗng dưng cùng nhau chuẩn bị bữa sáng. Hai người tự nấu trong bếp và bây giờ đang dọn thức ăn ra bàn. Cả một đồng đồ ăn thơm phức. Trương Nhi ngái ngủ:

- Hôm nay đỡ chứng ả?

- Người ta vừa nết na, vừa giỏi nấu ăn thế kia, chắc chắc nhìn cô mà xem....haizzz_ Nguyên nhìn thấy thức ăn là vội lấy lòng đầu bếp. Không kiêng nể gì hạ thấp Trương Nhi.

- kệ tôi, ảnh hưởng gì đến anh_ Trương Nhi ns lại.

- cô.....

bala

bala

bala

- ỉm, ảnh bây giờ mới lên tiếng. Sáng sớm ngày nghỉ mà đã bị làm phiền, đã thế lại òn bắt gặp cảnh cô vs Hán Giang nữa, tức sẵn rồi nên không nhịn được. Sát khí tỏa ra từ người anh làm mọi người sồn gai ốc. Cô giật nức đứng thẳng người.

—

—

—

Hết r chúc nm tới hạo a~

Mon đi đây bye bye

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18

hế lù ^^

Sau tiếng quát của anh thì mọi người ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn. không khí đáng sợ đến kì lạ. Bỗng Khải gấp cho Mạn Ngọc một con tôm vào bát của Mạn Ngọc, Khải nhìn Mạn Ngọc mỉm cười. Mạn Ngọc có vẻ ngượng ngùng, đưa đũa lên gấp cho anh một cái đùi gà chiên to:

- anh ăn đi_ Mạn Ngọc.

- Chà chà....tình tứ ghê ta_ Trương Nhi nhìn gai gai mắt có chút gato nên lên tiếng trêu chọc. Thế là bầu không khí đáng sợ được sua tan đi, mọi người vui vẻ nói chuyện. Anh cx nghe một chút nhưng không tham gia. Nguyên thì không để vào đâu, mắt sáng rực ăn đồ ăn tới tấp. Nhìn Nguyên ăn Trương Nhi bĩu môi:

- ăn như heo á

- ảnh hưởng đến kinh tế nhà cô? _ Nguyên phàn bác, đồ ăn vẫn nhét đầy mồm.

- anh.....

- stop_ Cô bây giờ mới lên tiếng. Bỗng một cánh tay vươn ra, Hán Giang lấy khăn tay lên lau ở khóe mép cô, ở đó dính chút sốt cà chua, Hán Giang trách yêu:

- ăn thôi mà cx không xong_ Hán Giang thương cô nhất, từ bé đã chăm lo, chăm sóc cho cô nhưng vì 2 năm trước phải đi sang Trung Quốc để triển khai dự án mới không thì còn lâu Hán Giang mới chịu xa cô nhà. Anh nhìn thực gái mất, liếc qua như không để ý, cô chợt nhìn anh, thấy anh có vẻ không thêm để ý thì cô như cọng bút ỉu sù.

- Ăn xong cùng đi chơi đi_ Mạn Ngọc đề xuất. Mọi người suy nghĩ lâu, đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh:

- đồng ý_ cả đám

thăng vào mặt á. Quay mặt đi hướng khác để không tiếp tục chịu vạ này nữa.

Ngon quá á~~~~~ Cô thỏa mãn nhìn cây kem của mk. Cây kem đó là anh mua cho cô sau khi chs tàu lượn siêu tốc, nhà ma, đu quay.....ncl rất nhiều trò. Cả đám một mồi ngồi ở gốc cây thờ phi phò. Khải đưa cho Mạn Ngọc chai nước khoáng, Mạn Ngọc mỉm cười rồi mở nắp chai ra uống. Hai người ngồi cạnh nhau tình tứ nhìn phát ghen. Anh tựa vào gốc cây nhìn cô ăn kem còn mk uống nước khoáng. “Chi là cây kem cx khiến em vui vậy sao?”. Thiên suy nghĩ, nhìn cô ngấy thơ lạ kì, khuôn mặt ánh lên sự vui sướng

- Cửa tôi đâu_ Trương Nhi xòe bàn tay nhỏ nhắn của mk về phía Nguyễn, ánh mắt ngây thơ.

- Cái gì của cô?_ Nguyễn phũ phàng.

- á, anh không thấy ai cx mua đồ sao, anh Thiên mua cho Từ Từ nhà, anh Khải mua cho Mạn Ngọc nhà, thế anh không thấy phải làm gì sao?_ giọng ns càng cuối càng gằn gữ.

- không_ Nguyễn vô tội.

- anh....xí tôi tự đi mua, đồ keo kiệt_ Trương Nhi tức tím mặt. Thế là cô đứng lên chạy qua mua một que kem, Nguyễn cx thế, đi mua nước khoáng luôn. Cô đã ăn xong que kem của mk, anh rút ra một tờ giấy lau nhỏ đưa lên khoe miệng cô. Khoảng cách gần này làm tim cô đập mạnh mẽ không tự chủ mà nhìn anh chăm chăm, anh nhếch miệng, đứng thẳng người lên làm cô bối rối:

- cảm ơn anh...

- ukm....._anh trả lời. Mạn Ngọc cười thầm, lúc này Nguyễn vs Trương Nhi cx đi mua đồ về. Bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, óc cô leo lên tia sáng, vội reo lên:

- a....Vương Huyền_ Người con gái đó đừng chân, đưa mắt nhìn cô, sừng sốt nhìn cả đám, e dè hỏi:

- là cô sao....Từ Từ

- Phải_ cô gật đầu chắc nịch.

- Trông cô khác quá_ Vương Huyền đưa ra nhận xét. Cô cười hỷ hỷ.

- Chào, lâu rồi mới gặp em đây_ Khải xoa nhẹ lên mái tóc của Vương Huyền làm ai kia có chút gato nha.

- Chào_ Thiên cx góp lời.

- Mọi người quen Huyền Huyền à?_ Cô hỏi.

- ukm...cả đám gật đầu.

- nó là em gái họ tôi_ Nguyễn phân giải. cả đám a một tiếng. Vương Nguyên, Vương Huyền. bỗng reeenggg!!!! điện thoại của Khải vang lên, nhìn số máy trong màn hình, Khải nhăn mặt nhưng vẫn nhận đt:

- .....

- vắng.....

- đc.....haizzz_ Khải bị ai thờ dài đưa mắt nhìn Nguyễn và Thiên lắc đầu ns:

- Quán lí triệu tập_ Nguyễn đg uống nước mà sặc luôn. Mếu máo:

- Không thể nào, ngày nghỉ mà_ Khải cảm thông vớ vãi vai Nguyễn. Anh k ns j. Khải quay người ns với Mạn Ngọc:

- Mạn Ngọc vs nn ở lại chs đi. Tí bọn anh về ngay.

Mạn Ngọc gật gật đầu. 3bb quay người đi cx là lúc cô bật cười ha ha.

- rất tình tứ _ Mạn Ngọc cúi gằm mặt. Bỗng từ đâu xuất hiện 3 cô gái. Như 3 con tắc kè hoa. Váy ngắn cùn cùn, tóc đỏ chói, mặt thì toàn nữ phẩm. Đi giữa là cô gái xinh nhất, cao nổi trội nhưng vẫn là xinh nhờ phần son. Bộ ngực đầy đặn lấp loá sau chiếc váy đó. Hai bên là hai cô gái trông cực giống nhau ăn mặc không khác. Tiếng giày cao gót nện trên nền đất.

3 con tắc kè hoa dừng lại trước mặt các cô. Cô gái ở bên phải ns:

- ế mấy con kia. _ Cao ngạo hết cỡ. Cô liếc mắt khinh bỉ. Vương Huyền nép mk cạnh cô. Cảm nhận nỗi lo sợ đó, cô vuron tay đẩy Vương Huyền ra sau mk. Thấy k ai thèm đáp trả. Nguroid con gái bên trái bước đến nâng cằm cô lên khinh bỉ lên tiếng

- Diệp tiểu thư chóng quên vậy sao?_ cô nhếch mép nhả từng chữ:

- Chó trên đời rất nhiều. Tôi không thể nhớ con chó nào đó đã sủa bên tai tôi. _ Cô gạt tay cô gái đó đi. Vương Huyền bên tai thì thầm : -" đó là Lâm Lệ Băng". Cô gật gật đầu.

- oh...là tiểu thư Lâm Lệ Băng sao? _ Cô ta nhìn cô không thêm ns.

- haha nhìn cô gái kia giống cô Băng ghê, cj em à? tên Lâm Lệ Lửa? _ Mạn Ngọc không vừa góp vui. Cô gái dc Mạn Ngọc đặt tên là “Lâm Lệ Lửa” nghiến răng dơ tay định đánh Mạn Ngọc thì Trương Nhi bẻ ngược ra đằng sau. Cô “Lâm Lệ Lửa” là oai oái, sấp khấc thì Trương Nhi hừ mũi thả ra, phui phui tay như vừa động vào thứ gì đó rất bẩn. Cô gái ở giữa lên tiếng:

- Lệ Chi, Lệ Băng đừng gay chuyện nữa. Chào các cô tôi là Trịnh Bảo Như. Tôi k dài dòng, tôi yêu cầu các cô tránh xa Khải Nguyên và Ti ra không thì.....

- cô lấy tư cách gì mà ns vậy. 3 anh ấy không phải đồ sở hữu của các cô_ Cô tức giận lên tiếng.

- cô....._ Bảo Như tức giận.

- tôi biết tôi rất đẹp không cần khen a~_ cô chuyển bộ mặt đùa giỡn.

- Lên_ Bảo Như trừng mắt ra lệnh bỗng từ đằng sau xuất hiện mấy tên to lớn. Cơ bắp cuộn cuộn, xăm trổ đầy mk. Lao vào các cô như thú dữ thấy mồi. Mạn Ngọc ngán ngẩm lắc đầu. Các cô lao vào đánh đám đó.

Bình

búp

Xòe

aaaaaaaa...

- dừng lại ngay_ loạt âm thanh đó dc chấm dứt bởi âm thanh nguy hiểm. Các cô quay lại nhìn. Vương Huyền bị bọn chúng kẹp cổ. Tay kia làm le chiếc dao kẻ cổ của trắng ngần của Vương Huyền đe dọa:

- các cô còn làm càng tôi chết đó _ khuôn mặt Vương Huyền đầm đìa nước mắt. Hai tay giữ chặt tay còn đó kia, miệng không ngớt xin tha. 3 con tắc kè hoa bị mấy cô đánh toi tả cx vụng dấy, Bảo Như đe dọa:

- Các cô...dừng lại đi theo tôi_ các cô hiên ngang đi theo Bảo Như, bỗng cô ta:

- dừng lại

chap dài. nn dc truyện vui về. Mon yêu các bạn dc truyện và comment truyện mk ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh?* Dịch Dương Thiên Ti được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 18

1

hế lu ^^

Sau tiếng quát của anh thì mọi người ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn. không khí đáng sợ đến kì lạ. Bỗng Khải gấp cho Mạn Ngọc một con tôm vào bát của Mạn Ngọc, Khải nhìn Mạn Ngọc mỉm cười. Mạn Ngọc có vẻ ngạc nhiên, đưa đũa lên gấp cho anh một cái đùi gà chiên to:

- anh ăn đi. Mạn Ngọc.

- Chà chà...tình tứ ghê ta. Truong Nhi nhìn gai gai mắt có chút gato nên lên tiếng trừu trọc. Thế là bầu không khí đáng sợ được sua tan đi, mọi người vui vẻ nói chuyện. Anh cx nghe một chút nhưng không tham gia. Nguyên thì không để vào đầu, mắt sáng rực ăn đồ ăn tới tấp. Nhìn Nguyên ăn Truong Nhi bĩu môi:

- ăn như heo á

- ảnh hưởng đến kinh tế nhà cô? _ Nguyên phản bác, đồ ăn vẫn nhét đầy mồm.

- anh....

- stop _ Cô bậy giờ mới lên tiếng. Bỗng một cánh tay vươn ra, Hán Giang lấy khăn tay lên lau ở khóe mép cô, ở đó dính chút sốt cà chua, Hán Giang trách yêu:

- ăn thôi mà cx không xong. Hán Giang thương cô nhất, từ bé đã chăm lo, chăm sóc cho cô nhưng vì 2 năm trước phải đi sang Trung Quốc để triển khai dự án mới không thì còn lâu Hán Giang mới chịu xa cô nha. Anh nhìn thực gai mắt, liếc qua như không để ý, cô chợt nhìn anh, thấy anh có vẻ không thêm để ý thì cô như còng bít iu siu.

- Ăn xong cùng đi chơi đi. _ Mạn Ngọc đề xuất. Mọi người suy nghĩ lâu, đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh:

- đồng ý. cả đám

- cũng đc. _ anh.

- vậy chơi ở đâu? _ Truong Nhi nhảy vào.

- đi chơi không anh? _ Cô hỏi Hán Giang.Hán Giang suy nghĩ một chút rồi lưỡng lự đưa ra ý kiến của mình:

-anh có việc bận rồi, ăn xong anh phải đến công ty. _ ns xong thì cô thờ dài thườn thượt, Hán Giang yêu chiều xoa đầu cô:

- lần sau anh sẽ đưa em đi. _ Cô cx to ra không đồng tình lắm nhưng công việc của Hán Giang rất quan trọng không thể ép anh nghỉ việc đi chơi vs cô được. Nghĩ thông suốt tuy "bằng mặt không bằng lòng" nhưng cô vẫn tươi cười gật gật.

-ukm,...khu vui chơi đi. _ Cô đưa ra ý kiến. Cuối cùng nguyên cũng chịu ngẩng mặt lên, chăm hù nghe,rất thích thú nha. Cả đám gật đầu tán thành. Ăn xong ai về phòng người đó (trừ Hán Giang) 15" sau đều có mặt ở dưới nhà, ai nấy đều rất đon giản bắt đầu từ

Khải_ áo sơ mi trắng, xắn tay áo đến khuỷu tay, cổ áo gọn gàng, mặc chiếc quần đen mài rách ở đầu gối. Chiếc mũ lưỡi chai màu đen quay ngược về phía sau, đeo thêm chiếc khẩu trang và đi đôi giày adidas. _ SOÁI CA LÀ ĐÂY.

Nguyên_ áo phông trắng, khoác ngoài là chiếc áo khoác màu đen. Mặc quần trắng

mài rách ở đầu gối. Mũ màu trắng đội ngược về phía sau. khẩu trang trắng luôn nhưng đi giày Converse Cons Star Played Pro. _ SOÁI QUÁ.

Thiên_ áo phông đen in hình đầu lâu trắng, khoác ngoài là áo khoác màu đỏ. Chiếc áo khoác đơn giản có túi nhỏ trước ngực mix cùng vs giày sneakers màu đỏ. Mũ bóng chày đội ngược. khẩu trang đen. _BAD BOY

Mạn Ngọc_ váy loan màu trắng nhẹ nhàng, dài đến đầu gối, mái tóc màu hung đỏ bung xõa ở ngang vai. đi đôi dây búp bê, mũ nỉ. túi chéo nhỏ màu trắng nốt, đính những hạt ngọc trai nhỏ, xếp thành hình trái tim. Để mặt mộc. _ NỮ THẦN.

Truong Nhi_ áo phông trắng, in chữ player boy. Khoác ngoài chiếc áo khoác màu đen. Mặc quần trắng mài rách ở đầu gối. Mái tóc búi gọn lên, thả tóc mái xuống. đi giày Converse Cons Star Played Pro. Mặt mộc. _ Chết.

Cô_ áo phông trắng in hình đầu lâu đen,khoác ngoài là áo khoác đỏ. Chiếc áo khoác đơn giản có túi nhỏ trước ngực mix cùng vs giày sneakers màu đỏ. Đeo balo mini màu đen. Đeo tai nghe màu đỏ.Tóc màu đen dài được cô búi cao, thả tóc mái xuống. Mặt mộc. _ Bất cần

Toàn trai "xènh" gái "đập" ở đây nha. Mà khoan đã.....có gì đó lạ lạ.....Khải-Mạn Ngọc mix đồ gần giống nhau. Nguyên- Truong Nhi còn giống hơn nữa. Bất ngờ hơn là cô-anh mix đồ giống hệt nhau. Mọi người quay qua nhìn nhau, liếc ngang liếc dọc, cuối cùng dừng lại ở chỗ anh và cô. Cô và anh cx đang nhìn nhau. Mạn Ngọc bỗng lên tiếng hỏi:

- a...khoan...từ đã.....áo khoác của Tử Tử là hàng đặt mà sao giống của Thiên vậy, rõ ràng chỉ có một cái thôi mà, hai người đặt của ai vậy?

- Xander Junli _ cô và anh đồng thanh, rồi lại chăm chú nhìn nhau (các bạn đừng mất công hỏi anh google lm gì, mk chế đại thôi ^^)

- bỏ qua đi, đi thôi. _ Khải thích thú nhìn hai người là anh và cô nhưng hiện tại rất rất muốn đi chơi. "kítstttttttt" tiếng phanh xe vang lên, Truong Nhi bỗng nhếch miệng:

- đi thôi

- đi bằng cái gì mới được, cô nào heo á? _ Nguyên trừu trọc, điều bất ngờ là Truong Nhi không phản bác mà chỉ đi ra trước, bỏ lại một câu:

- ra ngoài thì biết. _ Thế là cả đám ra ngoài. Mớ công ra đập vào mắt mọi người là chiếc xe ô tô đồ đồ ngay trước cửa, chiếc ô tô màu đen bóng, nhìn như mới. Ô tô 6 chỗ. Màu đen phối hài hòa vs màu trắng. đáng xe rất đẹp, từ cửa xe, kính xe, đèn xe,...đều được làm rất tỉ mỉ. Khải giật mồm hỏi:

- a...cái này hình như có phải là Toyota Sienta. loại xe này mới được ra mắt tại thị trường Malaysia vào năm nay thôi. Giá khoảng 30.000 USD. _ Truong Nhi gật đầu. Vì đi chơi nên cô cũng chỉ rước loại xe đơn giản đi thôi. Nó đơn giản nhất trong bộ xe của cô rồi. Mạn Ngọc và cô không hề ngạc nhiên chút nào. Từ trong xe đi ra một thanh niên vận cây đen từ đầu tới chân, đến gần Truong Nhi, Truong Nhi gật đầu thế là anh ta liền bắt tắc-xi đi.

- Chúng ta đi thôi. come on. _ Truong Nhi giục.

- ơ khoan.....làm sao em lái được xe? _ Khải lo lắng hỏi. Mạn Ngọc mỉm cười nhẹ, giải thích thay cho Truong Nhi:

- Truong Nhi đã có bằng rồi anh yên tâm. _ Khải lưỡng lự, anh là hs nghiêm túc đó nha.

- thôi đi nào..... _ Truong Nhi đã vào trong xe rồi. Mọi người cx vào theo. lái xe không ai khác là Truong Nhi còn người ngồi ghế lái phụ là Vương Nguyên. Hai hàng ghế sau lần lượt là: Khải-Mạn Ngọc, Cô- anh. Nội thất xe phối giữa màu đen và nâu. Mọi người cài dây an toàn vào vào.

Cạch...

Truong Nhi với tay chỉnh gương chiếu hậu.

Cạch...

gạt cần, Trương Nhi mỉm cười phóng vèo trên đường, Nguyễn tử này giờ cứ trở mắt nhìn Trương Nhi. Thật mạnh mẽ, không giống những cô gái tỏ ra dễ thương, yếu đuối dễ anh che chở. Trong xe không ai ns gì. Anh và cô đều nhìn ra ngoài cửa sổ. Mạn Ngọc và Khải đưa xe ô tô trên máy tính bảng.

k!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Đến rồi. _ Trương Nhi mở cửa xe bước xuống. Mọi người cũng tháo dây an toàn xuống theo. (Trương Nhi sao giống thủ lĩnh quá T.T). Cả đám là tâm điểm của mọi sự chú ý (toàn trai ‘xènh’ gái ‘đẹp’ thôi hà). Nam thì nhìn các cô nhỏ nước rã, nữ thì nhìn các anh ki lạ. (các anh cái trang như ninja đó).

Cô ngược mặt nhìn. Khu vui chhs này lớn thật. Từ bên ngoài nghe được đủ loại âm thanh: hét, cười, khóc,.....

Tầm biến to tổ chảng gây sự chú ý “ công viên Happy Valley“. Kéo nhau vào, đầu tiên là đi tàu lượn siêu tốc. Nhìn những cái vòng vòng hình tròn cao uốn lượn mà cô sợ hãi nuốt nước bọt. Anh để ý thấy, ngắm quan tâm cô:

- Hay chúng ta đi cái khác đi

- Thôi .....cứ chs...cái này cx đc _ cô sợ mọi người mất hứng nên nói. Nhìn cô miễn cưỡng mà anh có chút khó chịu. chỉ là chs thôi mà có cần phải bắt ép bản thân như vậy không?

Ừc.....hic. Cô đg trốn trong ngực của anh. Đầu nghiêng về vai anh, cứ tựa như vậy. Đôi tay bắt gác nắm tay anh không buông. Anh cho cô cảm giác an toàn khi ở cạnh. Bờ vai không rộng nhưng là điểm tựa chắc chắn của cô. Tuy bàn tay anh lạnh nhưng cô lại thấy có chút ấm áp len lỏi vào trong lòng. Cô không dám kêu lên vì cô nghĩ như vậy là rất yếu đuối. Cứ mỗi lần tàu chao đảo, lao vèo xuống thì cô thấp phần sợ hãi, nắm thật chặt tay anh như sợ mất.

Trái ngược vs sự lo sợ của cô thì anh k thấy chút gọi là sợ nào cả. Cơ hồ trong tim len lỏi dòng nước ấm chảy vào. Nhìn người con gái đg sợ hãi này, nếu không có cái thanh sắt chiết tiết có định cô lại thì anh sẽ ôm cô vào lòng như súng vật mà nâng niu, che chở. Đau~ cô nắm tay anh quá chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn kia sớm đã xuất hiện nỗi sợ.

- Không sao, đừng sợ _Anh trấn tĩnh cô, ngược đôi mắt lên nhìn anh vẻ rất kiên cường.

- em không có sợ

- Không sợ sao nắm tay anh _ Anh trời cô nhưng không ngờ cô bỏ tay anh ra, hơi ảm đĩ, luyến tiếc. Anh bỗng nắm chặt tay cô:

-sợ phải nói _ Lần này cô không rút tay lại mà rất thỏa mãn cho anh cảm tay cô. Cô và anh ngồi cuối tàu, trên là Mạn Ngọc vs Khải. Trên nữa là Trương Nhi vs Nguyễn. Không kham khá hơn cô là bao, Mạn Ngọc tựa hẳn vào vai Khải, tay nắm rất chặt, mắt nhắm tịt lại. Còn anh Khải nhà ta lại có vẻ rất hường thụ nha.

- aaaaaaaaaaaaaa _ Trương Nhi thỏa mãn hết lòn. Nguyễn nhắm mặt:

- cô bị điên à? Người khác thì nhắm tịt mắt sợ hãi, cô thì thích thú đến kì lạ, giống gì vậy? _ Đối vs sự chăm chọc của Nguyễn, Trương Nhi cx k cãi lại:

- tôi mắc mắc lên quan đến họ đâu _rất bình thản. Hôm nay, Trương Nhi không hề cãi lại Nguyễn từ lúc ăn xong đến giờ làm Nguyễn không tránh khỏi thắc mắc, khó chịu. Nhìn vẻ mặt thờ ơ của Trương Nhi mà Nguyễn muốn đập thẳng vào mặt á. Quay mặt đi hướng khác để không tiếp tục chửi dè vô vị này nữa.

Ngon quá à ~~~~~ Cô thỏa mãn nhìn cây kem của mk. Cây kem đó là anh mua cho cô sau khi chs tàu lượn siêu tốc, nhà mà, du quay.....ncl rất nhiều trò. Cả đám một mội ngồi ở gốc cây thờ phi phò. Khải đưa cho Mạn Ngọc chai nước khoáng, Mạn Ngọc mỉm cười rồi mở nắp chai ra uống. Hai người ngồi cạnh nhau tình tứ nhìn phát ghen. Anh tựa vào gốc cây nhìn cô ăn kem còn mk uống nước khoáng. “Chi là cây kem cx khiến em vui vậy sao?”. Thiên suy nghĩ, nhìn cô ngây thơ lạ kì, khuôn mặt ánh lên sự vui sướng.

- Của tôi đâu _Trương Nhi xòe bàn tay nhỏ nhắn của mk về phía Nguyễn, ánh mắt ngây thơ.

- Cái gì của cô? _ Nguyễn phủ phàng.

- ấ, anh không thấy ai cx mua đồ sao, anh Thiên mua cho Từ Tử nhá, anh Khải mua cho Mạn Ngọc nhá, thế anh không thấy phải làm gì sao? _ giọng ns càng cuối càng gằn gừ.

- không _Nguyễn vô tội

- anh...xi tôi tự đi mua, đồ keo kiệt _ Trương Nhi tức tím mặt. Thế là cô đứng lên chạy qua mua một que kem, Nguyễn cx thế, đi mua nước khoáng luôn. Cô đã ăn xong que kem của mk, anh rút ra một tờ giấy lau nhỏ đưa lên khoe miệng cô. Khoảng cách gần này làm tim cô đập mạnh mẽ không tự chủ mà nhìn anh chăm chăm, anh nhếch miệng, đứng thẳng người lên làm cô bối rối:

- cảm ơn anh...

- ukm....._anh trả lời. Mạn Ngọc cười thầm, lúc này Nguyễn vs Trương Nhi cx đi mua đồ về. Bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, óc cô ló lên tia sáng, vội reo lên:

- a....Vương Huyền _ Người con gái đó dừng chân, đưa mắt nhìn cô, sừng sốt nhìn cả đám, e dè hỏi:

- là cô sao....Từ Di

- Phải _ cô gật đầu chắc nịch.

- Trông cô khác quá _ Vương Huyền đưa ra nhận xét. Cô cười hý hý.

- Chào, lâu rồi mới gặp em đây _ Khải xoa nhẹ lên mái tóc của Vương Huyền làm ai kia có chút gato nha.

- Chào _ Thiên cx góp lời.

- Mọi người quen Huyền Huyền à? _ Cô hỏi.

- ukm...cả đám gật đầu.

- nó là em gái họ tôi _ Nguyễn phân giải. cả đám a một tiếng. Vương Nguyên, Vương Huyền. bỗng reeenggg!!!! điện thoại của Khải vang lên, nhìn số máy trong màn hình, Khải nhăn mặt nhưng vẫn nhận đt:

- .....

- vâng.....

- ợc.....haizzz _ Khải bí ai thờ dài đưa mắt nhìn Nguyễn và Thiên lắc đầu ns:

- Quán lí triệu tập _ Nguyễn đg uống nước mà sặc luôn. Mếu máo:

- Không thể nào, ngày nghỉ mà _ Khải cảm thông vô vô vai Nguyễn. Anh k ns j. Khải quay người ns với Mạn Ngọc:

- Mạn Ngọc vs nn ở lại chs đi. Tì bọn anh về ngay.

Mạn Ngọc gật gật đầu. 3bb quay người đi cx là lúc cô bật cười ha ha.

- rất tình tứ _ Mạn Ngọc cúi gằm mặt. Bỗng từ đâu xuất hiện 3 cô gái. Như 3 con tắc kè hoa. Váy ngắn cùn cùm, tóc đỏ chói, mặt thì toàn mĩ phẩm. Đi giữa là cô gái xinh nhất, cao nổi trội nhưng vẫn là xinh nhờ phấn son. Bộ ngực đầy đặn lấp ló sau chiếc váy đỏ. Hai bên là hai cô gái trông cực giống nhau ăn mặc không khác. Tiếng giày cao gót nện trên nền đất.

3 con tắc kè hoa dừng lại trước mặt các cô. Cô gái ở bên phải ns:

- ề nãy con kia. _ Cao ngạo hết cỡ. Cô liếc mắt khinh bỉ. Vương Huyền nép mk cạnh cô. Cảm nhận nỗi lo sợ đó, cô vươn tay đẩy Vương Huyền ra sau mk. Thấy k ai thèm đáp trả. Ngườid con gái bên trái bước đến nâng cằm cô lên khinh bỉ lên tiếng

- Diệp tiểu thư chóng quên vậy sao? _ cô nhếch mép nhả từng chữ:

- Chó trên đời rất nhiều. Tôi không thể nhớ con chó nào đó đã sủa bên tai tôi _ Cô gạt tay cô gái đó đi. Vương Huyền bên tai thì thầm : -" đó là Lâm Lệ Băng". Cô gạt gạt đầu.

- oh...là tiểu thư Lâm Lệ Băng sao? _ Cô ta nhìn cô không thêm ns.

- haha nhìn cô gái kia giống cô Băng ghê, cj em à? tên Lâm Lệ Lừa? _ Mạn Ngọc không vừa góp vui. Cô gái dc Mạn Ngọc đặt tên là "Lâm Lệ Lừa" nghiêng rặng dơ tay định đánh Mạn Ngọc thì Trương Nhi bẻ ngược ra đằng sau. Cô "Lâm Lệ Lừa" la oai oái, sắp khóc thì Trương Nhi hừ mũi thả ra, phui phui tay như vừa động vào thứ gì đó rất bẩn. Cô gái ở giữa lên tiếng:

- Lệ Chi, Lệ Băng đừng gay chuyện nữa. Chào các cô tôi là Trịnh Bảo Như. Tôi k dài dòng, tôi yêu cầu các cô tránh xa Khải Nguyên và Ti ra không thì.....

- cô lấy tư cách gì mà ns vậy. 3 anh ấy không phải đồ sở hữu của các cô _ Cô tức giận lên tiếng

- cô....._ Bảo Như tức giận.

- tôi biết tôi rất đẹp không cần khen a~ _ cô chuyển bộ mặt đùa giỡn.

- Lên _ Bảo Như trừng mắt ra lệnh bỗng từ đằng sau xuất hiện mấy tên to lớn. Cơ bắp cuộn cuộn, xăm trổ đầy mk. Lao vào các cô như thú dữ thấy mồi. Mạn Ngọc ngán ngẩm lắc đầu. Các cô lao vào đánh đấm đó.

Bình

búp

Xôe

aaaaaaa...

- dừng lại ngay _ loạt âm thanh đó dc chấm dứt bởi âm thanh nguy hiểm. Các cô quay lại nhìn. Vương Huyền bị bọn chúng kẹp cổ. Tay kia lăm le chiếc dao kè cổ của trắng ngần của Vương Huyền đe dọa:

- các cô còn lăm cẳng tôi diệt nó _ khuôn mặt Vương Huyền đầm đìa nước mắt. Hai tay giữ chặt tay còn đó kia, miệng không ngớt xin tha. 3 con tắc kè hoa bị mấy cô đánh toi tã cx vụng dậy, Bảo Như đe dọa:

- Các cô...dừng lại đi theo tôi _ các cô hiên ngang đi theo Bảo Như, bỗng cô ta:

- dừng lại. Đang đi đến gần một cái ngõ thì Bảo Như hạ lệnh. Tức thì đám du côn kia dừng lại.

- Trời chúng vào _ Bảo Như vẫn gìa lệnh. Cô, Trương Nhi, Mạn Ngọc không biết cô ta định làm gì mk thì tức thì dây trời đã quán chặt vào người mk.

- Nói lỏng ra cái coi _ Trương Nhi kêu ca. Lâm Lệ Chi đến gần Trương Nhi dơ tay:

chát..... Trương Nhi trừng mắt nhìn Lệ Chi. Một cái tát từ Lệ Chi đã rơi vào khuôn mặt của Trương Nhi. Từ bé đến giờ khuôn mặt Trương Nhi chưa ai dám động đến, bây giờ đến lượt đám ô hợp này ra tay sao. Lệ Chi có chút hoảng sợ khi nhìn vào đôi mắt của Trương Nhi. Nhưng vẫn mạnh mẽ:

- cô là Trương Nhi, loại con gái vì muốn gây sự chú ý vs Nguyễn mà suốt ngày cãi nhau vs Nguyễn. Mày nghĩ mày xứng vs anh sao. Nguyễn chỉ là của ta và mãi mãi sẽ là của ta _ Lệ Chi giọng cay nghiệt.

- Dừng lại đi _ Bảo Như điểm tỉnh nhà từng chữ, Lệ Chi liền lùi lại.

- Thả cô ta ra _ Lệ Chi ra lệnh cho đám kia. Tức thì Vương Huyền dc thả ra. Vương Huyền sợ sệt, Lệ Băng tiến lên, nâng cằm Vương Huyền lên:

- khôn hồn thì đừng có ns gì, mày mà dám hê răng nửa lời tao cho mày chết, giờ thì cút _ sắc mặt Vương Huyền trắng bệch, liếc mắt sang nhìn 3 cô:

- tờ...hức...xin..hức...lỗi Từ Di..... _ Nói rồi chạy nhanh đi. cô nhìn theo hướng Vương Huyền. Thờ dãi "không trông chờ gì dc rồi". Sau đó liền.....

Chát....

-mày bị câm à, hê miệng ns cho tao..... _ Lệ Chi giáng vào mặt Trương Nhi cú tát giáng trời. Tuy rất đau, rất rát, nhưng Trương Nhi là ai? Yếu đuối, khộc là những động từ không nằm trong từ điển của cô. Ngược đôi mắt mk lên, nhếch môi Trương Nhi vẫn không ns câu nào. Cái đó như sự thách thức đối vs Lệ Chi. Người cô ta nóng rực lên, trong mắt như ngọn lửa cháy, lao phát đến giắt cây roi của thg du côn cô ta dùng lực mạnh quật vào ng Trương Nhi không ngừng xa sỏi vào mặt Trương Nhi

- à đàn bà chó tha này.....tao bảo mày ns cơ mà.....ns _ Tầm 10' sức chịu đựng của Trương Nhi đã cạn kiệt. Hàng lông mi nặng trĩu dg hạ dần xuống mặt tiếng gọi của Mạn Ngọc và cô:

- Trương Nhi.....

Trương Nhi mấp máy môi ns nguyên một từ rồi ngắt vì kiệt sức:

- Nguyễn..... _ Lệ Chi quát roi cx một khê hừ một tiếng, giao lại cây roi cho cj mk. Lệ Băng bước tới gần cô. Nhìn cô từ dưới lên trên, cô vuốt vuốt roi:

- mày là cái thá gì mà dám cướp Thiên của tao. _ Quất liên mấy roi, chiếc roi đi đến phần nào cơ thể của cô đều để lại vết tích không hề nhẹ. Héch mặt lên, không hê răng nửa lời. Lệ Băng không vừa quật cô tới tấp. Bây giờ người cô đầy vết tích.

- xoẹt..... lần này chiếc roi da đã đi qua khuôn mặt xinh đẹp của cô. Lưu luyến để lại một vết dài. Cô thực đau lắm rồi, anh đâu mau đến cứu cô. Đôi mắt mờ dần, câu ns đứt đoạn:

- Thiên, đến cứu em mau, em không muốn ô đây. _ Sau đó một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt có vết thương kia. Có vẻ hài lòng vs thành quả của mk Lệ Băng nhường sân cho Bảo Như. Từ nãy đến giờ coi phim, Bảo Như không cảm lấy roi da mà chỉ tiến đến Mạn Ngọc:

- này, chị không hề muốn đụng vào em đâu cơ mà em rất ngoan cố, ngoan ns đi ns là ĐỪNG CÓ LẠI GẦN KHẢI CỦA CJ ĐÌ. _ Mạn Ngọc đau lòng nhìn 2 đứa bạn. "mau tỉnh dậy cho t" cô nhếch mép:

- aha, có phải cj đánh dấu chủ quyền như mấy chú cún đái bậy đúng k ạ? _ Mạn Ngọc "lẽ phép" châm biếm. Bảo Như tức giận đến nổi tím mặt. trừng mắt nhìn Mạn Ngọc rồi lại mỉm cười. Một tay đưa lên mân mê từng đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt Mạn Ngọc:

- ái chà, bé không nghe lời sẽ bị đánh. Mặt bé rất đẹp đó, cj muốn rạch vào mặt bé để xem bé còn ve vãn Khải nữa không? _ Rút từ trong túi ra một chiếc dao nhỏ. Trong nhà kho đầy mùi ẩm mốc này, một ít tia sáng len lỏi vô tình đụng chúng lưỡi dao sắc bén kia thì soi sáng lưỡi dao. Mạn Ngọc lo sợ. Bảo Như dùng mặt bên của dao vỗ nhẹ vào má Mạn Ngọc. Lạnh quá. Sự lạnh đó bao trùm lấy nỗi sợ của Mạn Ngọc, cô nhắm mắt vào tùy ý trời chỉ suy nghĩ "Vương Tuấn Khải, em yêu anh," .

- Mày tới số rồi _ Bảo Như.

- dừng lạiiiiiiiii

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh?* Dịch Dương Thiên Ti được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Phù~~~~~

- aaaaaaaaaaaaaaaaaa _ Cô ngồi bật dậy trên đấm cô xanh mượt, quay qua nhìn thủ phạm. Anh đứng đưng bầy ra bộ dạng ngây thơ vô (số) tội. Cô mặt đỏ như gấc vì cái hơi thở nam tính anh vừa phả vào mặt cô cứ quanh quẩn chớp mũi cô. Nó nhẹ vòn quanh, chơi đùa không chút lưu luyến rồi xa cô. Cô cứ đờ đẫn không biết anh đg cười thầm.

- em thích anh đó hả? Sao mặt đỏ đần thế kia? _ Lúc cô ngủ quên, anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô. Khuôn mặt cô như em bé say sữa, đôi môi anh đào chúm chím, hàng mi động đậy. Anh không kim chế được mà quyết định hôn cô nhưng đến gần đôi môi anh đào này anh lại từ chối việc kiểm chứng độ mặt ngọt ở đôi môi kia, nên anh phồng miệng thổi phù vào mặt cô nhưng không ngờ..... Hay cô cx like anh nhì? Suy nghĩ đó kéo kéo khỏe miệng anh lên tạo thành một nụ cười nheếch miệng hoàn hảo có mức sát gái cao.....vì thế tạo ra một cô gái đg ngán ngợ trước mặt anh đấy.

Anh vươn tay búng phát vào trán cô. Cô giật mị kéo hớn từ 9 tầng mây về. Cô thè lưỡi phồng mang tròn má trông vô cùng đáng yêu r đưa tay lên xoa xoa trán, giận hờn:

- Thêm vào. Ai thích anh mới ngốc ấy _ Bây giờ đã trưa, nắng cx gay nhau tới tỵ hợp, kéo nhau đi ngao du khắp nơi. Thời tiết khá lạnh, tuy có chút nắng nhưng cx không giảm được sự lạnh giá là bao. Chỗ này gần nơi ngoại ô, khí hậu trong lành hơn đôi chút trong Bắc Kinh. Cô không biết đây là nơi anh chọn làm nơi trú ẩn khi mệt mỏi. Vườn hoa này lúc đầu rất nhỏ một tay anh chăm sóc lớn dần rồi bây giờ có người thường xuyên tới đây chăm sóc vì anh quá bận vs những show. Hai người anh em kia còn chưa biết đến nơi này. Một lí do nữa, đó cx là lí do thực.....

- a ! Xem kia, Thiên Thiên, anh xem kia hoa oải hương thực đẹp nha~~~_Một cô bé nhỏ xinh diện bộ đầm màu hồng phấn, hai má bầu bĩnh hơi hồng hồng nhìn chỉ muốn cắn cho một phát, đôi mắt sáng long lanh, chân đi giày búp bê đg đi đi trên nền đất, tay nhỏ thì kéo tay một cậu bé khác.Cậu bé có ngũ quan thấp phần hoàn mỹ, đôi mắt hồ phách, trên người là áo phông quần jeen, đội thêm chiếc mũ nhỏ màu đen càng làm cho khuôn mặt hoàn mỹ kia nét ẩn nết hiện. Cô bé cứ kéo kéo tay cậu bé chỉ chỉ vào những bông hoa oải hương đg khoe bộ cánh màu tím kiểu hãnh của mị giữa một khóm hoa đại. Cậu bé nhất nhất không ns gì khi nghe những lời luyên thuyên của cô bé nhưng nghe rất chăm chú, có một câu mà cô bé ns khiến cậu bé rất vui:

- Thiên Thiên, khi nào em lớn anh phải trồng cho em một vườn hoa oải hương nha~ Rồi khi cưới mình sẽ tổ chức ở đây nha_Một việc đại sự như vậy mà phát ra từ mồm một cô bé tầm 4 tuổi khiến ng ta phải ngạc nhiên. Cậu bé lúc đầu cây mồm cũng không nói thì bây giờ rất tự nguyện:

- được.....anh hứa.....Ngoan mình về thôi ở đây rất nguy hiểm, sắp tối rồi _ Nói rồi cậu bé kéo tay cô bé chậm rãi rời khỏi khu rừng. Ánh mắt lưu luyến của cô bé ngưng đọng tại chỗ hoa oải hương.

- em đói! _ Cô xấu hổ xoa xoa bụng, rồi kéo kéo tay anh. Anh nhìn cô rồi chột cười rất nham hiểm.

- bây giờ là buổi trưa, em đói bụng là phải, ở đây là nơi rừng, anh chỉ cần thả em ra thôi là....chắc chắc.....có phải sẽ có một con gì đó thật to lớn mang em đi làm thức ăn cho nó có phải hay không? Hay có thể là một con rắn từ từ ở dưới đất trườn trườn đến gần em rồi.....cần _ Anh vừa ns vừa miêu tả khiến cô sợ xanh mặt. Cô nuốt nước bọt cái ực.....liếc mắt nhìn xung quanh, phải nhìn anh ns ở đây là rừng, chỉ có con đg nhỏ là lối đi thôi. Khu rừng toàn những cây cao lớn và những bụi cỏ đại mọc tùm lùm. Anh hải lòng nhìn về mặt sợ hãi của cô, khoan lượng đưa ra “phao cứu hộ”:

- em hôn anh một phát rồi anh ngay lập tức đưa em đi về rồi đi ăn luôn _ Anh vừa ns vừa lấy tay chỉ vào má rồi chum cái bộ mặt dc bao nhiêu “Thiên Chi Hạc” hăm dọa. Cô há hốc mồm không tin người con trai trước mặt cô là anh- Dịch Dương Thiên Tí- Idol của cô. Có phải hay không khi người con trai trước mặt cô tuy có cùng bộ mặt vs anh nhưng sao lại khác đến vậy. ếp cô hôn anh chứ. Một khuôn mặt theo cô nghĩ thật “dám dăng” and “đều căng”. Cô nheo mắt lại nhìn cho kĩ, đây là con người thật của anh ư?

- nhanh đi, không thì..... _ Dáng vác cao lớn của anh tiến lại gần cô, cô cứ lùi rồi nước nước bọt ừng ực ghề sợ nhìn khu rừng.

- chụt _Nhanh như chớp cô kiếng chân, đáp ngay một nụ hôn vào.....má anh.....no no nhắm rồi.....vào .....mỗi anh rồi chạy ra chỗ để xe trên gò đất cao. Anh nhìn theo bóng cô thích thú cười, anh không ngờ cô bạo gan hôn luôn môi anh.

Đảo bước về phía cô, anh vừa đi vừa huýt sáo. Nhìn khuôn mặt vì hành động vừa nãy của mình mà mặt đỏ như gấc thì anh buồn cười. Ngồi trên xe, anh nhu mảy dè dọ:

- không nhanh là anh thả lại đó _ Cô thức tỉnh, tức thời không chậm trễ mà leo luôn lên xe anh. Anh vòng tay ra đằng sau, kiểm tìm đôi tay nhỏ của cô rồi đặt chắc vào hông anh. Lấy đà đạp xe về phía trước.

Cô ngoái nhìn lại phía sau. Cánh đồng hoa oải hương cứ dần xa cô, nhỏ dần rồi bị nuốt chẹn sau những ngã rẽ. Cánh đồng hoa mang lại cho cô một cảm giác thân thuộc. Cô thắc mắc vì hoa oải hương rất ít thấy ở Việt Nam mà chủ yếu có nhiều ở Pháp, có lẽ anh đã tốn một khoản tiền không hề nhỏ vào cánh đồng hoa này.. Hoa oải hương có cuống hoa dài, màu xám và có góc cạnh, vỏ cây đẹp. Lá mọc đối nhau, không có cuống và được phủ một lớp lông tơ mịn.Cô rất thích loài hoa này, mùi hương từ nó tỏa ra, một mùi thơm nồng, mùi hương đó rất nhanh nhay mà vui đùa vs thị giác của cô. Hay có thể cô thích nó vì ý nghĩa ẩn chứa trong nó. Hoa oải hương mang mùi vị tình yêu có tên gọi khác là herb of love (thảo dược tình yêu) Hoa oải hương hàm chứa ý nghĩa chờ đợi “tình yêu”, “sự nghi ngờ” và “thủy chung“. Ý nghĩa như vậy càng làm hoa oải hương thấp phần kiêu hãnh. Cô mỉm cười nhẹ cho suy nghĩ của mình, có hay không một soái ca chờ đợi có giữa rừng hoa oải hương (thưa cị về sau cị sẽ biết là ai, bh Mon k thể tiết lộ dc :v).

Không chậm mà giờ cô và anh đã thoát khỏi con đường hẹp đầy đất mà bây giờ đg bon bon trên đường thẳng tắp chạy dài. Bỗng ở đầu một chiếc xe ô tô vút qua xe đạp của anh và cô nhưng rất nhanh phanh lại kít quay xe chặn ngay đầu xe cô. Chiếc xe đen bóng, thân dài. Từ bên trong không thể nhìn vào vì được bảo bọc bởi một loại kính tối. Có căng mắt ra nhìn cũng không tìm được vết xước nào. Người bước xuống từ chiếc xe đó làm cả hai người cũng ngạc nhiên.

CÁCH.....

- Tướng Y Y _ Anh tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt. Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen nháy, hàng lông mày đậm, cánh mũi hơi bệ, đôi môi nhỏ bé. Tóc màu đen được cô búi lên, cổ ý cho một vài sợi tóc xuống vai. Mặc chiếc áo len màu hồng phấn, quần jeen xanh nhạt, mái rách, giày nike. Về lên một nụ cười thật tươi à ta nhảy chồm vào người anh, nín nín cánh tay anh:

- hiiii, là em, Thiên ca _ Anh còn tròn mắt ngạc nhiên thì đám loi chơi cx từ xe đi xuống (Mạn Ngọc, Trương Nhi, Nguyễn, Khải). Mạn Ngọc nhăn mặt lại nhìn, có vẻ như từ người à ta toát ra một mùi nguy hiểm, như một hiểm họa chuẩn bị áp tới. Đôi mắt à ta không hề trong trẻo mà chứa đựng sự âm mưu. Khải hiểu ý lại chỗ Tướng Y Y.

- Y Y, buong THIên ra _ Á ta nhìn mặt nhìn Khải, nhong nhong:

- nhưng.....lâu em mới được gặp Thiên ka mà...hức _Bãi mề nheo được có ta sử dụng có hiệu quả cao:

- được rồi, kệ em ấy đi _ Thiên nhé nói, duy trì trạng thái đó rồi trầm giọng:

- dc rồi, bỏ anh ra, anh để xe vào cốp rồi mình về _ Cô thoáng buồn, tự gấu bản thân đã quá ảo tưởng, tưởng Thiên chỉ tốt vs mịk cô, hoa ra anh đã san xé nó ra cho nhiều người rồi. Á mỉm cười khinh thường cô khi thấy khuôn mặt cô “đỏ mềm yếu, có thể mà cx đã ảnh hưởng đến cô rồi. hahahaha lần này tôi sẽ thắng” . Cô đg định lên xe thì bị à gọi giật lại:

- a~ chào bạn, có thể làm quen wen hay không? Minh tên là Tướng Y Y.

- ukm...chào. Minh tên Diệp Từ Di. Gọi ntn thì tùy, đây là Mạn Ngọc và Trương Nhi_

Ba cô có vẻ cũng suy nghĩ, cảm giác nói chuyện cùng con người này thật khó chịu nên cô giới thiệu luôn cho hai ng kia. Hai người kia hiểu ý cũng cô bước lên xe. Á trừng mắt nhìn 3 cô hận không thể dờ mông vượt ra “cứ chờ đó, tôi sẽ cho các người biết tay”. Khải cx đã nhanh chóng nói bước 3 cô lên xe. Ở đó chỉ còn Nguyễn, anh nheo mắt nhìn người con gái trước mặt, nỏi da gả không phải nói là cực kì ghê tởm, về ngoài hoàn mỹ kia liệu cô ta giữ được bao lần, có vẻ như anh phải cố gắng bảo vệ họ rồi. Á ta cười ngượng nhìn Nguyễn, anh khinh thường quay lưng lên xe. Lần này à ta cực kì tức, nắm chặt tay, nghiền răng, nghiền lợi. Thiên cắt xe xong đi vòng cạnh bên à ta:

- sao vậy tiểu Y Y ? sao không lên xe? _ Cô ta lập tức chuyển biến khuôn mặt, khoác tay anh:

- hi, em chờ anh a.....minh lên xe thôi _Mọi thứ được thu vào tầm mắt của Mạn Ngọc. Cô sẽ không thể khinh thường à được, à ta bị hiềm, ẩn chứa mối nguy hiểm dinh dập quanh đây.

Mọi người hãy chờ xem, sự xuất hiện của Tướng Y Y sẽ đem lại sóng gió gì? liệu anh và cô sẽ tiến đến hay lùi xa nhau.....

Chào mọi người, do máy tính bị hỏng nên Mon có phần chậm trễ trong việc đăng truyện *cũ* trần thành. mọi người cứ việc add mình nha, Mon luôn rep tn của mn đó ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Tí* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 22

- dừng lại ngay_ loạt âm thanh đó dc chấm dứt bởi âm thanh nguy hiểm. Các cô quay lại nhìn. Vương Huyền bị bọn chúng kẹp cổ. Tay kia lăm le chiếc dao kẻ cổ của trắng ngần của Vương Huyền đe dọa:

- các cô còn lăm càng tôi chết nò_ khuôn mặt Vương Huyền đầm đìa nước mắt. Hai tay giữ chặt tay còn đồ kia, miệng không ngớt xin tha. 3 con tắc kè hoa bị mấy cô đánh tơi tả cx vưng dậy, Bảo Như đe dọa:

- Các cô...dừng lại đi theo tôi_ các cô hiện ngang đi theo Bảo Như, bỗng cô ta:

- dừng lại. Đang đi đến gần một cái ngõ thì Bảo Như hạ lệnh. Tức thì đám du côn kia dừng lại.

- Trôi chúng vào _Bảo Như vẫn gia lệnh. Cô, Trương Nhi, Mạn Ngọc không biết cô ta định làm gì mk thì tức thì dây trời đã quán chặt vào người mk.

- Nói lòng ra cái coi_ Trương Nhi kêu ca. Lâm Lê Chi đến gần Trương Nhi dơ tay:

chát..... Trương Nhi trừng mắt nhìn Lê Chi. Một cái tát từ Lê Chi đã rơi vào khuôn mặt của Trương Nhi. Từ bé đến giờ khuôn mặt Trương Nhi chưa ai dám động đến, bây giờ đến lượt đám ô hợp này ra tay sao. Lê Chi có chút hoảng sợ khi nhìn vào đôi mắt của Trương Nhi. Nhưng vẫn mạnh mẽ:

- cô là Trương Nhi, loại con gái vs muốn gây sự chú ý vs Nguyễn mà suốt ngày cãi nhau vs Nguyễn. Mày nghĩ mày xứng vs anh sao. Nguyễn chỉ là của ta và mãi mãi sẽ là của ta _ Lê Chi giọng cay nghiệt.

- Dừng lại đi_ Bảo Như điểm tỉnh nhà từng chữ, Lê Chi liền lùi lại.

- Thà cô ta ra_ Lê Chi ra lệnh cho đám kia. Tức thì Vương Huyền dc thả ra. Vương Huyền sợ sệt, Lê Băng tiến lên, nâng cằm Vương Huyền lên:

- khôn hồn thì dừng có ns gì, mày mà dám hé răng nửa lời tao cho mày chết, giờ thì cút_ sắc mặt Vương Huyền trắng bệch, liếc mắt sang nhìn 3 cô:

- ồ...hức...xin...hức...ôi Từ Di....._ Nói rồi chạy nhanh đi. cô nhìn theo hướng Vương Huyền. Thờ dài “không trông chờ gì dc rồi”. Sau đó liền.....

Chát....

-mày bị câm à, hé miệng ns cho tao..... Lê Chi giáng vào mặt Trương Nhi cú tát giáng trời. Tuy rất đau, rất rất, nhưng Trương Nhi là ai? Yếu đuối, khóc là những động từ không nằm trong từ điển của cô. Ngược đôi mắt mk lên, nhếch môi Trương Nhi vẫn không ns câu nào. Cái đó như sự thách thức đối vs Lê Chi. Người cô ta nóng rực lên, trong mắt như ngọn lửa cháy, lao phất đến giắt cây roi của thg du côn cô ta dùng lực mạnh quật vào ng Trương Nhi không ngừng xả sỏ vào mặt Trương Nhi

- à đàn bà chó tha này.....tao bảo mày ns cơ mà.....ns_ Tầm 10' sức chịu đựng của Trương Nhi đã cạn kiệt. Hàng lông mi nặng trĩu dc hạ dần xuống nặc tiếng gọi của Mạn Ngọc và cô:

- Trương Nhi.....

Trương Nhi mấp máy môi ns nguyên một từ rồi ngắt vì kiệt sức:

- Nguyễn..... _ Lê Chi quát roi cx một khê hừ một tiếng, giao lại cây roi cho cj mk. Lê Băng bước tới gần cô. Nhìn cô từ dưới lên trên, cô vuốt vuốt roi:

- mày là cái thá gì mà dám cướp Thiên của tao. _ Quất liền mấy roi, chiếc roi đi đến phần nào cơ thể của cô đều để lại vết tích không hề nhẹ. Hếch mặt lên, không hé răng nửa lời. Lê Băng không vừa quật cô tới tấp. Bây giờ người cô đầy vết tích.

- xoẹt....._ lần này chiếc roi da đã đi qua khuôn mặt xinh đẹp của cô. Lưu luyến để lại một vết dài. Cô thực đau lắm rồi, anh đâu mau đến cứu cô. Đôi mắt mờ dần, câu ns đứt đoạn:

- Thiên, đến cứu em mau, em không muốn ở đây. _ Sau đó một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt có vết thương kia. Có vẻ hài lòng vs thành quả của mk Lê Băng nhường sân cho Bảo Như. Từ này đến giờ coi phim, Bảo Như không cảm lấy roi da mà chỉ tiến đến Mạn Ngọc:

- này, chị không hề muốn đụng vào em đâu cơ mà em rất ngoan cố, ngoan ns đi ns là ĐỪNG CÓ LẠI GẦN KHẢI CỦA CJ ĐI. _ Mạn Ngọc đau lòng nhìn 2 đứa bạn. “mau tỉnh dậy cho t” cô nhếch mép:

- aha, có phải cj đánh dấu chủ quyền như mấy chú cún đái bậy đúng k ạ?_ Mạn Ngọc “lễ phép” châm biếm. Bảo Như tức giận đến nổi tím mặt. trừng mắt nhìn Mạn Ngọc rồi lại mỉm cười. Một tay đưa lên mân mê từng đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt Mạn Ngọc:

- ái chà, bé không nghe lời sẽ bị đánh. Mặt bé rất đẹp đó, cj muốn rạch vào mặt bé để xem bé còn ve vãn Khải nữa không? Rút từ trong túi ra một chiếc dao nhỏ. Trong nhà kho đầy mùi ẩm mốc này, một ít tia sáng len lỏi vô tình chiếu lười dao sắc bên kia thì soi sáng lười dao. Mạn Ngọc lo sợ. Bảo Như dùng mặt bên của dao vỗ nhẹ vào má Mạn Ngọc. Lạnh quá. Sự lạnh đó bao trùm lấy nỗi sợ của Mạn Ngọc, cô nhắm mắt vào tùy ý trời chỉ suy nghĩ “Vương Tuấn Khải, em yêu anh,” .

- Mày tới số rồi..._ Bảo Như.

- dừng lạiiiiiiiii

.

.

.

.

.

.

- Khải, cuối cùng anh cx đã đến _ Mạn Ngọc ns trong đau lòng hướng đôi mắt đắm lị nhìn về phía Khải. Khải vội chạy tới. Đẩy Bảo Như ra, đưa bàn tay theo những vết thương, đau lòng:

- trời ơi, em đau lắm đúng không _ Mạn Ngọc lắc đầu. Anh đã ở đây rồi, ở đây cùng cô rồi, dc lo lắng cho mk, còn sợ điều gì nữa. Khải nhẹ nhàng cõi dây trời trên người Mạn Ngọc ra, không chần chờ giây nào, Mạn Ngọc lao vào người Khải khóc như một đứa trẻ. Khóc cho vui đi nỗi sợ hãi trong lòng cô. Khải vuốt người cô để an ủi rồi di chuyển ánh mắt đến cạnh Bảo Như, đôi mắt mấy giây trước còn thập phần yêu thương, bây giờ thì lạnh băng.

- Trương Nhi cô dậy ngay cho tôi, dậy còn cãi nhau vs tôi chứ _ Nguyễn sau khi coi trời cho Trương nhi thì lay mạnh ng cô, đôi mắt sẫm nhuộm sự lo lắng. Không phải chứ. Anh còn chưa cãi nhau đủ vs cô, sao cô dám bỏ anh đi. Mau dậy cho anh. Anh không thích sự ngoan cố không chịu mở mắt của cô. Trương Nhi, đôi mắt khẽ giắt, như sự thức tỉnh của một nàng công chúa. cô dần dần mở đôi mắt mấy giây trước còn nhắm nghiền làm Nguyễn lo sợ. Nguyễn vui mừng nhìn Trương Nhi:

- Tỉnh rồi, em tỉnh rồi. Không đợi sự phản ứng của Trương Nhi, Nguyễn đã vẫy cô trong vòng tay của mk. Vòng tay ấm áp bao bọc lấy Trương Nhi. Xua tan đi cái lạnh giá trong cái nhà kho ẩm ướt này. Không cự tuyệt, trương Nhi cx vòng tay ôm Nguyễn. Cả hai biết trong lòng mỗi người dc có một hạt mầm nào đó dc nảy sinh mang tên “tình yêu”.

giắt mk, cả Mạn Ngọc và Trương Nhi cùng vung ra khỏi vòng tay của hai anh, chạy về phía cô. Cô dc được anh che chở. Đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền. Ngoan cố mặc kệ sự lo âu, những ng gọi tên mk. Anh nhìn cô. Những vết thương kia, cô đau nhưng anh cx đau. Tự trách mk: “hiếu như mk k đi, nếu như thế thì có lẽ Từ Di đã không bị như vậy”. đau quá.....Thứ tím chết tiệt kia k chịu nghe lời chủ, đau thay một cô gái. Nó nhói lên từng hồi. Từng giây phút trôi qua, vs anh dài như một thế kỉ. Như những vết dao cứa vào tim, nó cháy máu, không ngừng kêu gào. Liếc những con người đã lm có thành như vậy. Trong ánh mắt anh, mọi thứ đã sẫm đỏng băng.

Cúi ng xuống, bé cô trên tay đi thẳng ra cửa. Mọi ng cx đi theo vì lo lắng. Mạn Ngọc khóc lên khóc xuống vì lo cho bạn. Lê Băng, Lê Vy, Bảo Như và đám côn đồ kia bị Hán Giang mang cảnh sát đến cho vào làm bạn vs 4 bức tường.

- Hức....Thiên...Th...iễn_ Trong lúc mơ, cô gặp ác mộng, vưng đôi tay khuya linh tính. Cô hiện trên chiếc giường thân yêu sau khi dc anh gọi bác sĩ riêng. Vội đưa tay ra nắm lấy đôi tay ấy. Anh đau lòng nhìn cô. Cô đã ngủ một ngày một đêm. Vẫn là ác mộng, từng giọt nước mắt cứ lăn xuống. Những giọt nước mắt của cô như kết lại thành một cơn đau vô hình xuyên qua tim anh.

- Ngoan_ Anh xoa nhẹ đầu cô, yêu chiều dỗ dành. Bỗng cánh cửa bật mở, Hán Giang đi vào. Nhìn cô rồi lại liếc sang anh thờ dài thườn thượt. Từ lúc cô bị như vậy, anh cx không có ăn uống gì.

- Thôi...thức nhiều rồi, đi ngủ đi để tôi trông nó cho _ Hán Giang vỗ vai anh NS. Anh như không nghe thấy, vẫn cứ nắm tay cô thật chặt. Không đáp trả. Hán Giang ngồi đấy một lúc, sau khi nhận một cuộc điện thoại thì đi ra ngoài. Ánh trắng rơi vào khuôn mặt cô, anh mệt mỏi gục xuống.

- ukm _ Sức nặng của bàn tay khiến cô nhủu mày nhìn xuống. Anh - đg ngừ. Bàn tay anh và cô nắm chặt. Mím cười, anh đg lo cho cô đấy ư?

- ục...ục _âm thanh du dương vang lên. Bụng cô đánh trống gào thét. Nhìn đồng hồ, mới 5h sáng. Khẽ chuyển mk, “ái ư” cả người cô đau ảm vì những vết thương. Tiếng động làm anh tỉnh giấc. Mờ mắt ra thấy cô đg cười như vậy làm anh yên lòng. Cứ nhìn cô chăm chú bỗng “ục, ục” Cô ái ngùi cúi đầu. Anh mím cười. Chỉ là mím thôi nhưng đủ để cô vui. Xoa nhẹ đầu cô, anh dặn dò:

- em nắm yên đây, anh sẽ trở lại _ Quay người đi ra. Một lúc sau trước mặt cô là một bát mì. Anh gãi gãi đầu:

- Anh xin lỗi, ngoài mì thực anh chả biết nấu gì _ Cô phì cười. Trong lòng ảm áp. được ăn mì thần tượng nấu sao chả sướng. Cầm đôi đũa, cô kéo một sợi mì nhỏ, đưa vào miệng nếm thử. Nó dai, cô nghịch ngợm kéo dài ra ăn. Cầm thìa lên, cô nếm thử nước, cx gọi là ngon. Mà không ngon cô cx thấy ngon, lòng lằng lằng lạ. Mà cô gì đó gai người nha. Cô ngẩng mặt lên nhìn, hóa ra là anh đg nhìn chăm chăm cô. Hay anh đói nhì. Cô đánh bạo kéo anh cùng ngồi xuống ăn. lấy mì để vào thìa, cô đưa đến gần môi anh, anh bắt ngợ, mở to mắt có chút ngẩn ngừ nhưng cx như cô, chưa ăn gì 1 ngày r, miệng anh mở rộng, cô thích thú đưa thìa vào. Cầm nhận tay nghề của mk, anh gạt đầu vô ý phún luôn câu:

- không ngờ mk nấu ngon vậy _ Cô nhìn anh r k hiểu sao lần ra cười, cứ ôm bụng dầy giữa trên giường. Cười chảy cả nước mắt. Mấy đen kéo đến người anh, anh nhìn cô tức giận:

- em cười gì hà _ giọng ns nộ thiên sung khí. ô k những k sợ còn ra về mặt rất bồn cợt:

- hahahahaha.....anh nấu mỗi bát mì, chả qua em đói thôi chứ thực ra tay nghề anh còn kém hơn em....hahaha.....anh quá tự mãn r....hahaha _ vâng...đó chính là kim châm ngòi nổ của anh, anh nhòai người ra cạnh cô. đưa hai tay vào thọc nách cù lét cô:

- cười đi...em muốn cười mà....anh cho em cười thỏa _ Bàn tay anh như ma thuật, cô cười sảng sặc. Anh cứ chọc lét như vậy đến khi cô cười ra nước mắt rờn rờn, lần qua lại sảo chọn hết chiếc giường cô, bỗng vụt một cái, cô mất thăng bằng ngã lộn xuống giường, vô ý kéo theo cả anh:

ỳnhh...rầm....

-ukm.... Trùng to mắt, cô bắt lực nhìn anh. Do sự “vô tình” của cô thể là anh trên cô dưới, hai đôi môi kề nhau. Anh ngạc nhiên không kém, sự mật ngọt từ đôi môi cô như cuốn anh vào rừng hoa, nó có mùi vị ngọt thật ngọt a~ Không có ý định chấm dứt nụ hôn, anh vs tay giữ khuôn mặt cô lại, nghiêng khuôn mặt, nhắm đôi mắt lạnh kia lại. Cô bắt ngợ, không ngờ anh không những đứng dậy còn tiếp tục nụ hôn. Trông ngực cả hai đập đôn dập. Do dự, cô phải tỉnh cảm của cô dành cho anh là yêu không, liệu anh có tỉnh cảm vs cô không hay chỉ là vô tình chìm đắm thôi. Nụ hôn đc kết thúc khi:

- Từ Từ, em dậy rồi hà _ Hán Giang lo lắng chạy vào, chứng kiến cảnh kia không khỏi thất kinh, lắp bắp không nên lời. Cô dờ khóc dờ cười nhìn Hán Giang còn ai kia vẫn đg chìm đắm vào nụ hôn không để ý đến sự hiện diện Hán Giang. Cảnh tay cô gồng lên cổ đẩy anh ra nhưng sức của cô sao đâu lại anh. Ghi chặt người con gái “dưới thân” , anh mím cười quyền uyển rồi khỏi đôi môi đỏ mọng. Hán Giang tức giận:

- thg kia, m đã lm gì em gái t vậy _ anh nặc kệ, lướt qua Hán Giang. Cô gờ rớt:

- Không phải đâu anh à. Do em ngã từ trên giường xuống kéo theo anh ấy thôi _ Hán Giang nhìn cô muốn ns gì nhưng lại thôi, lại gần hỏi han cô:

- em có đau chỗ nào không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh?* Dịch Dương Thiên Ti được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Tôi đi.....sẽ không bao giờ quay lại....

Vì tôi biết.....Sẽ chẳng bao giờ có cậu đứng đứng đằng sau....

#Thân gửi crush M***

Mon đg thất tình...Tò tình vs crush nhưng bị nó r tổi mọe nó r T^T

Cô lắc đầu. Chui tọt vào người anh. Vòng tay qua người Hán Giang, áp mặt vào vòm ngực sần chắc. Chiếc đầu dụi vào anh như con mèo nhỏ. Hán Giang cx vòng tay ôm lại cô. Đưa em gái bé bỏng của anh. Hán Giang đưa tay vuốt vuốt tóc cô, ánh mắt cưng chiều lộ rõ.

Đúng! là như vậy. Từ bé, thói quen của cô Hán Giang đã nằm lòng. Hành động này quá đỗi bình thường đối vs cả hai người. Hán Giang luôn cảm thấy bất an trong lòng, từ lúc cô sang Trung, liệu sắp có điều gì xảy đến không? Không đc. Anh k thể để mất cô đc, nếu đứa em bé bỏng của anh mà có gì xảy đến thì anh....k dám suy nghĩ nữa. Anh mất thăm trăm của anh chứ đừng bao nỗi niềm

- Mon à !!! em...ukm...lúc nào e ms về Việt Nam _ Anh bắt an quá. Công việc của anh cx sắp hoàn tất rồi, anh cx sắp về Việt Nam rồi. Không thể để cô ở bên này đc.

- em cx k biết, lúc nào chán em sẽ về _ cô trả lời, ngược mắt lên nhìn anh. Trong lòng Hán Giang dội lên một cảm giác bất an k diễn tả đc, sự bất an đó ngấm ngấm đi vào lòng anh, như một trận thủy triều chuẩn bị dội vào đây, người hứng chịu k phải anh mà là người em gái bé bỏng đg nằm trong vòng tay của mík.

- Hán Giang ca, anh sẽ mãi ở bên để bảo vệ em chứ? Em k cho phép anh biến mất đâu nha. Lúc nào cx phải đi kè kè ở bên em nha? _ Cô ngược nhìn Hán Giang, cứ như đứa trẻ đòi mẹ, sợ một ngày cô quay đầu lại sẽ không thấy anh đứng đằng sau....Sợ một ngày không còn ai bảo vệ cô.....Sợ một ngày anh k còn trên thế gian mà ăn cần chăm sóc. Phải chăng từ bé đã quá dựa dẫm vào người anh trai này?

- Ukm...sẽ mãi ở bên em....Đến khi nào có một người anh an tâm giao phó cả cuộc đời của em cho anh ta _ Hán Giang không nóng không lạnh trả lời cô. Nhận dc câu trả lời như mong muốn, cô lại rúc vào người anh, cụp mí xuống. Im lặng lại chiếm lĩnh bầu không khí. Khi nhịp thở của cô đều đều, Hán Giang ms đặt nhẹ cổ xuống giường, kê chiếc gối vào đầu cô. Hôn nhẹ lên trán cô r ms chịu đi ra.

CHENG CHENG CHENG

Âm thanh ròn tan vang lên. Tạo hóa của cái âm thanh kinh khủng này đó chính là hai chiếc chảo đc Mạn Ngọc hùng dũng đứng trên tầng hai chấp vào nhau. Đi cùng âm thanh đó là giọng hét của Mạn Ngọc:

- Tất cả mọi người có 10 phút để đây, xuống ăn sáng nhanh không thì tôi sẽ..... Thôi mn pt r đấy _ Ns xong cj Ngọc nhà mík biến xuống dưới nhà dọn bàn ăn .....một mík.

- oáp ~ oáp ~ _ Vãn đội hình như cũ, nhanh chóng tập hợp ngồi vào bàn ăn. Trong lúc ăn, mn hầu như im lặng.

- ukm....sao dạo này các anh rành dữ vậy? _ Trương Nhi có chút thắc mắc, có thấy mấy anh đi chạy show đâu. Khái ngẩng mặt lên:

- à, quản lí của tụi anh xin phép nghỉ một thời gian, công ty đg tìm người.....ơ..... _ Khái đg ns thì ngưng lại mn chú ý. Như phát minh đc điều gì đó rất vĩ đại công hiến cho con người vậy, anh vỗ tay một phát:

- Hay là 3 em đi lm quản lí cho tụi anh cx đc mờ _ Vs ý kiến đó, 3 cô chăm tư một lúc rồi k ai hện cùng lên tiếng:

- cx đc _ Cô khẽ liếc anh như xem xét điều gì đó thì vô tình anh cx đg nhìn cô. Cô đg ướng nc suýt sặc, ngại quá liền cúi đầu xuống bàn. Mặt cô đỏ đỏ nhìn rất lả lẽ thương làm anh thích thú vô cùng

- Mà ai quản lí ai ms đc? _ Nguyễn bô dờ thức ăn lên tiếng, trong giọng ns có chút gì đó chờ mong

- Nguyễn - Trương Nhi, Từ Từ - Thiên, Anh- Mạn Ngọc _ cái câu anh vs Mạn Ngọc anh ns kb do mặt, cj Ngọc nhà ta sớm đã thành cục than nóng, mặt đỏ rần rần đến mang tai. Khái cx như anh chăm chú nhìn Mạn Ngọc. A....có điều lạ nha. Trương Nhi vs Nguyễn k có ý kiến gì ms hay chứ...có lẽ nào....có lẽ nào.....

Ăn xong mn lên xe phóng đi. Hôm nay có chút đặc biệt đó nha ^^ Anh cx đi xe đạp nè, anh đi xe đạp dành cho nam, loại địa hình ý. Chiếc xe màu đen từ đầu tới chân (nó k có chân nhưng tụi ns thế cho nó hay ^^) Có trở mắt

nhìn. Chỉ thiếu mỗi vc mồm đớp đớp nữa. Anh bật cười

- Em lm cái gì mà nhìn anh như sinh vật lạ trên trời rơi xuống vậy? Đi thôi k muộn giờ đây? _ Anh trong bộ trang phục của trường, áo trang dc anh bung mọe nó một cúc ở cổ. Quần đen đi giày nike. Tóc thì vẫn vậy, đeo balo đen nốt. Nhìn thì....chà cô k mê trai nhưng anh lm vậy k phải đg dụ dỗ cô sao ? (c j nghĩ hơi quá thôi ><) no no...Phải ns là thách thức sức chịu đựng trai đẹp của cô ms phải. Vô tình phun luôn một câu :

- Hào soái a ~~~ Bết mk ns lý liên lấy tay che miệng mk lại. Anh k thể kiềm nén dc sự dễ thương của cô nha~ Cô vội vàng đập xe đi trước. Anh thấy vậy cx đập theo. Anh phải tập xe đập để dc đi cùng vs cô đó. (k chà nhẽ anh định ngồi trên gác ba ga c j ấy mà ngồi r hô to: come on à? > <)

Anh đi song song vs cô. Ngắm nhìn cô thật kĩ, lộp hóa trang kia rất tài ba. Che dấu dc nét đẹp của cô. Tuy vậy nhưng sao anh vẫn say đắm cô vậy nhĩ? Rõ ràng nhìn cả hai khuôn mặt đều khác nhau mà. Hít vào bầu không khí này, có vẻ như lâu lắm r anh k dc trải nghiệm lại cái cảm giác này. Người đg đi bên cạnh anh còn là người đặc biệt nữa. Một người thực đặc biệt đối vs anh..... Bỗng....

CẠCH...CẠCH....CẠCH...

Tự dừng xe đập của cô k đi dc. Anh quay qua nhìn cô vô cùng thích thú (tác phẩm của anh đó, âm mưu cả :)))) Cô dựng xe.

Nhóm ngồi bật xuống ngó qua ngó lại chiếc xe. Anh đi đến bên cạnh cô.

- bị đứt xích r _ Anh phỏng đoán rất đúng. Cô ngó vào nhìn chiếc xích đứt ra. Nhấn mặt:

- s tự dừng nó lại đứt nhĩ?

- anh cx kb _ anh lm về mặt ngày thơ vô số tội. Cô suy nghĩ, rõ ràng hôm wa đi rất tốt mà, xe cô cx k phải xe đều gì. Trừ phi.....

- haizzz....anh đi trước đi...em tự sự dc....anh k đi nhanh sẽ muộn hk đó. Còn 10 phút nữa là vào lớp r _ Cô ngó chiếc đồng hồ màu đen của anh. Anh gật gật kiểu hiểu. Nở một nụ cười tia nắng anh rủ dc cô:

- đằng nào cx muộn r hay....đichs đi....anh đưa em đi một chỗ...đảm bảo em rất thích đó _ Nghe anh dụ dỗ cô cx suy nghĩ nhưng còn chần chờ cuối cùng là trêu trọc:

- k ngờ hk bá như anh mà cx pt trốn hk nha _ Anh cười cười

- Thì hk bá cx là ng mà

- thể cx dc _ Anh đẩy nhẹ cô ra dắt chiếc xe của cô vào quán bên kia đg. Lúc sau trở ra. Kéo tay cô chỉ chỉ:

- Anh đeo _ Cô bật cười

- k lẽ em đeo? _ Anh thần nhiên:

- em muốn? _ Thôi sợ luôn :)) cô im bật ngoan ngoãn trèo lên gác ba ga ngồi. Anh mỉm cười.

- dc r em mở mắt ra đi

- oa ~~~ thật đẹp đó nha _ Trước mắt cô là một cánh đồng tràn ngập một màu tím quỳn rũ bởi hương sắc của hoa oải hương chạy xa tít tắp. Như không tin vào cảnh tượng trước mắt, cô đưa tay bấu nhẹ vào mặt mk: - á...là thật _ Hành động của cô lọt vào mắt anh:

- Là thật mà _ Anh xoa xoa đầu cô. Cô cx k phản đối. Mãi suy nghĩ. Theo cô biết thì ở Trung Quốc làm gì ó một cánh đồng hoa đẹp ntn nhĩ? Nếu có chắc chắn đã dc đưa tin rầm rộ trên báo trí chứ, nó đẹp thế này cơ mà. Những ngễ rẽ uốn lượn. Có cứ đi theo từng ngễ rẽ. Anh cx k đuổi theo, chỉ nhìn cô như vậy.

Thật lạ là khi cô cứ đi r cx trở lại bên cạnh anh. Vì cánh đồng này dc thiết kế theo hình trái tim. Dù đi bao nhiêu lần cũng vậy!!! Anh pt, như gửi gắm ở đó: Em đã khám phá hết tim anh r, trong tim anh, em đã lưu lại dấu chân của em, trong đó chỉ có em mà thôi.... Nếu đã đi đến chỗ của anh tức là em đã sẵn sàng để là bạn gái anh chứ? Và nó mag hàm ý khác: dù em đi xa, đi mỗi mội r hãy quay trở lại đây vs anh, anh luôn ở đây chờ em về..... (Đó là suy nghĩ của anh) .

Hai người, hai trái tim nhưng lại cùng chung nhịp đập, hai con mắt nhìn nhau, không lời ns nào hết. Gió khẽ thổi, mùi hoa oải hương tgoang thoảng lẫn trong gió.

Cô nhìn anh. Anh đưa cô đến đây làm gì? Cả cái cánh đồng hoa này nữa.... Nó là mề cung hình trái tim. Vạn con đg lối đi nhưng lại hướng về nơi bắt đầu con đg phải chăng suy nghĩ của cô....hàm ý cô cảm nhận dc ở cánh đồng này liệu có phải là anh thích cô hay k? Có lẽ sẽ là k? Khoảng cách của anh và cô là quá xa, k nhìn thấy nhưng hiện hữu quanh ng, cô càng bước tới phải chăng anh sẽ lùi xa. Không! Cô thà là hai đg thẳng song song còn hơn cắt nhau tại một điểm r đi về hai phía. Yêu áo kết thúc sẽ rất đau, tự mk ngộ nhận thôi.

Anh nhìn cô. Cô k đặc biệt nhưng còn lâu ms tầm thường, k xinh nhưng k bao giờ xấu. Tình yêu phải cảm nhận từ trái tim. Liệu anh có thể mãi lần nữa yêu ng con gái khác k? Anh còn một lời hẹn ước cơ mà.....Liệu có nên thoát ra khỏi sự bô buộc của lời hẹn ước kia chăng?

- Anh á. Mai kia lớn lên anh phải lấy em đó nha _ Một bé con tóc thắt bím, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương. Tay kéo kéo tay ng con trai tre mặt. Như đã quá quen vs lời ns ngốc nghếch này, ng con trai khuôn mặt hoàn mỹ, tay dứt túi quần, cả ng tỏa ra sự lạnh giá khẽ nhếch môi mỉm, trêu đùa cô bé:

- k lấy em thì ai thèm lấy con heo tham ăn như em chứ _ Cô bé phồng má trông rất đáng yêu lm cậu bé k nhin dc đưa tay bẹo má cô bé ấy. Cô bé phụng phịu

- ừ chịu đầu, móc ngón cơ _ Cậu bé liếc nhìn đôi tay trắng ngần của cô bé đg đưa ra r cx gật nhẹ đầu. Hai tay móc ghé vào nhau. Đó là một lời hứa dc thành lập từ bé.

Anh kết thúc dòng suy nghĩ hồi tưởng về quá khứ của mk, lấy hết dũng cảm. Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

- Từ Di anh có chuyện muốn ns.... _ Cô nhẹ gật đầu, anh hít một hơi thật sâu r :

- Anh muốn ns là anh th..... _ RENG.....RENG.... Bỗng nhiên chiếc dt chen ngang phá đám. Cô rút nhanh chiếc dt ra nhìn vào màn r nhận:

- alo... _ lo lo cái gì, m đg ở đâu? _ Giọng Trương Nhi ở đầu dây bên kia rõ ràng là tức giận. Cô im lặng r trả lời :- t cx kb mk đg ở đâu nữa. Mk đg ở cạnh Thiên ca nè. - haha thôi m chs típ để bọn t k lm phiền nữa _ Mạn Ngọc ở đầu ns xen vào. Cô ậm ừ r cúp máy.

- mk đg ở đâu vậy? _ Cô hỏi anh

- ở một nơi k ai pt _ Anh bí ẩn trả lời.

- hứ. Rõ là em pt, anh pt, trời pt, đất pt mà.... _ Cô chỉ lần lượt vào cô anh , chỉ lên trên r xuống dưới. - ơ.. mà anh định ns gì

-..... Anh trầm lắng k ns, cô pt thể cx k hỏi. Anh thờ dài một hơi. Tự trách mk ngốc, k ns dc lời thích cô. Anh nằm xuống nền đất. Ngước nhìn bầu trời suy nghĩ. Có cx nằm xuống cạnh anh, chăm chú nhìn khuôn mặt đg suy tư kia.....

End chap.

Dịu dàng mà long lanh.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vây Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Phù~~~~~

- aaaaaaaaaaaaaaaaaa _ Cô ngồi bật dậy trên đám cỏ xanh mượt, quay qua nhìn thủ phạm. Anh đứng đưng bầy ra bộ dạng ngây thơ vô (số) tội. Cô mặt đỏ như gấc vì cái hơi thở nam tính anh vừa phả vào mặt cô cứ quanh quần chớp mắt cô. Nó nhẹ vờn quanh, chơi đùa không chút lưu luyến rồi xa cô. Cô cứ dờ dẩn không biết anh đg cười thầm.

- em thích anh đó hả? Sao mặt đỏ đần thế kia? _ Lúc cô ngủ quên, anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô. Khuôn mặt cô như em bé say sữa, đôi môi anh đào chúm chím, hàng mi động đậy. Anh không kìm chế được mà quyết định hôn cô nhưng đến gần đôi môi anh đào này anh lại từ chối việc kiểm chứng độ ngọt ở đôi môi kia, nên anh phồng miệng thổi phù vào mặt cô nhưng không ngờ..... Hay cô cx like anh nhì? Suy nghĩ đó kéo kéo khỏe miệng anh lên tạo thành một nụ cười nhếch miệng hoàn hảo có mức sát gài cao.....vì thế tạo ra một cô gái đg ngán ngờ trước mặt anh đấy.

Anh vươn tay búng phát vào trán cô. Cô giật míc kéo hờn từ 9 tầng mây về. Cô thề lười phồng mang trợn má trông vô cùng đáng yêu r đưa tay lên xoa xoa trán, giận hờn:

- Thêm vào. Ai thích anh mới ngốc ấy _ . Bấy giờ đã trưa, nắng cx goi nhau tới tấp họp, kéo nhau đi ngao du khắp nơi. Thời tiết khá lạnh, tuy có chút nắng nhưng cx không giảm được sự lạnh giá là bao. Chỗ này gần nơi ngoại ô, khí hậu trong lành hơn đôi chút trong Bắc Kinh. Cô không biết đây là nơi anh chọn làm nơi trú ẩn khi mệt mỏi. Vườn hoa này lúc đầu rất nhỏ một tay anh chăm sóc lớn dần rồi bây giờ có người thường xuyên tới đây chăm sóc vì anh quá bận vs những show. Hai người anh em kia còn chưa biết đến nơi này. Một lí do nữa, đó cx là lí do thực.....

- a ! Xem kia, Thiên Thiên, anh xem kia hoa oải hương thực đẹp nha ~~~~ Một cô bé nhỏ xinh diện bộ đầm màu hồng phấn, hai má bầu bĩnh hơi hồng hồng nhìn chỉ muốn cắn cho một phát, đôi mắt sáng long lanh, chân đi dây búp bê đg đi đi trên nền đất, tay nhỏ thì kéo tay một cậu bé khác.Cậu bé có ngũ quan thập phần hoàn mỹ, đôi mắt hồ phách, trên người là áo phông quần jeen, đôi thêm chiếc mũ nhỏ màu đen càng làm cho khuôn mặt hoàn mỹ kia nét ẩn nết hiện. Cô bé cứ kéo kéo tay cậu bé chỉ vào những bông hoa oải hương đg khoe bộ cánh màu tím kiểu hãnh của nk giữa một khóm hoa dại. Cậu bé nhất nhất không ns gì khi nghe những lời luyên thuyên của cô bé nhưng nghe rất chăm chú, có một câu mà cô bé ns khiến cậu bé rất vui:

- Thiên Thiên, khi nào em lớn anh phải trồng cho em một vườn hoa oải hương nha~ Rồi khi cưới mình sẽ tổ chức ở đây nha _Một việc đại sự như vậy mà phát ra từ mồm một cô bé tầm 4 tuổi khiến ng ta phải ngạc nhiên. Cậu bé lúc đầu cậi mồm cũng không nói thì bây giờ rất tự nguyện:

- được.....anh hứa.....Ngoan mình về thôi ở đây rất nguy hiểm, sắp tối rồi _ Nói rồi cậu bé kéo tay cô bé chậm rãi rời khỏi khu rừng. Ánh mắt lưu luyến của cô bé ngưng đọng tại chỗ hoa oải hương.

- em đói _ Cô xấu hổ xoa xoa bụng, rồi kéo kéo tay anh. Anh nhìn cô rồi chột cười rất nham hiểm.

- bây giờ là buổi trưa, em đói bụng là phải, ở đây là nơi rừng, anh chỉ cần thả em ra thôi là....chắc chắc.....có phải sẽ có một con gì đó thật to lớn mang em đi làm thức ăn cho nó có phải hay không? Hay có thể là một con rắn từ từ ở dưới đất trườn trườn đến gần em rồi....cần. Anh vừa ns vừa miêu tả khiến cô sợ xanh mặt. Cô nuốt nước bọt cái ực.....liếc mắt nhìn xung quanh, phải như anh ns ở đây là rừng, chỉ có con đg nhỏ là lối đi thôi. Khu rừng toàn những cây cao lớn và những bụi cỏ dại mọc tùm lùm. Anh hải lòng nhìn về mặt sù hải của cô, khoan lượng đưa ra “phao cứu hộ”:

- em hôn anh một phát rồi anh ngáp tức đưa em đi về rồi đi ăn luôn. Anh vừa ns vừa lấy tay chỉ vào má rồi chum cái bộ mặt đg bao nhiêu “Thiên Chi Hạc” hằm mộ. Cô há hốc mồm không tin người con trai trước mặt cô là anh. Dịch Dương Thiên Ti- Idol của cô. Có phải hay không khi người con trai trước mặt cô tuy có cùng bộ mặt vs anh nhưng sao lại khác đến vậy. ếp cô hôn anh chứ. Một khuôn mặt theo cô nghĩ thật “dâm dăng” and “đều căng”. Cô nheo mắt lại nhìn cho kĩ, đây là con người thật của anh u?

- nhanh đi, không thì..... _ Dáng vóc cao lớn của anh tiến lại gần cô, cô cứ lùi rồi nước nước bọt ừng ực ghế sợ nhìn khu rừng.

- chụt _ Nhanh như chớp có kiếng chân, đáp ngay một nụ hôn vào.....má anh.....no no nhắm rồi.....vào .....môi anh rồi chạy ra chỗ để xe trên gò đất cao. Anh nhìn theo bóng cô thích thú cười, anh không ngờ cô bạo gan hôn luôn môi anh.

Đảo bước về phía cô, anh vừa đi vừa huýt sáo. Nhìn khuôn mặt vì hành động vừa này của mình mà mặt đỏ như gấc thì anh buồn cười. Ngồi trên xe, anh nhủ mảy đe dọa:

- không nhanh là anh thả lại đó _ Cô thức tỉnh, tức thời không chậm trễ mà leo luôn lên xe anh. Anh vòng tay ra đằng sau, kiểm tìm đôi tay nhỏ của cô rồi đặt chắc vào hông anh. Lấy đà đạp xe về phía trước.

Cô ngoái nhìn lại phía sau. Cánh đồng hoa oải hương cứ dần xa cô, nhỏ dần rồi bị nuốt chẹn sau những ngã rẽ. Cánh đồng hoa mang lại cho cô một cảm giác thân thuộc. Cô thắc mắc vì hoa oải hương rất ít thấy ở Việt Nam mà chủ yếu có nhiều ở Pháp, có lẽ anh đã tốn một khoản tiền không hề nhỏ vào cánh đồng hoa này.. Hoa oải hương có cuống hoa dài, màu xám và có góc cạnh, vỏ cây đẹp. Lá mọc đối nhau, không có cuống và được phủ một lớp lông tơ mịn.Cô rất thích loài hoa này, mùi hương từ nó tỏa ra, một mùi thơm nồng, mùi hương đó rất nhanh nhạy mà vui đùa vs thị giác của cô. Hay có thể cô thích nó vì ý nghĩa ẩn chứa trong nó. Hoa oải hương mang mùi vị tình yêu có tên gọi khác là herb of love (thảo dược tình yêu) Hoa oải hương hàm chứa ý nghĩa chờ đợi “tình yêu”, “sự nghi ngờ” và “thủy chung“. Ý nghĩa như vậy càng làm hoa oải hương thập phần kiều hãnh. Cô mỉm cười nhẹ cho suy nghĩ của mình, có hay không một soái ca chờ đợi ở giữa rừng hoa oải hương (thưa cj về sau cj sẽ biết là ai, bh Mon k thể tiết lộ dc v).

Không chậm mà giờ cô và anh đã thoát khỏi con đường hẹp đầy đất mà bây giờ đg bon bon trên đường thẳng tắp chạy dài. Đồng ớ đầu một chiếc xe ô tô vút qua xe đạp của anh và cô nhưng rất nhanh phanh lại kì quay xe chặn ngay đầu xe cô. Chiếc xe đen bóng, thân dài. Từ bên trong không thể nhìn vào vì được bảo bọc bởi một loại kính tối. Có căng mắt ra nhìn cũng không tìm được vết xước nào. Người bước xuống từ chiếc xe đó làm cả hai người cùng ngạc nhiên.

CÁCH.....

- Tướng Y Y _ Anh tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt. Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen nháy, hàng lông mày đậm, cánh mũi hơi bệ, đôi môi nhỏ bé. Tóc màu đen được cô búi lên, có ý cho một vài sợi tóc xuống vai. Mặc chiếc áo len màu hồng phấn, quần jeen xanh nhạt, mải rách, giày nike. Về lên một nụ cười thật tươi à ta thấy chồm vào người anh, nín nín cánh tay anh:

- hihi, là em, Thiên ca _ Anh còn tròn mắt ngạc nhiên thì đám loi chơi cx từ xe đi xuống (Mạn Ngọc, Trương Nhi, Nguyễn, Khải). Mạn Ngọc nhăn mặt lại nhìn, có vẻ như từ người à ta toát ra một mùi nguy hiểm, như một hiểm họa chuẩn bị ập tới. Đôi mắt à ta không hề trong trẻo mà chứa đựng sự âm mưu. Khải hiểu ý lại chỗ Tướng Y Y.

- Y Y, buong THIên ra _ Á ta nhăn mặt nhìn Khải, nhõng nhẽo:

- nhưng....lâu em mới được gặp Thiên ka mà...hức _ Bài mà nheo được có ta sử dụng có hiệu quả cao:

- được rồi, kệ em ấy đi _ Thiên nhẹ nói, duy trì trạng thái đó rồi trầm giọng:

- ợc rồi, bỏ anh ra, anh để xe vào cốp rồi mình về. Cô thoáng buồn, tự giễu bản thân đã quá ảo tưởng, tưởng Thiên chỉ tỏ vs míc cô, hoa ra anh đã san xe nó ra cho nhiều người rồi. Á mỉm cười khinh thường có khi thấy khuôn mặt cô “đỏ mềm yếu, có thể mà cx đã ảnh hưởng đến cô rồi. hahahaha lần này tôi sẽ thắng”. Cô đg định lên xe thì bị à gọi giật lại:

- a~ chào bạn, có thể làm quen wen hay không? Mình tên là Tướng Y Y.

- ukm...chào. Mình tên Diệp Từ Di. Gọi ntn thì tùy, đây là Mạn Ngọc và Trương Nhi _

Ba cô có vẻ cùng suy nghĩ, cảm giác nói chuyện cùng con người này thật khó chịu nên cô giới thiệu luôn cho hai ng kia. Hai người kia hiểu ý cùng cô bước lên xe. Á trừng mắt nhìn 3 cô hận không thể dờ mông vuốt ra “cứ chờ đó, tôi sẽ cho các người biết tay”. Khải cx đã nhanh chóng nổi bước 3 cô lên xe. Ở đó chỉ con Nguyễn, anh nheo mắt nhìn người con gái trước mặt, nói da gà không phải nói là cực kì ghê tởm, về ngoài hoàn mỹ kia liệu cô ta giữ được bao lâu, có vẻ như anh phải cố gắng bảo vệ họ rồi. Á ta cười ngượng nhìn Nguyễn, anh khinh thường quay lưng lên xe. Lần này à ta cực kì tức, nắm chặt tay, nghiền răng, nghiền lợi. Thiên cắt xe xong đi vòng cạnh bên à ta:

- sao vậy tiểu Y Y ? sao không lên xe? _ Cô ta lập tức chuyển biến khuôn mặt, khoác tay anh:

- hi, em chờ anh a.....mình lên xe thôi _Mọi thứ được thu vào tầm mắt của Mạn Ngọc. Cô sẽ không thể khinh thường à được, à ta bí hiểm, ẩn chứa mỗi nguy hiểm dinh dập quanh đây.

Mọi người hãy chờ xem, sự xuất hiện của Tướng Y Y sẽ đem lại sóng gió gì? liệu anh và cô sẽ tiến đến hay lùi xa nhau.....

Chào mọi người, do máy tính bị hỏng nên Mon có phần chậm trễ trong việc đăng truyện *cũ* trần thành, mọi người cứ việc add mình nha, Mon luôn rep tn của nn đó ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vây Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 25

- A- các anh ngồi xuống đi, ăn thôi_ Á Y Y chiếm dụng bếp rồi tung hoành ngang dọc trong bếp.

Á Y Y sau khi mè nheo thì đc sự đồng ý của các anh nên bước chân vào nhà. Cũng không phải nhà của các cô nên các cô cx k có ý kiến. Á Y Y sau khi về nhà thì lên phòng xếp hành lí rồi xuống bếp tung hoành.

Á Y Y đg mặc một bộ quần áo thoải mái: áo phông, khoác ngoài là áo khoác len, quần đen dần, đi dép trong nhà. Có thể là vì làm việc mệt nên từng giọt mồ hôi từ trán chảy xuống. Trông à như một bà nội trợ đg nấu cho ck ăn vậy, tuy vất vả rất tươi cười.

Trên bàn toàn là những món ăn ngon? trang trí đẹp mắt. Khái chẳng chỗ khen ngợi không ngớt làm à phòng mũi. Nguyên mặc dù rất ham ăn nhưng không hiểu sao lại rất hờ hững ngồi vào bàn ăn. 3 cô cx k ns gì chỉ ngồi vào bàn. Nói mợc ra à ta không khác gì ôsin, nấu cơm, lấy bát rồi bày biện.

Anh ở từ cầu thang đi xuống. Nhìn bàn ăn đầy ắp thức ăn có vẻ hài lòng:

- Oa! Tiểu Y Y của anh lớn rồi làm thức ăn nhiều chưa này_ Từ “tiểu Y Y” đánh thẳng vào tâm lí của cô. Đã bao giờ anh gọi thân mật vs cô như vậy chưa? “Từ Từ” hay “Tiểu Di” đều không...Cô chưa bao giờ tự ti như bây giờ. Đúng, cô không xinh đẹp được như Y Y cx không nấu ăn ngon bằng cô ấy, cô lẽ người phù hợp vs anh ấy là Y Y.

- Từ Từ ăn đi_ Nguyên nhìn cô thúc giục. Cô sực tỉnh, mn đều đã động đũa. Cô cx nhanh chóng gấp mồm con tôm rồi bỏ vào bát ăn từ tốn.

- Mọi người ăn thôi đi, em hơi mệt_ Nói xong cô quay người lên lầu luôn.Cô không chịu được màn tình tứ của anh và cô Y Y. Y Y và anh cứ gấp thức ăn cho nhau, cười nói mặc dù anh rất ít nói.

Anh nhìn theo bóng lưng cô lo lắng. Có phải cô mệt lắm hay không? Người đã gầy rồi còn bỏ ăn. Anh hơi tức giận khi cô bỏ bữa mặc dù không liên quan đến mình. Anh tự nhủ coi ôn, tí nữa sẽ đem thức ăn lên.

Sâm!!!

Cô đi vào phòng tắm ngâm mình. Lúc này cô cần nước.....

Đúng có một môi rồi. Cứ hi vọng rồi thất vọng. Con tim cô đg gào thét , xin cầu đừng ai rạch vào người nó nữa. lí trí sec nghe theo mk nhưng con tim nào đâu chịu nghe lời.

Một môi tự ngâm mk trong bồn tắm cô cx đi ra. Trên người là bộ quần áo ngủ màu hồng hello kitty.

Cốc cốc.....

- có thể vào_ Cô đg lau tóc cho bớt ướt không muốn ra mở cửa.

Cánh cửa mở ra....Người cô không muốn gặp lại đến.....

- Hỳ. Tại bạn ăn tối ít nên mình mang cho bạn ly sữa này_ Á Y Y bê một cốc sữa trên tay bước vào cười ngọt ngào.

Cô đón lấy ly sữa đặt tạm lên bàn. Thực cô bây giờ không có tâm trạng ăn uống. Cô nheo mắt nhìn Y Y, trong lòng không tránh được cảm giác đố kỵ.

- Từ Từ không định cho mình ngồi sao?_ Á già vờ ngại hỏi cô, cô cũng theo lối diễn ủa à:

- Tùy cô thôi, phòng tôi không hẹp, Từ Từ? cái tên này tôi nghĩ chúng ta không đủ thân thiết đến mức này đâu. Gọi tôi là Từ Di. _Á tròn mắt nhìn cô rồi bồng cánh cửa phòng cô bật mở, Thiên bước vào. Từ nãy giờ anh đứng ngoài, cảm thấy cô có chút quá đáng, liền không nhanh không chậm lên tiếng bênh vực à ta:

- Từ Di, cô ấy cùng tuổi em, chỉ là một cái tên thôi mà đừng như vậy._ Á vui mừng ra mặt, tiến lại gần anh, cô chán nản:

- Em biết, nhưng cái tên đó.....mà thôi là em thích, anh đừng quản, em một 2ng muốn làm gì thì mời ra ngoài

- em..._ Cô thực quá đáng mà tiểu Y Y có làm gì cho cô đâu chứ? Chỉ là cái tên thôi mà. Có vẻ cô rất khó chịu vs sự có mặt của Y Y ở đây....từ lúc Y Y đến đây cô thật lạ. Co trầm đi hẳn. Anh thực thất vọng về cô.

- Đi thôi Y Y_ Anh mạnh mẽ giựt tay à ta đi. Cô đg ngả người trên giường tắm lí bị đánh mạnh. Đúng ! Chỉ là một cái tên.

SÂM.....Tiếng cửa đóng lại cx như con tim cô đóng lại. Con tim cô không chỉ đóng lại mà đóng băng luôn. Nó buốt giá, đau nhức.

- hey....ôm à_ Mạn Ngọc và Trương Nhi ở đây từ lúc nào. Trương Nhi đg xua xua tay trước mặt cô. Cô gạt tay Trương Nhi ra chần an:

- Hơi khó chịu chút thôi_ Mạn Ngọc vẽ suy tư bồng:

- tao uống được không?_ Trương Nhi

- Tùy_ Cô hờ hững đáp. Trương Nhi bê cốc sữa lên thổi phù phù rồi một hơi là cạn.

- Máy thấy cô ta...._ Mạn Ngọc áp ứng

- uk.Từ ng cô ta tỏa ra sự nguy hiểm. Cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu_ Cô hiểu ý tiếp lời. QC QC....Âm thanh du dương vang lên. Trương Nhi nhấm nhát bỏ cốc sữa đã hết xuống phóng thẳng vào Washington City.

Cô và Mạn Ngọc dờ dẩn nhìn nhau. Trương Nhi ở trong nhà vệ sinh đi ra sau 30 phút du ngoạn Washington City.

- Này....mày cho cái đầu gi vào cốc sữa đây_ Trương Nhi nhấm nhát chống tay vào cửa nhà vệ sinh thêu thảo như người sắp chết.

- không phải tao là Y Y mang lên_ Cô thần nhiên trả lời.

- Hay à cho thuốc sỏ vào đây_ Mạn Ngọc nghi ngờ nâng chiếc cốc lên. Cô có vẻ không tin giựt chiếc cốc lại. Cô lấy ngón tay chấm vào giọt sữa còn đọng lại ngửi rồi nhấm nhát.

- Ukm....đứng rồi.Tao ngửi thấy mùi thuốc sỏ. Ở đây cốc có một lớp bột trắng mờ mờ_ Trương Nhi nắm tay mặt dò búng búng. Trương Nhi hùng hổ đi ra phía cửa:

- Tao phải cho con à đó một bài học_ Cô vừa đặt tay vào nắm cửa thì bỗng dưng cánh cửa đẩy mạnh vào trong. Trương Nhi nhanh nhẹn lách sang bên kia để cửa không cho cô một vỏ đau. Nguyên bước vào, chưa biết chuyện gì mặt ngu ngơ, anh mặc áo len xám hình vẩy cá và chiếc quần màu xám, đi đôi dép trong nhà trông vô cùng soái. Thấy Trương Nhi định đi ra ngoài thì anh hỏi:

- Em định về phòng sao?

- Về phòng cái con khi, em phải cho con à đó một trận, nó giấm bỏ thuốc sỏ vào cốc sữa em uống_ Tự dưng bụng cô lại dờ chứng nên lại phải du ngoạn Whashington City một lần nữa. Nguyên ngu ngơ, đưa mắt nhìn Mạn Ngọc và cô thì nhận được cái gật đầu của cô. Mặt Nguyên lập tức xám xịt lại, con tức được anh đè nén trong giọng nói:

- Tạm thời, các em đừng làm gì quá đáng vs cô ta, cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu_ Nói xong Nguyên lập tức quay đi, mở cửa đi ra ngoài. Mạn Ngọc vs cô hiểu ý liền cả đêm đứng đợi Trương Nhi và xoa dịu cô. Nguyên lúc này không đùa giỡn, trông anh trông trạc thật sự.

- Hy chào mọi người mình là Lăng Y Y, mọi người có thể gọi mình là Y Y_ Á nữ nụ cười tươi hết sức rồi rắc thích các nơi trong lớp. 3 cô thờ dài không hiểu sao lại phải học vs Y Y. HUÝT HUÝT đám con trai vui sướng đứng lên huyýt âm ầm, có giáo đến mặt:

- Trật tự cho tôi, rầm rầm!!_ Cô giáo hét đẹp loạn gõ thước ầm ầm.

- được rồi em Lăng em ngồi cạnh bàn bạn Vương Huyền, Vương Huyền dạy tay lên cho bạn biết_ Vương Huyền giật mình, ngẩng mặt dòi khỏi đồng bài tập dơ ánh tay lên.

Á đi về chỗ, nở nụ cười vs Vương Huyền, Vương Huyền giật mình bối rối, lần cảm giác sợ sệt.....

Chát! Chát! Chát!_ Âm thanh chua chát vang lên.

- hức...hức.... xin lỗi Lãng Y Y....hức... xin lỗi _ Lãng Y Y đg đứng chống nạnh trước mặt cô bé nhỏ. Cô bé đó có mái tóc tết sang hai bên, mặc bộ váy màu kem, có bông hoa nhỏ ở bên phải váy, những chiếc vải mỏng xếp thành tầng, dài đến gối, đi đôi giày màu kem, cô bé chỉ tầm 3 tuổi thôi, bàn tay bụ bẫm khê đưa lên gạt nước mắt. Tay cô bé đưa lên, xoa xoa chiếc má phụng phịu giờ đỏ rát in hằn năm ngón tay của người trước mặt.

- Máy im đi cho tao _ quát vào mặt cô bé, Lãng Y Y diện trên mình một chiếc váy màu hồng phấn, có họa tiền roan trắng ở gấu váy dài đến gần cổ chân, đôi chân mang giày búp bê màu trắng, trên đầu đội chiếc nón rộng vành, mái tóc màu đen xòa ngang lưng, trông Lãng Y Y vô cùng ngây thơ nhưng ẩn chứa lại là một con quỷ, một con ác ma.

- Vương Huyền, mày nhớ họ kìa “nhìn mặt tao thì rút ra xa” _ Lãng Y Y phui lại chiếc váy có phần lấm bẩn do bị Vương Huyền vô tình làm bẩn, nhanh chân đi vào bữa tiệc sắp bắt đầu, để lại sau lưng tiếng thút thít.

- Huyền Huyền, sao vậy em? _ Nguyễn chạy nhanh lại chỗ của Vương Huyền hỏi han, cánh tay anh giữ chặt tay Vương Huyền, gỡ tay cô ra, anh thất kinh vì vết thương trên khuôn mặt của Vương Huyền.

- Ai đã làm em thành như vậy? _ Nguyễn nặc cho bộ quần áo đắt tiền đg diện bị váy bẩn bởi nước mắt + nước mũi của Vương Huyền. Vương Huyền không trả lời chi ôm chặt Vương Nguyễn mà khóc.

“Lãng Y Y cx chỉ bằng tuổi cô thôi mà, chi bị bắn tí thôi, mẹ bảo vs cô rằng khi váy bị bẩn thì chi phui là được tại sao Y Y lại đánh mình?” _ Nỗi oan ức bị đánh của cô nhóc 3 tuổi trôi theo dòng nước mắt. Tia sáng vụt qua mắt Vương Nguyễn khi thấy chiếc camera gắn trên cột đèn đg tỏa ra thứ ánh sáng mập mờ trong sân vườn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì Vây Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Đi Biển (Phần 1)

Bóp.

Một lực nào đó tác dụng vào bàn tay trắng muốt của Á làm chiếc dao văng ra xa. Rồi cô cảm nhận được một hơi ấm quen thuộc bao trùm lấy người, đôi mắt cô cổ ngược lên.....Là Hán Giang!!!

Á nằm lăn ra đất, Hán Giang bế bổng cô lên nhìn chăm chăm vào Á, anh bỏ vào miệng cô 1 viên thuốc con nhộng rồi đặt cô nằm ở gốc cây. Cô cố gắng nhìn ra xa, noi mà Hán Giang đg đứng cạnh Á. Á tức lắm nhưng không làm được gì, sự im lặng của Hán Giang như hình bóng Á. Rất nhanh chóng Á đứng lên phui phui bụi trên người.

Lúc này Trương Nhi và Mạn Ngọc cũng đã xử lí xong đám kia, cả hai người đg dần tiến đến chỗ Á và Hán Giang. Bỗng Hán Giang nắm chặt lấy cổ tay của Á khi nhìn thấy Á định bỏ chạy.

- Cô giải thích truyện này cho tôi _ Ánh mắt anh hằn lên tia đố. Em gái mà mình nuôi dưỡng bao lâu bị bọn này hạ độc thủ lại còn định vạch lên khuôn mặt cô nữa, Á là cái thí gì?

- Tôi.....BÙM _ Tiếng nổ vang lên 1 đồng màu trộn vào nhau giữa không trung. Hán Giang, Mạn Ngọc, Trương Nhi đưa tay lên che mắt. Một lúc sau khi làn khói đã bay hết đi thì đã không thấy Á đâu. Hán Giang nắm chặt tay kiểm chế con giận, Trương Nhi định đi tìm Á nhưng bị Mạn Ngọc níu lại.

- Đừng tìm nữa _ Trương Nhi cũng thôi.

- Vụ này phải làm cho ra nhẽ _ Hán Giang tức giận nói, mà không gần như gào lên.

- Sẽ chẳng ai tin chúng ta tốt nhất nên im lặng thì hơn, cô ta không đơn giản thế đâu, đây là một loại bom màu, đây là loại lâu nhất mà em thấy, nó chỉ được sản xuất ở bang Var thôi _ Mạn Ngọc bình tĩnh khuyên giải. Hán Giang nghe xong tròn tròn mắt.

- Không thể nào, cô ta sao có thể..... _ Ai chả biết bang Var là bang lớn ở Trung Quốc chuyên buôn bán ma túy, họ luôn có tay chân trong hàng ngũ quân an cũng như quân đội, bang Var rất lớn mạnh, bang chia ra làm những bang nhỏ rải rác ở từng tỉnh. Bang Var nổi tiếng tàn nhẫn, nên không ai dám đắc tội. Loại bom sáng này chỉ có bang Var có và sử dụng.

Hán Giang hiểu rồi đi đến chỗ cô đang ngủ rất say, anh bế bổng cô lên, Trương Nhi và Mạn Ngọc đi theo sau không ngừng suy nghĩ

- Đừng nói cho ai.....kể cả Mon _ Hán Giang nhả từng chữ

- Có ấy bị sao vậy? _ Hán Giang đáp cửa nhà một phát gây tiếng động to khiến 3 anh đang ngồi ở phòng khách phải ngoái ra nhìn, cả 3 anh đều đồng thanh.

- Không có gì _ Hán Giang liếc thấy ánh mắt thích thú của Á trong nhà bếp mà chỉ muốn lao vào cho một trận nên thân nhưng anh cố nhịn xuống.

Cả 3 anh chuyển ánh mắt thắc mắc sang chỗ Trương Nhi và Mạn Ngọc nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. Anh nhìn bóng lưng của Hán Giang thì không khỏi lo lắng. Rõ ràng sáng nay cô còn rất khỏe mà, tại sao đột ngột lại thế kia? Mà tức hơn vẫn là Hán Giang, chỉ là anh họ thôi mà có cần oai như vậy không? Nhưng cũng tại anh nếu anh không nghe lời cô mà về trước thì có phải bây giờ cô vẫn khỏe không?

Nguyễn bắt gặp ánh mắt của Á thì như hiểu sự tình bò lên phòng. Á dọn cơm ra nhưng chỉ có Khải và anh ra. Á cũng mặc kệ rồi nói chuyện rất vui vẻ.

Sáng hôm sau.

- aiiiiii da, lâu lắm mới được đi biển a ~ _ Khải vui vẻ kêu gào. Mạn Ngọc liếc mắt rồi nhéo phát vào bụng Khải làm anh chàng nhà ta đau thấu bụng.

-"sao em vào anh?" "Không phải anh muốn đi biển để ngắm gái đấy chứ?" _ Khải với Mạn Ngọc thì thầm. Khải bật cười vì Mạn Ngọc, cô ghen hay sao? Trông thật đáng yêu nha. Mạn Ngọc tò vè giận dỗi quay lưng đi.

- Từ Di em khỏe thật chưa? _ Anh quay qua cô hỏi, sắc mặt cô hơi kém, nhìn nhợt nhạt, anh lo lắng hỏi.

- Hi, không sao đâu _ Cô cười tươi vui vẻ. Anh cũng yên tâm phần nào.

- Ôi anh đang mơ thấy những em và chị xinh tươi mặc bikini hi hi _ Nguyễn rất vui vì nói ra suy nghĩ của mình.

- Phôn _ Trương Nhi bình phẩm một câu rồi cốc một phát vào đầu Nguyễn, Nguyễn ảm ức xoa xoa đầu cảm hôn nhìn Trương Nhi. Trương Nhi cũng đầu mắt nhàn lại. Khi cả đám chuẩn bị xuất phát thì.....

- Hihi, anh đi với nha, chi phí anh bao _ Hán Giang mở cửa nhà chạy vào hào phóng đề nghị với cả nhóm. Cả nhóm sáng mắt lên nhưng trừ một người khuôn mặt đang tối sầm xuống trước sự xuất hiện của Hán Giang. Anh chi muốn nhảy vào cầu xé cái khuôn mặt mĩ nam đang ghét trước mặt không hiểu vì sao. Cái khuôn mặt đáng ghét luôn dính lấy cô.....aaaaaa đạo này anh thực không bình thường nha.

Cả nhóm kéo nhau đi, mọi người được Hán Giang trở đi bằng Lamborghini. Chiếc xe xé gió phóng vút đi, trong cặp kính đen trông Hán Giang vô cùng ngầu khi ngồi ở chỗ ghế lái, nhìn như ông hoàng tốc độ đích thực. Lần này người ngồi ở ghế phụ cạnh ghế lái lại là Trương Nhi làm cho Nguyễn hậm hực ngồi dưới. Anh thì thỏa trí cười như kiêu “bây giờ chú hiểu cảm giác hồi trước của tôi rồi chứ?”, Nguyễn như hiểu ý nhanh tay nắm bóp phát vào tay anh. Khải và Mạn Ngọc có lẽ hạnh phúc nhất, cả hai lên lút nắm tay rồi nói chuyện với nhau rất tình tứ. Khải ngồi sát cửa bên phải rồi đến Mạn Ngọc, đến cô, đến anh và cuối cùng là đơn lẻ một mình- Nguyễn. Hai má bầu bĩnh trắng ngần của Nguyễn sỏm đã tròn tròn phụng phịu rồi bấy giờ anh tức nên hai má phồng lên trông vô cùng đáng yêu.

Anh giạt mình.....cô đang tựa vào anh. Anh hạ thấp ánh nhìn xuống thấy mái tóc đen bóng của cô đang ngay trệ trên đôi vai anh. Trái tim anh không nghe lời cứ đập như pháo hoa.....Bùm...Bùm...Bùm (-t/g: hình như hơi quá) Khuôn mặt cô lúc ngủ sao vẫn hút hồn anh đến thế, dù đã nhìn qua nhiều lần. Lúc cô ngủ thật bình yên, đôi mắt khép lại tĩnh lặng, hàng mi dài cong vút, cái mũi nhỏ nhắn hơi chun chun lên, đôi môi thì.....Ôi thời anh có lẽ không thể kiềm chế được mắt. Nước một ngụm nước bọt anh đành nâng ánh mắt lên để kiềm chế. Nhưng hôm nay có không hóa trang.....hử với khuôn mặt baby này không thể đảm chắc không có mấy thằng vệ tinh ve vãn. Anh nắm chặt tay vào. Sao ở cạnh cô anh có nhiều cảm xúc đến vậy? Có thích, có vui, có giận, có hờn, có tức giận.....Mọi cảm xúc hòa quyện vào nhau nhiều lúc anh cũng không hiểu chính mình luôn.

- Đến rồi Từ Di _ Anh nhẹ đánh tay vào má cô để giúp cô tỉnh. Hàng mi nặng trĩu của cô dần dần nâng lên để ánh mắt hút hồn kia mở ra. Cô lấy tay dụi dụi vào mắt trông vô cùng đáng yêu. Anh đảo mắt một vòng trong xe khi chắc chắn mọi người đã xuống hết anh chồm người lại phía cô đưa tay giữ lấy hai đôi tay nhỏ kia hôn vào đôi má bầu bĩnh kia. Cô giật mình, hai má hơi hồng hồng, trái tim thì đập mãnh liệt liên hồi. Có bất người dạy nhưng không may đụng đầu vào trần xe. Anh đang định bỏ chạy thì ngược vào bên trong thấy cô đang đưa tay lên xoa xoa vào đầu, hai má phồng lên như rất tức giận, đôi mắt hơi đỏ như sắp khóc.

- Được rồi, anh xin lỗi mà _ Anh chui lại vào trong xe đưa tay ra định xoa xoa chỗ bị đau của cô nhưng nhanh chóng bị cô gạt ra. Anh đưa lên.....Cô gạt.....Anh đưa lên.....Cô gạt. Bỗng anh cảm nhận được một thứ gì đó mềm

mềm, ấm ấm ngư trị trên môi anh. Anh mở tròn mắt.....ha là cô mèo nhỏ đang rất chủ động đưa môi mình phủ lên môi anh. Vị ngọt từ môi cô anh thường thức được bao lâu mà cô đã nhanh chóng mở cửa xe chạy vù đi. Anh bật cười nhìn theo cô đang phóng rất nhanh vào sảnh khách sạn, chỗ cả đám đang đứng. Anh cũng nhanh chóng đi theo.

Hán Giang nhìn cái mảng hồng hồng của cô mà nghi ngờ, rồi anh lại liếc về phía người con trai đang đút tay vào túi quần dạo bước về phía khách sạn. Phân chia phòng: Anh- Hán Giang, Nguyễn- Khải, Cô- Mạn Ngọc, Trương Nhi - A. Anh với Hán Giang liếc nhau rồi hứ 1 phát rồi cầm chìa khóa đi thẳng lên phòng, mọi người bật cười. A không biết bạn cái gì mà báo đến sau nên Trương Nhi rất thỏa mãn.

Cạch.....

Cô mở cửa phòng rồi chạy ào ra phía cửa sổ. Đứng là Hán Giang chuẩn bị phòng rất tốt, từ cửa sổ này có thể nhìn thấy một phần của bãi biển. Màu xanh của nước hòa quyện với màu vàng của cát, màu xanh của hàng cây dừa. Bên gợn sóng nhẹ, bọt biển nhỏ li ti nổi trên mặt nước, bãi cát in dấu chân của những con người đã đi qua như đánh dấu chặng đường, hàng cây dừa lung lay trong gió.....

Nhìn vẻ mặt thích thú của cô mà Mạn Ngọc bật cười kéo cô vào phòng tắm

-ê.....mây điên à.....lớn rồi còn tắm chung _ Mạn Ngọc rất thành công lôi được cô vào phòng tắm

Vì biển Tianya Haijiao nằm tách biệt hẳn lại là vị trí gần xích đạo nên ở đó khí hậu thường nóng quanh năm. Chứ không có điên mùa đông mới đi biển có mà rứt trym

End.

Lời t/g : Ni hào mọi người, mình rất vui khi thấy các bạn ủng hộ truyện mình, mình càng có thêm động lực để viết truyện. Mình sẽ cảnh báo trước là sóng gió sắp ập đến, nếu bạn nào sợ đau thương thì rút gíp chạy trước nhé ^^ Hu hu chả thấy ai add tác giả T^T Các bạn có nghe vì tôi ề k? Hay tác giả cover bài đây nhe :))) Si muốn nghe add tụi ngay. Thục ra mk có cover bài sùng ái r ai muốn nghe add mk gửi nhe =)))

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 27: Đi Biển (Phần 2) - Dư Vị Mang Tên Hạnh Phúc 3

Cốc cốc cốc

Tiếng động ở cánh cửa vang đến, cô đang ngồi ở sofa onl face thì khó chịu nhưng cũng phải ra mở cửa.

- Ê, làm gì lâu vậy má? _ Mạn Ngọc thấy con bạn mình biệt tích ngoài cửa thì đi ra nhưng cũng bị lôi đi.

Cốc cốc cốc

Lại là tiếng động đó, anh ra mở cửa.

- Có gì không? _ Anh nhăn mặt hỏi.

-..... sì sầm _ Người đó

- ề, đi không? _ Anh quay người hỏi Hán Giang đang ngồi chơi.

- Đi _ Mặc dù chả biết sẽ làm gì nhưng Hán Giang cũng hờ hờ đi.

- .....Si sầm _ Ở sảnh khách sạn hiện tại có một đàn nỷ nam gồm 4 chàng trai và 2 nữ nữ, bọn họ mặt rất nghiêm túc có vẻ đang bàn chuyện gì rất thật trọng.

- Như vậy đi _ Sau hỏi bàn bạc thu hút bao ánh nhìn thì một chàng trai trẻ đập bàn nói.

Buổi chiều.

Lúc này chưa thấy sự xuất hiện của A đầu nên 3 cô rất vui vẻ. Cả đám kéo nhau ra biển chơi. Vì đi chơi biển nên họ tất nhiên phải mặc quần áo mùa hè rồi! 3 cô cũng mặc bikini nhưng khác màu, Mạn Ngọc màu đỏ rực vang lăm Khải tức đến mức cầm móng tay vì bao nhiêu ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào Mạn Ngọc, với thân hình chữ S lại sở hữu khuôn mặt xinh đẹp tất nhiên không ai có thể kháng cự lại rồi. Trương Nhi mặc bikini màu hồng phấn trông rất dịu dàng, trái ngược với tính cách. Cô như nữ thần biển cả khi trong bộ bikini màu xanh biển, khoác ngoài chiếc áo lụa mỏng màu trắng, rất rất vừa ý anh. 3 anh thì áo phông trắng quần sooc màu đen, như đồng phục.

- Ăn mặc thế này định cho ai ngắm _ Nguyễn bước lại gần phía Trương Nhi, khoác lên người cô chiếc áo khoác của anh, vì đáng người anh lớn nên cô mặc trông như thu nhỏ trong chiếc áo vậy. Trương Nhi dậm chân tức tối nhưng rất nhanh bị Nguyễn kéo đi.

- Của em này _ Khải khoác lên người Mạn Ngọc áo khoác mỏng màu xanh biển, Mạn Ngọc cười tươi. Lúc này cô quên mang áo nên Khải liền lấy cho. Khải ngấm nhai lại người con gái trước mặt, rất hài lòng a~ Nhưng có chút bực, anh chỉ muốn 1 mình anh nhìn thấy thôi, đám con trai hám gái kia thật được lợi nha~ Mạn Ngọc rất hiểu ý Khải khi thấy khuôn mặt anh biến sắc, cô kéo anh đi.

- Hôm nay....e.m đẹp lắm _ Anh không tránh khỏi khen ngợi có một câu.

- Ukm..cảm ơn anh _ Chỉ còn anh và cô nên không khí có phần ngượng ngịu, cô liền nhanh chóng cắt đứt không khí ấy. Anh tự cho mình cái quyền nắm tay cô, tay anh rất hư cứ nắm chặt tay cô, khuôn mặt cô đang đỏ dần dần lên. Anh cảm thấy thật may mắn vì Hán Giang đã đi trước rồi nên không có ai phá đám. Không hiểu sao hành động nắm tay này lại cho cô nhiều cảm giác như vậy. Không phải như lúc Hán Giang nắm tay cô, cũng không như papa đại nhân nắm tay cô, cảm giác này.....haizzz nói chung là rất rắc rối, cô cũng không nói được, thôi thì mặc kệ suy nghĩ nhiều cũng không thể cho có kết quả vậy nên hãy để thời gian cho có kết quả.

- Lại đây nhanh đi _ Cặp đôi đi muộn nhất - cô và anh đang bị vây gọi nhiệt tình từ mọi người.

Cô ngấm nhun xung quanh. Nhìn ra phía xa là chân trời, chỉ nhìn thấy một vệt mờ xa tít, đằng sau là bãi cát mịn màng kéo dài ra phía sau nữa là những mỏm đá to rất đẹp. Bờ biển cong cong mềm mại, thoải mái dần xuống mép sóng. Bãi cát nhỏ những tia nắng tình nghịch nhảy múa mà mang theo màu vàng, cô không nhận được mà cứ luôn dõi dếp ra trực tiếp đi chân trần, cảm giác mịn màng làm cô thấy thật dễ chịu. Cái vẻ trẻ con này làm anh thực thích thú. Anh cầm tay cô đi đến gần bờ biển.

Cô có vẻ rụt rề, tay nắm thật chặt tay anh. Anh dừng lại. Cô bị bất ngờ khi từng đợt từng đợt sóng trắng nổi nhau ào ạt vỗ vào bờ nơi cô đứng rồi rồi rất nhanh rút ra xa. Cô hướng tầm nhìn xuống biển, cảm giác mát lạnh này....a~lần đầu tiên cô được cảm nhận nha. Cô ngược lên nhìn anh rồi ngó ngang ngó dọc, Trương Nhi với Nguyễn rất nhanh đã kéo nhau ra biển, họ bơi thi với nhau. Mạn Ngọc và Khải tình cảm hơn khi ngồi cùng nhau dưới hàng cây dừa tâm sự, nhưng lại có một người rất rất thừa, khuôn mặt tui ngu không ai khác là Hán Giang. Cô nhận thấy không ai để ý mình mới rất nhanh kiếng chân lôn vào môi anh rồi như con sóng khi này, ồ ạt kéo tới rồi rất nhanh tháo chạy. Anh đuổi theo cô. Hai người, hai bóng hình khác nhau, được mặt trời chiếu mà hai chiếc bóng đi chuyển trên cát. Cô và anh rượt nhau chạy trên cát, khoảng cách không xa, cả hai đùa nhau ở hàng dừa ven bờ, những tàu lá dừa như những cánh tay dài vẫy trong gió.

Anh vòng tay giữ eo cô lại, cô đã thấm mệt nên đành dờ dợ trắng chịu thua, cô tựa người vào hông anh thì hồng hộc.

- Tiểu yêu tình a~ Đạo này nằng thật tạo bạo nha. Ta rất rất muốn đòi lại công lí _ Anh thay đổi cách xưng hô thân mật này làm cô vừa thấy sến rồi cũng thấy thật buồn cười. Anh nhanh chóng áp sát khuôn mặt mình vào khuôn mặt cô. Cô nâng cánh tay lên đẩy khuôn mặt nỉ nam kia ra xa nhưng anh lại siết thật chặt vòng tay. Cô chịu thua đành để anh đặt một nụ hôn lên cánh môi mỏng màu anh đào của cô. Anh hôn cô không sâu mà như chuồn chuồn đập nước, đôi môi anh mơn trớn rồi đầu lưỡi anh liên tục “công kích” khoang miệng cô. Anh thả cô ra rất nhanh, cô cũng không mất nhiều ô xi nên không xụi lỳ mà đứng rất chắc chắn. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, cũng có mấy người nhìn cô nhưng thấy ánh mắt cô đang chiếu lại thì giả vờ quay đi chỗ khác như không thấy gì. Cô oai oán đắm vào ngực anh rồi đi lại gần bờ biển. Anh nhìn cười ranh mãnh rồi cũng đi theo.

- Từ Di, em biết bơi không? _ Cô bị anh hỏi giật mình khẽ nuốt nước bọt nhìn dòng nước rồi khẽ gật đầu. Anh nhảy tùm xuống bơi, cô nhìn theo rồi cũng thả người theo dòng nước, đứng là nhờ Hán Giang, không có anh ấy thì..... Cô và anh trao nhau những nụ cười vui vẻ, họ bơi với nhau, nói đúng hơn là họ thả mình theo dòng nước biển mát lạnh này. Cô vẫy tay, Khải và Mạn Ngọc, Hán Giang cũng ra.

Sau một hồi bơi, mọi người ai cũng mệt mỏi. 7 con người ngã lưng trên cát lạng mình ngắm cảnh hoàng hôn. Bầu trời cao xanh với vòm, từng ánh mây trắng hồng bông bênh trôi như đưng đi du ngoạn. Làn gió mang mùi vị của biển cả kéo nhau dạo quanh trong không khí, trên bờ cát, nhảy nhót trên những chiếc lá cây dừa đang đung đưa. Mặt trời như một quả cầu phát sáng trên nền trời màu đỏ kìa. Đó là những khoảnh khắc tuyệt đẹp của hoàng hôn. 7 con người theo dõi 7 suy nghĩ khác nhau nhưng vẫn cùng thưởng thức cảnh đẹp này. Hán Giang đứng dậy ra hiệu cho cô rời giả vờ có việc về khách sạn trước. Mọi người ở lại thêm một lúc nữa, khi mà mặt trời không còn chút

lưu luyến nào trốn sau những ngọn núi hùng vĩ thì 6 người kéo nhau về. Các cô rất tranh thủ mà bắt 3 anh công về khách sạn. Khái rất tươi cười nhanh chóng ngồi xổm xuống cho Mạn Ngọc trèo lên lưng anh. Nguyên bằng mắt không bằng lòng để Trương Nhi trèo lên lưng. Cô thì nháy mắt lên lưng anh khi anh còn chưa có sự chuẩn bị làm anh có chút trao đảo. Tầm lưng rộng lớn này cho cô sự an toàn khi ở bên, cô bắt giắc ngà đầu vào lưng anh, kí ức về lần uống say ào ạt kéo tới. Anh mỉm nhẹ rồi đi. Trong lòng 6 người đều có một dư vị lạ, dư vị mang tên “HẠNH PHÚC”.

Về đến khách sạn thì ai về phòng người nấy. Mọi người đều biết đang có một kế hoạch ngầm đang được chuẩn bị diễn ra trừ Trương Nhi.

Cốc Cốc

Âm thanh gõ cửa vang lên. Trương Nhi sau khi tắm thì đang ngồi lướt face đợi người lên gọi xuống ăn cơm thì có tiếng gõ cửa. Cô tưởng Mạn Ngọc hay Tử Di nên nhanh chóng mở cửa. Nhưng điều làm cô bất ngờ là không có ai ở ngoài, cô định đóng cửa thì nhìn xuống cốc một tờ giấy, những nét chữ trong đây làm cô sợ hãi: “MẠN NGỌC, DIỆP TỬ DI ĐANG Ở TRONG TAY TÔI, KHÔNG HỒN THÌ ĐỪNG BẢO CẢNH SÁT NHANH CHÓNG ĐẾN BỜ BIỂN”. Kèm theo là bức ảnh của hai cô ấy đang bị trói, đôi mắt mất nghiến tựa vào nhau ở trên bãi cát. Cô lấy lại bình tĩnh đóng cửa phòng lại bước nhanh đi, vừa đi vừa gọi cho các anh nhưng không ai nhận tín hiệu, tất cả đều tắt máy, Trương Nhi chửi thề rồi đi đến bờ biển.....

End Chap.

Hey mọi người, thực là dự vị của tết tết còn tồn đọng nên Mon tự cho bản thân nghỉ ngơi 2 ngày vì trong dịp tết đã cố gắng dâng hiến cho bạn đọc tác phẩm. Phản hồi tốt từ truyện làm Mon rất vui, đã viết được nhiều như vậy rồi, Mon chắc chắn không bao giờ bỏ truyện nha! Trong thời gian này Mon có đọc nhiều truyện để tự trao dồi cho bản thân kinh nghiệm, Mon cũng thấy văn chương của Mon tốt lên. Cảm ơn đã đọc truyện của tác giả dớ hơi là Mon đây.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vây Anh?* Dịch *Dương Thiên Ti* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 28: Đi Biển (Phần 3): Tổ Tình

Cảm ơn Kyrin, cảm ơn Tử Hân, cảm ơn Văn 3 người add Mon, cô vũ Mon nhiều, Mon cảm ơn các mem đọc truyện cô vũ mik ở SStuyen cũng như Sàn truyện, Mon sẽ cố gắng dâng hiến cho các bạn tác phẩm của mik

Trần trọng <3

- ai da thật là lạnh _Trương Nhi đưa hai tay lên xoa xoa vào nhau. Buổi tối gió ở biển rất mạnh, cô lại mặc quần jeen áo phông thôi. Ngó ngang ngó dọc cô vẫn không thấy ai.

Đi thêm một đoạn nữa, bóng tối bao trùm lấy cộng với tiếng sóng lại thêm tiếng gió làm cô bất giác giật mình. Bỗng xa xa cô thấy bóng một người con trai, ánh mắt rất quen thuộc và đang hướng về mình. Là Vương Nguyên. “Sao anh ấy lại đứng ở đây nhỉ?” Cô thắc mắc rồi cũng nhanh chóng chạy lại phía Nguyên.

- Nguyên...Nguyên. Tử Di và Mạn Ngọc bị bắt cóc rồi _ Cô nói mà như sắp khóc. Đặt tất cả niềm tin vào anh. Dựa dẫm vào anh.

- Em đừng lo lắng, họ không sao đâu _ Nguyên kéo cô vào lòng nói nhẹ. Không hiểu sao sự tiếp xúc này làm trái tim cô đập liên hồi. Giọng nói của anh như an ủi cô để bớt đi phần nào lo lắng. Cô biết cô đang rất mất bình tĩnh và người cô muốn bây giờ là anh. Cô cần phải bình tĩnh để giải quyết mọi chuyện.

- Anh yêu em, làm người yêu anh nhé! Anh sẽ ở bên chăm sóc em, sẽ cùng em trải qua những ngày hạnh phúc, anh sẽ bảo vệ em. Anh thực sự ghét em khi mới gặp, việc cãi nhau với em như thói quen hằng ngày của anh, anh muốn nhìn thấy khuôn mặt tức giận của em để anh biết em còn quan tâm đến anh. Nhìn những người con trai bao vây em anh chỉ muốn đánh họ rồi nói với họ rằng em là của anh. Anh cũng không biết anh yêu em từ khi nào nhưng từ lúc em bị bắt cóc, nhìn em nằm dưới đất bất tỉnh mà trong lòng anh dâng lên cảm giác xót xa, anh không muốn mất em, anh sợ phải mất em. Khi đây anh biết con tim anh đã là em nắm giữ. _ Nguyên quý xuống một tay nắm lấy tay Trương Nhi, tay kia buông thõng, đôi mắt ngược lên. Xung quanh chỗ cô đứng sáng lên, một hình trái tim được thắp sáng. Nguyên và Trương Nhi đứng trong hình trái tim đó. Trương Nhi xúc động lấy tay che miệng ra sức nhồi nhét vào bộ não mình những lời nói của Nguyên.

Hít một hơi thật sâu anh nói tiếp:

- Anh biết anh không hoàn hảo đến mức làm em chú ý. Nhưng anh hứa ở bên anh em chỉ có nụ cười, nếu em khóc anh sẽ ở bên em, em tức giận anh cũng sẽ ở bên em làm bao cát free, anh rất sợ em sẽ từ chối anh nhưng anh vẫn nói. Làm người yêu anh nhé! _ Có lẽ lúc này trông Nguyên trưởng thành nhất. Không là một cậu bé chỉ ăn, trẻ con tranh cãi cùng Trương Nhi, trông anh thực chẳng trạc, anh mang lời yêu giải bày cho người con gái trong lòng.

Trương Nhi đảo mắt xung quanh, những cái biển sáng lên ghi “ Trương Nhi anh yêu em” hình trái tim. Và Trương Nhi thấy cô đứng đấy, cô vẫy tay với cô rồi gật đầu ủng hộ. Cô thu tầm mắt về nhìn xuống. Cái tay buông thõng của Nguyên đã cầm một bó hoa hồng tươi.

- Em không muốn.....làm..._ Nguyên nghe đến đây rất ịu xịu.

- Em không muốn làm bạn mà em muốn làm người yêu của anh _ Cả một câu hoàn chỉnh của cô làm Nguyên ngược mắt lên, ánh mắt sung sướng. Trương Nhi vui vẻ đón lấy bó hoa kia. Đôi mắt Trương Nhi ầng ầng nước mắt, những giọt nước mắt như pha lê rơi xuống khuôn mặt cô. Nguyên vui đến mức nhắc bóng Trương Nhi lên quay vòng vòng, khuôn mặt Trương Nhi thấp phần hạnh phúc. Cả hai cười với nhau rồi...dưới ánh trăng, cả hai trao nhau một nụ hôn mà mỗi người coi là tất cả. Trương Nhi rất vui, thực ra cô đã biết mình đã có cảm tình với Nguyên nhưng rất ngại không muốn nói ra, Nguyên tò tính làm cô bất ngờ vô cùng, phải nói sao để miêu tả hết sự sung sướng này đây.....Ukm.....Thôi bỏ đi! Từ đây hai người sẽ ở bên nhau chính thức là nửa kia của nhau.

hức hức....._ Trương Nhi òa khóc trong hạnh phúc lao vào cô đang đứng đó. Cô vừa mới bước đến bị Trương Nhi ôm lại còn là rê lau free nữa chứ.

- Trời ơi. Máy làm gì vậy? Vui đến phát khóc á? Nín đi anh Nguyên lo kia _ Khuôn mặt Nguyên đỏ đần nhìn Trương Nhi khóc rồi nghe cô nói thế thì ú ớ không nên lời.

- hix, hix tại tao vui quá mà, hy _ Trương Nhi gạt nước mắt đi thay vào nụ cười tỏa sáng nhất. Cô ôm chặt đứa bạn thân, cả hai đứa bạn thân của cô đều đã tìm được bến đỗ hạnh phúc của riêng mình rồi, cô vui thay cho cả hai nhưng.....còn cô thì sao?

Trương Nhi sao khi đứng áo của cô khịt khịt vào thì cũng tách ra chạy lại ôm Nguyên. Bỗng có một khu sáng hân lên, cách không xa chỗ bọn cô đứng. Nguyên choàng tay qua vai Trương Nhi kéo cô về chỗ đó.

Nơi đó có một cái bàn tròn nhỏ, trên đó đặt một chiếc bánh gato 5 tầng đã thấp nền sáng lung linh, rồi kéo dài thẳng tắp là một chiếc bàn dài phủ khăn màu hồng, trên bàn là bao nhiêu thức ăn: tôm hùm, cua, cá ri, thịt nướng, xúc xích, kimpap,nón trắng miệng, nước uống.....Mọi thứ đều được bày biện rất đẹp mắt. Là buffect ngoài trời, một buffect với khung cảnh lãng mạn: tiếng gió, tiếng sóng, dưới những ngọn nến. Trương Nhi bắt ngờ tiếp, lần này cô chúi đầu vào ngực Nguyên. Cả đám đi đứng sau hải long nhin.

Nguyên đưa Trương Nhi đến chỗ chiếc bánh gato, cầm lấy bàn tay cô. Cả hai bàn tay cầm một chiếc dao nhỏ, chiếc bánh gato dần dần bị chia cắt (T^T). Trương Nhi vẫn giữ nguyên tư thế - Chúi đầu vào ngực anh khóc. Sau khi cắt bánh mặc “vợ nhỏ” trong lòng, anh nâng ly mời mọi người (Vì lúc này cả đám có nhờ khách sạn thông báo từng phòng có tiệc buffect ngoài biển, mời mọi người ra ăn cùng cho vui). Mọi người nhìn Nguyên với Trương Nhi một ánh nhìn ngưỡng mộ.

- Đừng làm nó rơi nước mắt, nó yếu đuối hơn về ngoài nhiều _ Cô đặt tay lên vai Nguyên nói chừng chặc như mẹ vợ già con con về nhà chồng. Nguyên mỉm cười rồi gật nhẹ đầu. Cô bước đi luôn, phải lấp đầy cái dạ dày đang gào thét này. Những món ớ kia thật đẹp mắt và có lẽ sẽ ngon.

Mạn Ngọc với Khái cũng bước tới trước vài cầu. Rồi bước đi

- Đây. Ck xem kia, ck tò tính vs vk được như thế không? Hừ. Vk giận _ Mạn Ngọc vừa đi vừa trách móc, nghĩ về lần Khai tò tính mà tức xì khói. Anh chỉ đá bay cửa phòng cô rồi nói: - Em làm ny anh nhé! Không thì em sẽ ế dài dài _ Cô tức ứa máu nhưng vẫn nhận lời mà bây giờ hai ng yêu nhau ex đi chơi rất ít mà Khai còn không cho ns với mọi người biết.

- Ck xin lỗi mà. _ Khai vừa đi vừa kéo tay Mạn Ngọc xin lỗi

_____ Ta là tia dịch chuyển địa điểm @#&*?%)%/-@vg

- Không khóc nữa. Khóc rất xấu _ Nguyên đẩy Trương Nhi ra hôn lên từng giọt nước mắt của cô khẽ nói.

- Em yêu anh, yêu nhiều lắm luôn _ Trương Nhi vòng tay ôm Nguyên thủ thỉ trong hạnh phúc.

Từ xa xa anh nhìn thấy cảnh này thầm cảm ơn Trương Nhi khi mang đến hạnh phúc cho Nguyên. Anh cầu mong nó được vui - thẳng bạn thân.

- ai da, bốn tiểu thư đang ăn ai dám quấy rầy _ Cô đang cầm xiên thịt nướng cách rất rất gần khuôn miệng nhỏ nhắn của cô thì bỗng có một bàn tay đưa xiên thịt nướng đó đi.

- Là bốn thiếu gia đây_ Anh mỉm cười rồi đưa xiên thịt nướng vào mồm. Từng miếng từng miếng một....Xong còn mỗi cái cây chơ chơ. Cô mất chữ A mồm chữ O nhìn anh uất ức.

- anh...._ Cô dậm chân bực tức rồi về rồi hồn quay đi. Anh rất bình tĩnh lấy giấy lau mồm rồi quay người cô lại. Cô không thèm nhìn anh, mắt liếc nhìn chỗ khác.

- Làm gì vậy?_ Anh nhìn thấy chút tương cà dính trên khóe mồm cô thì lấy cơ lau mà sát khuôn mặt mình vào cô. Cô lấy tay cố đẩy mặt anh ra.

10cm

5cm

3cm

2cm.....chuẩn bị (-t/gnắm mắt vào nào)

- Hey, 2ng thấy Khai đâu không? _ Con tiểu yêu tinh phá đám là Mạn Ngọc bắt ngờ ở đâu chui vào nói. Anh tự lùi lại, cả 2 bắt ngờ hắng giọng như vừa làm chuyện gì đó rất mờ ám (- Mon: ^^). Mạn Ngọc cười thẳm trong bụng.

- Không thấy_ Cô áp ứng xua tay nói.

- Nhà ai người ấy lo , ck ai người ấy giữ_ Anh đỡ lời cô.

- A...i là....chồng ...ai...chứ_ Hai má Mạn Ngọc đỏ bừng.

- Ai da bạn thân vs nhau không cần dấu nhìn hai người gần bó như thế chắc ....._ Cô lấy lại uy phong châm chọc.

- Tổ với anh ấy không yêu nhau_ Mạn Ngọc quả quyết nói.

- hahha có tạt giặt mình, tao có bài mầy với Khai yêu nhau đâu, chưa giết đã khai_ Cô cười đến nỗi suýt ngã mầy mà anh đỡ được.

Manh Ngọc đang không biết trả lời như thế nào thì một giai điệu vang lên.

.

.

...

.

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Em Một Rồi!

Khi anh hạnh phúc bên người khác không phải em ...

Em mới nhận ra....

Mik đã thích anh rất nhiều rồi !?

Nhưng...

Có không biết giữ...

Mất đừng tìm...

Đến không trân trọng...

Đi đừng hối tiếc...

H.T.A à! Chuyện của hai chúng ta rất đẹp, hai ta có duyên với nhau nhưng không ở bên nhau được bởi chữ phận. Anh bây giờ đã có ny mới, người đó yêu anh hơn là em thích anh. Từng là của nhau nhưng bây giờ không là gì cả. “Anh yêu lùn”, hãy trân trọng cj ấy nhé!

~ Gửi người từng là của Mon ~

Xin lỗi đọc giả rất nhiều, không phải Mon bỏ bê truyện mà wifi hỏng, phải sửa. I'M VERY SORRY_____

Chương 27: Em một rồi!

. Em lặng im còn anh thì ngồi. ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt

. ngày thơ đó

. Em hững hờ quá nên anh lo sợ. bơ vơ

. Đợi chờ đôi mắt ngoan

. em ngai ngừng ngó sang

.

.

.

.

Giọng ngong ngu của Khải vang lên. Điều không thể ngờ là anh bầu bạn cùng chiếc ghi-ta cất lời hát bài: “Làm người yêu anh nhé Baby” bằng tiếng Việt. Đôi chỗ anh phát âm sai be bét nhưng mọi người đều cảm nhận được từ đó là cả một tâm trần tình. Khải ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, mái tóc hất tung trong gió, hai chiếc răng khềnh lộ ra, vì anh mặc áo sơ mi trắng nên trông vô cùng lãng tử. Cảnh đẹp, người đẹp khiến tim bao thiếu nữ xôn xang.

Trong đêm tối, giọng hát trầm ấm của anh hòa vào không trung

. Làm người yêu anh nhé babe

. Rồi làm Vk anh nhé babe.....

Bài hát đã kết thúc, Khải đặt nhẹ chiếc ghi-ta xuống ghế, tai dút vào túi quần đi đến chỗ Mạn Ngọc. Mạn Ngọc đang đứng trong đám đông, mọi người biết ý rẽ ra. Khải khẽ mỉm cười quỳ xuống đất, một người chạy đến đưa cho anh bông hoa hồng, anh cầm lấy rồi rút từ túi quần ra một chiếc hộp nhỏ.

- Làm ny anh nhé?! _ Khải nhẹ cất tiếng. Chiếc hộp nhỏ bật mở, là một chiếc dây chuyền bạc trắng

Mạn Ngọc và Khải như hai thiên thần lạc vào thế giới con người này. Mạn Ngọc trong tà váy trắng thanh thoát tôn lên làn da trắng hồng của cô, đôi gầy búp bê nhỏ nhắn, khuôn mặt mộc. Anh trong áo sơ mi trắng, quần đen mài rách. Hai người thật hòa hợp, màu trắng của tinh khiết của hai người hòa vào nhau.

Mạn Ngọc không trả lời, hai tay buông thong bầy giờ đặt lên vai Khải, cô cúi xuống trao cho anh nụ hôn nồng thắm. Tình cảnh bây giờ là một người đứng cúi và một người quỳ ngẩng lên. Đôi môi đỏ mọng của Mạn Ngọc khẽ mơn trớn môi Khải, anh rất nhanh gạt thế chủ động đưa lưỡi luồn lách vào khoang miệng cô mà khuấy đảo. Khải kết thúc nụ hôn bằng cách cắn nhẹ vào môi Mạn Ngọc như đánh dấu. Anh từ từ đứng dậy, lấy sợi dây chuyền đeo vào cổ cô. Trong bóng tối lóe lên dòng chữ: “KYN” bằng chữ việt. Vì anh rất tâm lý dịch tên mình sang tiếng việt rồi lấy chữ cái đầu tiên của cô và anh hợp vào “Khải yêu Ngọc”. Cô quàng tay qua người anh rồi như con mèo nhỏ rúc vào người anh. Anh cũng khóa vòng tay mình vào chặt hơn một chút.

- Em hài lòng rồi chứ? _ Khải suy nghĩ cho Mạn Ngọc. Tâm lý con gái người nào cũng vậy, đương nhiên tò tính phải hoành tráng một chút để thể hiện tình yêu của mình nhưng anh không cho cô được rồi mượn chuyện đi lần này anh thể hiện luôn.

- Vâng _ Mạn Ngọc khẽ cựa đầu mình trong người Khải. Cảnh tượng này sẽ tiếp diễn cho đến khi.....

- e...hèm. Mọi người chú ý chú ý, sơ tán khẩn cấp, phim tình cảm the end rồi _ Cô hô hào mọi người làm đôi tình nhân đang ôm nhau kia đen mặt. Mọi người cũng ăn kha khá rồi rù nhau về khách sạn. Khi chỉ còn lại nhóm thì Mạn Ngọc mới rời khỏi Khải.

- Máy không được như bọn tao nên gato à? _ Mạn Ngọc tức khí nói. Trương Nhi cũng bồi thêm vài câu như: “đúng đấy!” Cô không nói gì chỉ nhún vai thản nhiên. Anh đang đứng bên cạnh cô ngẩng mặt lên thì thấy ánh mắt Khải ra dấu, nháy như lấp đèn nháy. Anh biết ý nhưng vẫn đều đặn:

- Khải, mắt anh bị sao vậy??? _ Khải gạt mình khi nhận hết ánh nhìn của cả nhóm, anh giờ khúc dờ cười:

- Không sao _ Mạn Ngọc tưởng thật liền nhón chân lên xem xét mắt Khải.

- Chúc mừng mày nhé Trương Nhi và Mạn Ngọc _ Cô cuối cùng cũng thoát ra được hai câu chúc mừng cho hai con BFF nhưng sao lòng cô lại thất lại thế này. Hai đứa nó đều có hạnh phúc cả rồi tất nhiên sẽ không thân được như trước nữa. Anh và cô liệu có là hai mảnh ghép của nhau không. Cô xột xa hướng ánh mắt mình vào người bên cạnh là anh, anh cũng đang nhìn cô. Cô tâm trạng rối bời quay đi. Hôn có rồi, ôm có rồi không lẽ chỉ đứng ở mức độ này thôi sao? chỉ như đùa giỡn thôi sao? Cô lại tự giễu bản thân ngu ngốc khi đặt quá nhiều niềm tin của mình vào anh, quá nhiều rồi. Cô nhắc luôn ly rượu vang bên cạnh nốc cạn.

Mạn Ngọc với Trương Nhi nhìn cô. Vẫn như vậy, cô vẫn luôn chịu đựng nỗi đau một mình, không muốn san sẻ cho bất cứ ai. Nhìn vào thì ai trả biết anh và cô có tình cảm với nhau nhưng hai con người ngu ngốc này bao giờ mới tiến tới đây. Nói đúng thì Dịch Dương Thiên Ti - anh, chính là nguồn sống của cô. Chính một bài hát của anh đã kéo cô ở lại thế giới này. Dịch Dương Thiên Ti - anh, chính là phương châm sống của cô và cũng chính là người còn trai duy nhất có quyền bước vào tim cô. Hai cô biết chứ! Biết tất cả sự nỗ lực, sự cố gắng của đứa bạn ngu ngốc kia.

- Em đi dạo một chút, mọi người đứng đi theo, em cần yên tĩnh _ Cô xoay người bước đi để che dấu giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, che dấu đi sự yếu đuối. Cô sợ chỉ cần ở lại thêm một phút thôi, cô sẽ vỡ òa trong đau khổ, sẽ để mọi người thấy sự yếu đuối của mình.

Dáng vẻ cô độc của cô làm cả nhóm lo lắng. Nguyên nheo mắt lại nhìn thấy xa xa có một đám người thì phải nhưng nhanh chóng gạt đi chắc nhìn nhầm thôi. Mạn Ngọc định bước theo thì bị Khải kéo vào lòng, Khải biết cô cần yên tĩnh để suy nghĩ lại xem cô nên bước tiếp không?!

Anh thất thần nhìn theo cô. Sao cái dáng nhỏ nhắn kia lại quen thuộc như vậy !!! Trong tâm trí anh nó rất quen thuộc. Anh nghĩ hoặc nhìn, ai đó?!. Ai đó đã từng tồn tại trong anh và rất quan trọng với anh. Anh biết mình đã có tình cảm với cô nhưng anh không dám đối mặt với nó, Từ Di hãy tha lỗi cho anh, anh sợ mình sẽ không đem lại hạnh phúc cho cô, sợ dáng vẻ nhỏ nhắn kia sẽ đau khổ vì anh. Sợ khi anh yêu cô sâu đậm thì cô sẽ rời xa anh như người ấy.

- Ngu ngốc, anh là người đàn ông ngu ngốc nhất tôi từng thấy, có không giữ, mất đừng tìm, nhớ! Tôi chỉ nhắc anh như thế thôi _ Trương Nhi ức chế nhìn 2 con người ngu ngốc này diễn đi diễn lại một kịch bản, cứ tình cảm rồi đau khổ, một người rời đi một người nhìn.

Anh suy nghĩ về lời nói của Trương Nhi, khẽ nhói nơi lồng ngực. Cảm giác một ngày nào đó không nhìn thấy nụ cười kia, không được thấy khuôn mặt kia, không được đùa giỡn với cô. Thứ đồ chơi bốn ngăn trong lồng ngực như là nguồn động khí đẩy bước chân anh đi. Anh vụt chạy về hướng cô.

Anh chạy một đoạn, từ xa là một đám đàn ông tầm 7 hay 8 người đang quay đánh một người. Người đó nhắm đôi mắt lại, họ lao vào, người thì cầm gậy đập vào người cô, người thì đá, đánh vào người cô. Cô nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười, “anh, mẹ à. Sắp đến ngày đó rồi, mẹ với anh chờ con nhé! Con đến ngay, con không muốn bước tiếp con đường tình cảm đầy sương này, con không muốn gánh tiếp gánh nặng của ba nữa, không muốn thấy bà đi ghè đáng ghét kia đau, kệ ba nhé mẹ! Cho ba chữa, cho ba cô đọc đi.” Anh thất thần nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn kia đang bị đánh đập nặng, anh đau xột về buông lời của cô, anh biết cô thừa sức đánh lại họ, anh biết. Nhưng sao cô lại?

- Bọn mày cút cho tao _ Anh như già thú xông đến tách đám người ra. Nâng khuôn mặt cô lên. Bọn kia đang đánh thấy người can thiệp thì không kiên nhẫn nữa. Anh mất đó ngầu vung lên đập tan bọn chúng. Mỗi đòn anh ra đều dung hết sức. Sau 5 phút, bọn kia không cần “trả đũa bổ về” mà chạy mất hút. Anh quay người quỳ xuống trước người cô. Đưa đôi tay lên gạt giọt nước mắt trên má của cô. Cô mở mắt, lại là anh. Sao lại cứu cô chứ? Cô đau sức còn lại của mình đẩy bàn tay anh ra rồi ngồi dậy. Từng thứ thật như bị cắt da làm cô đau không tả xiết.

- Em không sao, em tự về _ Cô loạng choạng đứng dậy, đầu óc quay cuồng, cả trời đất như đảo ngược. Anh tức giận kéo cô vào lòng. Bị kéo đột ngột mà người còn đang bị thương, cô nhanh chóng thành con chuột nhỏ trong lòng anh.

- Đùng đưa giỡn em như thế, em mệt rồi _ Cô đưa tay lên đánh cái thụp vào vai anh rồi buông xuống. “Mệt” cả thể chất lẫn tinh thần. Anh không nói gì nhắc bóng cô lên (bể kiểu công zúa nhé) bước nhanh chân về khách sạn.

End chap.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 30: Khóc Đi! Đùng Tổ Ra Mạnh Mẽ Nữa

Tôi sẽ đứng lên từ chính nơi tôi vấp ngã

~~~~~Mon~~~~~

- Còn sống ?!?!?! _ Hàng mi cô khép chớp động, rồi hé mở cả thế giới ra. Cả nhóm như được thức tỉnh trong thế giới tâm tối. Cô khẽ đảo đôi mắt, là phòng ở khách sạn, buổi sáng.

Chát..... _ Âm thanh chưa chát vang lên, Trương Nhi xung thiên nộ khí “ban tặng” cho cô một cái tát thẳng vào đôi má kia.

- Uk, phải, mày còn sống. Còn sống mày hiểu không? Mày còn sống thì vẫn phải làm nghĩa vụ của con người, vẫn phải ăn, vẫn phải chiến đấu để giành sự sống. Mày muốn chết? Không dễ thế đâu, nếu ông trời muốn mày chết thì mày đã chết từ 11 năm trước rồi!!! Mày nghĩ mày chết là xong ư? Mày chết để lại bọn tao, để lại ông bố của mày, để lại ông anh bảo bối của mày, ở trên trời à không phải là địa ngục, mày nhìn lên có hồi tiếc? _ Trương Nhi quá xúc động mà lay người cô, mọi giác quan của cô không hoạt động, cho đến khi hai từ “mẹ và anh” bay vào tai cô rồi nhanh chóng truyền đến xung thần kinh làm việc, trong mắt cô vụt qua một tia sáng.

- Mày...nói cái gì? Anh và mẹ tao còn sống ư? _ Cô nhanh gạt cánh tay Trương Nhi ra mà lao vào lay người Trương Nhi.

- Phải, anh và mẹ mày còn sống, bao nỗ lực của mày đã được đền đáp. Bây giờ là vấn đề thời gian để xác định anh mày ở đâu _ Một tin khủng giáng thẳng một bạt vào mặt cô. Anh...mẹ, hai người còn sống, nơi đâu? Nơi đâu? Còn nhớ con k?, còn nhớ đứa em nhỏ này không? Hoàng Bảo Lâm, anh ở đâu, bao năm qua em đặt niềm tin, em mù quáng đi tìm anh, người ta bảo em điên khi đi tìm người đã chết, em biết mà, anh chưa chết, nhìn em này, em sẽ cố sống tốt hơn nữa. Anh à, bao giờ gặp lại nhau, em sẽ ôm anh thật chặt như hồi bé nhé! Anh sẽ bằng em như hồi bé nhé, sẽ giết em đi mua kẹo nhé! Em nhớ anh nhiều lắm.

- Hoàng Bảo Lâm, Diệp Tử Hàn _ Cô lắp bắp xúc động, hai tay buông thõng, dòng nước âm trào ra nơi khóe mắt. 2 cái tên mà cô khắc ghi vào lòng (-Mon: tha thu vào lòng ^^) Mạn Ngọc tiến đến ôm cô vào lòng thủ thủ. Anh, Nguyễn, Khai đứng nhìn trần trời, một cô gái với nhiều sắc thái biểu cảm, cả 3 đều chung : “đau lòng”.

- Mọi người ra ngoài đi _ Cô cuộn mình xuống giường, kéo chiếc chăn màu trắng tinh lên hết đầu. Trương Nhi hùng hổ đập cửa phòng bệnh đi ra, Mạn Ngọc cùng mọi người cũng theo sau. Thấy không còn tiếng động, cô kéo chăn xuống nhưng.....

Anh đang tựa vào tường, mái tóc bị hất tung bởi con gió lùa vào sau tấm rèm cửa. Anh không nói một lời nào, chỉ nhìn cô. Anh nhìn thẳng vào ánh mắt cô, đôi mắt màu hổ phách tựa lực hút. Cô rớt bởi, tối hôm qua cô rất ghét anh, ghét cử chỉ thân mật mà cô coi là trêu đùa của anh, ghét sự chăm sóc mà theo cô là anh đang làm nghĩa vụ của một người anh trai như Hán Giang. nhưng.....giờ đây cô chỉ muốn lao vào vòng tay ấy, vòng tay ấm áp trái ngược với tính cách của người kia.

Đôi giày nike cất bước hướng đến phía giường cô, trong ánh nắng, anh như một vị thần, một vị thần với khuôn mặt thập phần nữ nam. Anh ôm cô vào lòng, hai cánh tay bá đạo siết chặt lấy thân ảnh bé nhỏ, người con gái này đứng là ngọc, đi lạc vào tìm anh mà không biết.

- Khóc đi, đừng tỏ ra mạnh mẽ nữa _ Anh nhả từng chữ như nhìn xuyên qua con người cô mà đọc những tâm tư. Cô không phản kháng gục vào vòm ngực săn chắc kia mà khóc thét. Khóc không khiến con người ta mạnh mẽ, khóc không giải quyết được vấn đề nhưng khóc có thể làm trời đi bao phen muộn mà ta luôn cất giấu. Cô vòng tay qua người anh bám chặt lấy tâm lưng rộng lớn của anh. Anh nhẹ vuốt mái tóc cô như an ủi. Con mèo nhỏ thường ngày luôn vui cười bây giờ lại mặc tâm bệnh ư? Con mèo nhỏ luôn nhìn cuộc đời bằng con mắt vui vẻ lại mang trong mình bao phiền muộn kia ư? Người ta cất giấu nỗi buồn trong nụ cười, trong ánh mắt nhưng có lẽ con mèo nhỏ này cất giấu nó cả ở trong tim, để rồi khi quá sức chịu đựng, mọi nỗi đau sẽ vỡ òa trôi theo dòng nước mắt kia. Những giọt nước mắt trong suốt kia đang thấm dần vào lớp áo của anh, con tim anh bỗng nhói, bỗng xót, phải chăng dòng nước mắt kia đã vỡ tinh chảy vào tim anh rồi? Thử nước màu trắng, vị mặn như đang sát vào vết thương nơi thứ đồ chơi bốn ngăn.

ANH DÃ YẾU CỎ. Anh biết điều đó, nhưng lí trí đã khóa chặt con tim đang đập từng nhịp mạnh mẽ. Con tim mang lời yêu đến lí trí nhưng lí trí của anh không thể chấp nhận điều đó. Một lần đặt quá nhiều vào cuộc tình rồi bỗng dưng nó như có cánh mà bay đi, xa mãi, không quay về chỉ để lại cho con tim một vết thương quá lớn và để lại cho lí trí hai từ: “kết thúc”. Liệu chỉ đứng từ xa nhìn cô, kiềm chế lại nhịp đập của con tim này thì phải chăng là điều tốt cho cả hai người. Ai có thể đảm bảo cho anh cô sẽ không để lại cho anh một con tim thêm một vết thương? Ai có thể đảm bảo anh không làm cô buồn, không làm cô đau? Nên cắt đứt từ đầu còn hơn để nó lớn dần lên trong tim hai người. Một lần nữa thôi, hãy để anh bảo vệ, che chở, là chỗ dựa cho cô.

- Khóc đủ chưa, cái áo hàng “cực hiệu” của anh đã thành cái giẻ lau trong tay em rồi đó _ Anh lãnh đạm lên tiếng trong những tiếng thút thít bé nhỏ của cô. Cô bối rối đẩy anh ra, bấu môi. Gì chứ? có cái áo thôi mà, cơ mà nhìn kĩ, chiếc áo màu trắng tinh khôi vô cùng “thần mật” cùng mấy em nước mắt nước mũi của cô. Khuôn mặt nữ nam cúi xuống nhìn tác phẩm của cô rồi ngẩng lên méo mặt.

- Hức.....Tim em giật cho anh là được chứ gì? _ Cô biết mình sai liền cúi đầu thương lượng. Anh suýt bật cười nhìn mèo nhỏ ngoan ngoãn. Cô thấy không khí im lặng nên ngắt khuôn mặt lên:

- aaaaaa.....và..o _ Cô lắp bắp

- Thì em báo giật áo cho anh, anh coi áo thôi _ Anh mặt tỉnh bơ đối diện với tiếng hét thất kinh của cô, đôi tay đang che mắt của cô, cô khẽ tạo khe hở nhỏ, ánh mắt như muốn dán luôn lên anh. Vòm ngực săn chắc, 6 múi, da màu trắng.

- Mả.....c....và..o _ Cô lắp bắp

- Được chưa? _ Thấy thời gian đưa nhau chạy qua, cô mới dám hỏi.

- Anh..... _ Cô mặt đỏ như mồng khế, tức giận chỉ tay vào anh.

- Cái áo này dính đầy tác phẩm của em mà em ác đến nổi bắt anh mặc ư? _ Anh nhún vai trơ mặt nói lại cô, ngữ điệu bình thản nhưng đủ để cô tự.

- Em đi lấy áo cho anh _ Cô đứng bật dậy, đập chân ra nhón chân xuống đất nhưng tại cái vết thương chết tiệt làm người cô trao đảo và vận mệnh sắp đặt là cô chuẩn bị “thảm thiết” với mẹ đất. Nhưng không, anh như biết trước mà lao vút đến cô, tất nhiên theo quán tính, chả khác được.....Anh mút mặt ngọt từ đôi môi cô, hàng mi khép lại. Cô trần trụi nhìn khuôn mặt phóng đại của anh. Bị cả thế giới đồ sộ của anh đè lên làm người làm cô đau ê ẩm. Thật là uất ức mà, vừa bị đè (trong sáng ak) lại bị cưỡng hôn.

- Ukm...Ukmmm _ Cô chỉ có thể phản kháng nhẹ vì sức con gái đâu bị được với con trai. Nụ hôn kéo dài như hàng thế kỉ.....

End chap.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 31: Dây Chuyền

~Mon

Tàng da hảo mn, Mon đã trở lại, xin trần thành gửi lời xin lỗi đến độc giả vì sự chậm trễ của Mon.

Ní hảo Dịch Dương Thiên Ti, hôm nay em nghe ở Trung Quốc tuyết đang rơi đầy đường, anh ra ngoài nhớ mặc ấm, đi chuyển phải ngồi trong xe, không được chạy lung tung đi nghịch tuyết!!! Nhớ ốm thì khổ <3

<3 Thiên

Tinggg

Tiếng thang máy vang lên làm cô thức tỉnh sau những suy nghĩ, vì ngại quá nên cô sau khi định thần bởi nụ hôn kia liền đẩy anh chạy như bay ra khỏi phòng. Cô nhẹ cất bước ra khỏi thang máy.

- Từ Từ?!! Đi đâu vậy? _ Khai đứng chờ thang máy thấy cô đi ra liền hỏi.

- Em muốn xuống hoa viên của khách sạn, ở trong phòng cảm thấy hơi ngột ngạt _ Cô mỉm cười nhẹ nhàng nói. Đối với vị sự huynh này cô có một tình cảm đặc biệt. Nó không dữ dội như tình cảm nam nữ cũng không hề hững hờ như tình cảm của hai người bình thường, nó là một thứ tình cảm riêng biệt, có kính trọng, nó là tình cảm anh em sao?

- Ukm...vậy anh đi với em, ngoài trời đang gió, em lại bị ốm, sợ đi một mình có gì bất trắc thì sao? _ Khai nhanh chóng đưa ra ý kiến. Cô gật đầu. Cả hai sóng bước bên nhau khỏi đại sảnh. Cô lễ tân rất thành ý ban tặng cho cô ánh mắt gato phát sợ.

- woww _ Khuôn mặt cô sáng rõ lên. Một khuôn viên thơ mộng, trên đầu là dàn cây hoa hồng leo. Dọc hai lối đi là những chậu cây, hoa khoe sắc được đặt trên nền sỏi trắng. Hai bên tường là những loài hoa được chăm sóc tốt, đều khoác một màu xanh lá đặc trưng. Đi qua chiếc cổng vòm hoa, phòng tắm mắt ra xa là một nơi như cổ tích. Thứ ánh sáng nhân tạo chiếu khắp khu rừng cổ tích thu nhỏ này.

Ở trung tâm là một đài phun nước nhỏ, đài phun nước có những tầng nhỏ, nước từ đỉnh xuống, mỗi tầng đầu phun ra những giọt nước li ti, tiếng nước róc rách chảy làm tâm hồn cô thoải mái hơn, một mùi thảo được thoang thoảng như khiến kích thích giác cổ. Cô cất bước đến chỗ đài phun nước. Càng đến gần, những hạt nước li ti lại bắn lên tã váy của cô, thì ra họ pha những tinh hoa thảo được vào dòng nước này. Khai đứng xa chăm chú nhìn cô. Những động tác của cô đều được thu vào tầm mắt của anh, đôi tay nhỏ bé khuấy đảo dòng nước nhỏ, thu một chút dòng nước vào lòng bàn tay, cô đưa gần đến mũi người rồi mỉm cười hài lòng, hay là những cái ngẩng đầu, đảo mắt của cô. Anh lại rất có hảo cảm với cô từ những lần gặp đầu tiên. Trong mắt Khai, cô là một cô bé ngây thơ với khuôn mặt hơi bầu bĩnh, với cặp mắt tròn xoe không vương bụi trần, nhìn cô, Khai lại rất muốn che chở, Khai cảm thấy như đã gặp cô trước kia nhưng không thể nào nhớ được, cái tên Diệp Tử Hàn cứ xoay quanh đầu anh, cái tên này được một đứa trẻ với chất giọng ngọt sữa cứ lặp đi lặp lại.

- Cần thận kéo cảm nha _ Anh hét lớn từ đằng sau cô khi thấy cô cứ nghịch nghịch nước. Cô quay đầu lại mỉm cười. Xoay người, cô thấy một chiếc xích đu màu trắng. Cô vui vẻ chạy tới. Chiếc xích đu màu trắng chưa bị chiếm dụng được đặt ở cạnh một cái hoa giấy rất to, màu hồng nhạt bao phủ lấy cái xích đu màu trắng, thân cây màu nâu như là điểm tựa của chiếc xích đu. Cô cảm những cánh hoa giấy rơi trên mặt ghế xích đu lên ngắm nghía rồi rút từ trong tay ra cái dây chuyền. Mặt dây chuyền là hai chữ Di và Hàn lồng vào nhau, hai chữ lồng vào nhau được đính trên một phiến đá nhỏ màu hồng, thứ ánh sáng màu bạc làm trời mất cô.

- Đẹp quá _ Khai phải thốt lên khi nhìn thấy nó.

- Đây là dây chuyền đặt, em giữ một cái, anh trai em giữ một cái. Cả hai đều giống nhau khác phần phần đá của anh em màu xanh lục, trông vô cùng huyền bí_ Cô tươi cười rạng rỡ khi nói về anh trai mình.

- a, ra thế,anh...trai...ukm em tên gì? _Khải được giải đáp thắc mắc liền tò mò tiếp.

- Diệp Từ Hàn_ Cô vẫn giữ giọng nói vui vẻ.

“Diệp Từ Hàn” “dây chuyền” trong đầu Khải cứ văng vẳng lời nói của cô. Dây chuyền này anh nhìn quen lắm, hình như anh đã từng nhìn thấy nó ở đâu rồi. Liệu ở đâu được?

- Cho anh xem_ _Khải lấy sợi dây chuyền từ bàn tay cô, đưa lên ngắm nhưng k nhớ ra được, lại còn đau đầu.

- Anh có sao không?_ Cô vỗ đồ anh khi thấy anh sắp ngã xuống. Khải mặt hơi tái đi, lắc lắc đầu. Cô không an tâm liền đưa anh về phòng.

Phần này rất quan trọng nên mọi người chú ý ghi nhớ nhé ~ (Mon)

- oáp oáp_ Cô ngái ngái đứng ở sảnh, mắt cô liếc hai cặp tình nhân đang ân ái kia. Mạn Ngọc thì dựa vào người Khải. Trương Nhi một tay cầm điện thoại, tay kia cầm tay Nguyễn đứng đưa. Mà hai cặp kia mặc áo đôi nữa chứ. Khải mặc áo màu trắng có chữ: “Love Mạn Ngọc forever” màu đen nhỏ ở ngực áo, phối cùng quần jeen mài rách ở đầu gối, đi giày nike màu trắng, đội thêm chiếc mũ lưỡi trai móc khuyên màu đen, nhìn rất út lả bụi. Mạn Ngọc thanh thoát trong tà váy trắng dài đến đầu gối, có ren màu đen ở chân váy, và tất nhiên có thêm dòng chữ ở ngực: “Love Khải forever” màu đen, mái tóc đã nhuộm lại thành màu đen xòa trước ngực, đôi giày búp bê màu trắng, nhìn có như thiên thần khi khuôn mặt để mặt mộc chỉ tô tí son phớt hồng, chiếc vòng cổ Khải tặng tỏa sáng trên cổ cô, có điều dòng chữ đó như đóng dấu chủ quyền.

Trương Nhi và Nguyễn đỡ hơn. Trương Nhi mặc áo kẻ vuông đỏ đen đuôi tôm phối cùng quần sooc ngắn, đeo ba lô mini, tai nghe headphone, đi giày nike màu đỏ, đội mũ xô khuyên màu đen, trông vô cùng năng động khi mái tóc màu hung đỏ của cô được buộc bồng lên, thắt bằng một chiếc dây màu đen, khuôn mặt mộc với một chút son đỏ. Nguyễn mặc áo kẻ vuông xanh đen, quần jeen đen, tai nghe headphone màu đen, đi giày nike màu xanh, đội mũ xô khuyên màu đen.

Cô nhìn mà gai mắt chỉ muốn lao vào đập cho hai cặp này một trận nên thân, nhưng thôi vì biết phải tự lượng sức mình. Cô đen toàn tập từ đầu tới cuối: giày nike, áo sơ mi, quần, mũ, balo mini. Anh không ngoại lệ, y hệt cô. Cô khẽ liếc sang chỗ anh, mà bỗng dừng đồ mặt về nộ hờn sự có hờn qua.

- Mặt anh bị em ngắm nhiều quá mòn rồi đấy! _ Anh ghé môi vào tay cô thông báo. Hơi ám phả vào tai cô làm tai cô có chút ngứa. Khuôn mặt lại đỏ lên thêm nhiều phần. Cô vòng tay qua sau lưng anh đầm nhe một cái. Anh già vờ kêu lên thật to gây sự chú ý của cả đám.

- Bây giờ chúng ta đi đâu? Định đứng đây đến lúc nào? _Khải lên tiếng. Cả đám đưa mắt nhìn nhau.

- ukm....quốc bộ dạo phố thôi_ Trương Nhi đưa ra ý kiến. Cả đám đồng thuận gật đầu. Theo chủ trương “vắm tay tránh thất lạc” nên chúng ta sẽ có 3 cặp: Anh- cô, Trương Nhi - Nguyễn, Mạn Ngọc - Khải. Mạn Ngọc có chút đỏ mặt, Trương Nhi thì ngược lại, bình thản đến bất ngờ. Cô thì có tình kéo anh đi đầu tiên, sợ mọi người trêu.

Thực ra ở Hải Nam thì cũng không đông dân lắm, chủ yếu là du khách. Mới sáng sớm mà người dân đã mở cửa hàng gần hết rồi, phải công nhận dân ở đây cực chăm. Ở đảo Hải Nam kinh tế chưa phát triển nên vẫn còn những nơi mang hương vị đồng quê. Sau màn quốc bộ tầm 15 phút, cả nhóm quyết định đi mua đồ mang đến cô nhi viện. Con đường vào cô nhi viện hơi xa nên mọi người đi xe bus rồi đi bộ vào. Cảnh công với hàng chữ: “cô nhi viện xyzdy” đã thông báo với cả nhóm rằng mọi người đã đến nơi. Trong sân có một đám trẻ con đang vui đùa rất náo nhiệt, một số có bé hay cậu bé thì ngồi xích đu hoặc dưới những gốc cây cổ thụ to lớn. Trên khuôn mặt của những đứa trẻ này đều mang niềm vui.

- Mọi người....._ Một vị sơ già bước ra từ trong nhà cất tiếng hỏi. Nhìn bà ngoài 50, khuôn mặt phúc hậu.

- Dạ, chào sơ, chúng cháu đến đây chơi thôi ạ, đây là chút quà cho các em_ Mạn Ngọc bước lên một bước, dờ dộng “bà già” ra để nói chuyện. Con ngưởi của vị sơ già khẽ đảo quanh như đánh giá từng người một, rồi bà cười hiền từ đón lấy những món quà được xếp trong những chiếc túi:

- Cảm ơn các cháu.

- Không có gì đâu ạ_ Cả đám đồng thanh.

- Chú gì ơi, nhất hộ cháu quả bóng ạ_ Tiếng của một đứa trẻ vang lên, giọng nói non nớt. Anh cúi đầu xuống chân nhìn một quả bóng lăn đến đôi giày nike của mình. Cả đám bùm miệng cười tiếng “chứ” rất hồn nhiên. Anh lập tức xám mặt lại, cái gì mà chứ, trông anh có già đến mức phải gọi là chứ đâu.

- Gọi là anh thì anh nhất_ Anh thương lượng cùng đứa trẻ vừa mới rằng cao tuổi của anh lên. Cô bé hồn nhiên đứng trên gò đất cao, khuôn mặt cô bé rất xinh đẹp, hàng lông mày lá liễu, khuôn mặt với hai bầu má hơi phúng phính, chiếc cằm nhỏ nhon, đôi mắt mang màu cà phê đang tròn lên nhìn anh, mái tóc cùng kiểu tóc xoăn nhẹ như búp bê khẽ nương theo gió, trông đáng yêu vô cùng.

- Dạ, anh gì ơi, cho em xin quả bóng ạ_ Cô bé ngoan ngoãn khoanh tay nói. Anh hơi lúng cúi xuống nhặt quả bóng nhỏ ném về phía cô bé, cô bé nhanh nhẹn đón lấy quả bóng rồi mỉm cười thật tươi.

- Cảm ơn chú_ Vâng!!! lần này cả đám không kiêng nể gì mà cười như lũ điên, “chứ” cơ. Khuôn mặt anh ùn ùn kéo mây mưa gió bão đến.

- Hạ Sơ Nhi, con không được hỗn, đó là anh không phải chú_ Sơ bùm miệng cười kêu lớn răn dạy cô bé Sơ Nhi. Cô bé phụng phịu lè lưỡi rồi chạy đi.

- Cười gì mà cười_ Anh nhỏ giọng nói, trong lời nói tám chín phần mang sát khí nồng nặc. Cả nhóm biết điều liền ngậm miệng.

- Sơ ơi, bọn con có thể giúp gì không ạ?_ Mạn Ngọc lễ phép hỏi sơ.

- Ukm....mấy con vào hộ mọi người ở trong bếp nấu thức ăn nhé_ Sơ nhe giọng nói.

- Vâng_ Trương Nhi sau hồi im lặng liền cất tiếng nói. Khẽ lườm cô khi thấy cô định cất bước: “mày nên ở đây không lũ trẻ đau bụng thì khổ”. Cô lập tức xám mặt trừng mắt nhìn Trương Nhi nhưng chỉ trừng mắt được với tầm lưng của Trương Nhi vì Trương Nhi và Mạn Ngọc đã nhanh chân kéo nhau vào cùng sơ rồi.

- ừ_ Cô tức giận giậm chân, phồng mang trợn mắt làm ai kia buồn cười. Cô ngược lên để chẳng thấy ai trừ một tảng băng di động. Khải nhanh chóng nhập hội cùng lũ trẻ con đang chơi đá bóng. Nguyễn vì quyền lý nên đi theo Trương Nhi vào bếp. Khoảnh khắc này chỉ còn mỗi anh và cô, thời gian như ngưng đọng, hai cặp mắt chăm chú nhìn nhau.

- a....aa....em đi ra đây chút_ Cô nói ra, suy nghĩ lại thấy ngớ ngẩn vô cùng, cô đi đâu còn phải báo cho anh nữa ư? mà có nói anh chắc cũng chẳng quan tâm.

Pặc.

Cánh tay của cô bị bàn tay anh nắm lấy. Cô hơi chau mày quay đầu lại. Khuôn mặt hàn băng tạc tượng của anh được phóng đại lên, cô có chút giật mình. Anh hơi dùng lực kéo cô lại gần, cô bị kéo có chút chênh vênh. Anh hơi nghiêng đầu sát khuôn mặt của mình lại gần cô, rất gần, đôi mắt màu hổ phách của anh, sóng mũi cánh thần của anh. Cô có chút dờ dẩn. Anh đưa bàn tay mình lên mặt cô lau đi vệt nước sót còn đọng trên khóe miệng cô, ngón tay thon dài của anh có tình lướt qua làn da trắng mịn nơi má cô. Sự mát lạnh từ ngón tay anh truyền đến làm cô thức tỉnh, liền ngẩng đầu quay người đi. Anh giắt mạnh tay, cô theo đã liền bỏ nhào vào ngực anh, với chiều cao khiêm tốn này cô đã rất được hưởng lợi khi thương thức mũi đàn ông của anh nhe vòm quanh mũi.

- Lần sau không được cười nhạo anh_ Anh ghé môi gần sát tai cô có chút ám muội nói. Anh nhanh chóng thả tay cô ra quay người rồi đi. Tầm lưng cao lớn, dáng đi ngạo mạn, cùng phong thái đút tay túi quần kia làm cô say đắm.

- Chị xinh đẹp ơi_ Một giọng nói của bé nam ngọng ngịu vang lên. Cô cúi đầu xuống. Một bé trai với quả đầu óach xà lách xoăn tí mù, đôi mắt màu hổ phách như anh, cái miệng chồm chồm đỏ mọng đang gọi cô.

- Sao hà cậu bé?_ Cô ngồi xổm trước mặt cậu bé yêu chiều xoa đầu.

- Em tên Thần Nam, còn chị?_ Thần Nam lễ phép giới thiệu.

- Chị là Diệp Từ Di, gọi chị là Từ Di_ Cô vui vẻ giới thiệu. Thần Nam hài lòng ra mặt.

- Chị Từ Di rất xinh đẹp_ Đôi môi chồm chồm đỏ mọng của Thần Nam nịnh nọt cô. Cô cười nhe, bé bỏng cậu bé lên. Thần Nam kéo kéo cánh tay cô, chỉ ra một hướng. Cô đi theo hướng Thần Nam chỉ vòng ra sau viện mở còi. Cô và Thần Nam cùng ngồi xuống gốc cây táo đang đổ lùm sai chín.

- Cho chị_ Với chiều cao khiêm tốn, Thần Nam nhanh nhẹn bật người hái cho cô trái táo chín ở cành thấp nhất, đặt vào lòng bàn tay cô. Cô đưa lên miệng cắn một miếng thật to. Vị ngọt lan tỏa vào khoang miệng làm cô thấy vui vẻ, thứ vị đặc trưng của táo.

- Chị thích cái chú xã hội đen đúng không?_ Cô đang ăn ngon lành trái táo thì phụt ra.

- C...ái...gi...mà...xã...h.ội...đ...en chứ...cj...không quen ai_ Cô đã biết người Thần Nam ám chỉ là anh nhưng già vờ.

- Hừ...cái anh lúc nãy đứng cùng chị ấy, biết còn dă vờ_ Thần Nam nhanh chóng lật tẩy cô. Cô đỏ mặt ngại ngùng rồi ngó ngang liếc dọc như làm gì mờ ám lắm, rồi cô nói nhỏ:

-ukm...chị nói cho Thần Nam nghe, Thần Nam ngoan không được nói cho ai nghe chưa?_ Thần Nam nghe cô nói thì gật đầu như gà mổ thóc, hai mắt sáng lên.

- Thực ra anh đứng cùng chị tên Dịch Dương Thiên Tì, lớn hơn chị có 1 tuổi thôi, anh ấy là thần tượng, là tín ngưỡng trong lòng chị, là tấm gương sáng để chị cố gắng. Chị với anh ấy gặp nhau là tình cờ, bắt đầu như vậy, do chị bị thương vì cứu anh ấy nên anh ấy đã đưa chị về nhà chăm sóc và chị ở đó luôn. Từng ngày trời qua, được ở cùng dưới một mái nhà, được đi chơi, đi học cùng nhau, được ăn uống....chị rất vui, chị còn nghĩ nó là một giấc mơ mang màu hồng. Anh ấy là một khối băng lạnh, đôi khi anh ấy hờ hững, lạnh lùng,nhưng khi chị bị ốm thì anh ấy chăm sóc chị. Chị ngỡ nhận thứ tình cảm nam nữ đang lớn dần trong lòng là tình cảm của fan dành cho idols của mình, nhưng thời gian đã làm chị nhận ra chị thực yêu anh ấy. Sự quan tâm chăm sóc của anh ấy dành cho chị làm chị ngỡ nhận là anh ấy có tình cảm với chị nhưng.....có lẽ không phải_giọng cô ừ ừ ghen từ từ kể cho Thần Nam nghe. Hít một hơi thật sâu, khi lạnh đưa xuống khoang ngực, cô tiếp tục:

- Chị có phần thất vọng, chị sẽ bay về Việt Nam nếu...nếu...không phải anh trai và mẹ chị ở đây.....Diệp Từ Hân..Chị...hức hức....nhớ anh ấy_ Cô đã bật khóc thật sự, nụ cười cô chưa chút cho sự yếu đuối của chính mình. Cứ nhắc đến Từ Hân anh trai cô là cô không thể nào che giấu được sự yếu đuối, đã bao lần cô khóc trong đêm, bao lần tự trách mình, nếu cái ngày định mệnh ấy..... Thần Nam dùng đôi bàn tay bé nhỏ vỗ đầu cô an ủi rồi ôm cô.

- Chị khóc trông rất xấu, không được khóc, anh ấy không thương chị...em...đợi em lớn lên em sẽ cười chị về làm vợ yêu thương chị thật nhiều, không để chị khóc đâu_ Thần Nam cắn cắn môi dưới nghiêm túc nói.Cô bật cười.

- Ai cho phép?_ giọng nói vang lên trên cây táo. Khi cô và Thần Nam ngẩng đầu lên, có một con gió nhẹ lướt đến, mùi hương quen thuộc nương theo gió.....người đang đứng trước mặt cô là.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬy Anh? Dịch Dương Thiên Tì* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: (Phần 6) Tổ Tình

Ní hạo mọi người, xin lỗi vì sự chậm trễ của Mon. Mon vẫn còn “sầu nhĩ” lắm nên văn phong có không được tốt. Mon sẽ cố gắng trao dồi nhiều. Tuần này Mon gặp một vấn đề lớn cần giải quyết và cần thời gian để bình tâm, một sự xúc phạm đến Mon của cô giáo, thực sự cực tức nuốt không trôi.

Trần Thị Thiên Vân, chia buồn vì bị mất nick, mong Vân sớm lấy lại nick rồi add Mon.

~Thân~

Mon

Đường dài vắng anh em vẫn bước.

- Ai cho phép?_ giọng nói vang lên trên cây táo. Khi cô và Thần Nam ngẩng đầu lên, có một con gió nhẹ lướt đến, mùi hương quen thuộc nương theo gió.....người đang đứng trước mặt cô là.....

- Anh Thiên_ Cô hoảng hốt kêu lên, khoe miệng anh nhếch lên. Từ nãy giờ ngồi trên cây táo quả không mất công, nghe nổi lòng cô mà sao trong lòng anh như mở tiệc ăn mừng. Cậu nói thẳng bé phụt ra khỏi miệng làm anh hận không thể khóa mồm thẳng bé con Thần Nam vào, trong lòng anh dậy lên cảm giác độc chiếm mạnh mẽ. Muốn cướp cô từ tay anh?! Không bao giờ.

- Hừ. Đồ mặt lạnh, không cần ai cho phép hết_ Thần Nam vênh mặt tự đắc nói với giọng khó chịu. Đôi môi của anh tạo thành một vòng đường cung nhẹ.

- Anh đây không cho phép ai dụ dỗ ny anh_ Anh ôm eo cô bá đạo tuyên bố.

- O...o_ Cô ngo ngác đưa đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt nam thần của anh.

- Em mãi là của anh_ Cậu nói nhẹ nhàng cùng hơi thở ấm của anh phả vào tai cô. Một câu đơn giản nhưng lại quá sức bá đạo. Cô vẫn ngo ngác. “Em mãi là của anh ư?!! Có ý gì?” Cô trầm tư suy nghĩ.

- Đi_ Anh nắm chặt bàn tay cô kéo cô đi trong ánh mắt đầy tức giận của Thần Nam. Cậu bé cứ đứng dưới gốc cây đậm chân nhìn bóng dáng của hai người dần khuất bóng.

- Á.....Đi ra ngoài ngay nam nhân phá hoại_ Trương Nhi lăm le con dao sáng chói trong tay về phía Nguyên hét khiến cho cả đám người trong bếp từ già đến trẻ phải bật cười.

- Ai đó. Bà xã à phải biết giữ thể diện cho NHÀ MÌNH CHÚ_ Nguyên bắt mắt đứng ở cửa bếp nói. Cổ ý nhấn mạnh từ “Nhà mình”.

- Anh...._ Trương Nhi hạn hân lời với độ nhây của Nguyên đánh ngăm ngui để “nam nhân phá hoại” trở lại bếp. Khuôn mặt xinh đẹp của cô nhăn lại. Trương Nhi cảm chiếc rổ đựng đầy rau đi rửa.

- Hai cháu.....là vợ chồng hả?_Một cô ngoài tuổi xuân lên tiếng hỏi, khuôn mặt vì nhin bao nhiêu trận cười đỏ lên. Câu hỏi của cô này như trăm ngòi nổ chiến tranh.

- Vâng ạ

- Không phải

Cả hai đồng thanh nói nhưng ý lại trái ngược nhau. Không ai ăn khớp ai khiến cả nhóm người trong bếp lại được trận cười. Nguyên mặt dày kinh khủng còn bước đến cạnh Trương Nhi đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô để chứng minh.

- Vợ chồng son, vợ chồng son_Mạn Ngọc rất hồn nhiên bồi thêm một câu. Nguyên nháy nháy mắt hài lòng với Vạn ngọc. Trương Nhi khỏi bốc lên ầm ầm. Con dao trong tay theo ý chú lướt đi lướt lại trên không trung.

- Vĩ bình tĩnh, không nên quá đáng, cần thận kẻo thành người đom lè nha_ Nguyên vẫn nháy mắt khóa chặt vòng tay nói lớn. Mấy bác đang thái rau liền ngừng động tác, sợ chính mình thái vào tay mình thay cho rau.

- Nguyên à. Em nhìn em dâu đã xấu hổ đến đỏ mặt tía tai rồi còn trêu_Khải từ ngoài đi vào nói. Chiếc áo trắng có những vết đất dính vào, mồ hôi nhễ nhại, những rọt mồ hôi rỏ từ tóc anh xuống, từng giọt từng giọt. Vạn Ngọc cười nhẹ tiến đến cạnh Khải ân cần lau mồ hôi cho anh, trách yêu:

- Xem anh này. Lớn rồi còn như con nít á, bẩn hết rồi!!_Khải cười trừ.

- Thôi thôi, mấy bác không muốn những bệnh viện được lợi đâu, nhờ ai cũng bị đau mắt thì chết, mau ra ngoài, ra ngoài_ Một cô bé có gương mặt phúc hậu rất hiếu ý lấy cơ đây hai cặp đôi tình nhân ra ngoài.

- Vâng, không nên quấy rầy thêm, chúng cháu ra ngoài chờ ăn chực ạ_ Nguyên kéo Trương Nhi đi. Vạn Ngọc với Khải sai bước ra khỏi căn bếp.

- Cặp kia đâu rồi?_ Vạn Ngọc thắc mắc.

- đi tìm đi_Khải lên tiếng.

- Ai dui đau, bà xã đẹp nhất trần gian tha cho anh_Nguyên đã lãnh cái véo tai của Trương Nhi. Trương Nhi không những không thương tiếc mà còn véo mạnh hơn, khuôn mồm xinh xắn dạy bảo: “Cho anh chữa đi, ai bà xã anh hả? Này thì bà xã?!!?” Khải với Vạn Ngọc lắc lắc đầu như đau đi tìm kế cặp đôi này với nhau, châm ngôn: “yêu nhau lắm cần nhau đau”.

- Em thế nào lại định hồng hạnh vượt tường?!!_ Cậu hỏi của anh tựa như khẳng định, đôi mắt màu hổ phách dừng mãnh toát ra tia nguy hiểm, cả người tỏa ra sát khí mà không nhằm thì có mùi “giấm chua”, khuôn mặt anh sớm đã tối sầm lại.

Cô há hốc mồm. Chỉ là lời nói của trẻ con mà anh để vào tai?

- Cái gì mà hồng hạnh vượt tường, em không có. Cô kiên quyết khẳng định. Anh có chút lấy lại sắc khí, từ đôi mắt bắn ra tia dò xét quanh người cô. Cô cảm thấy ánh mắt anh như tia la ze đang cố soi từng cọng chân lông của cô. Bỗng cô cảm thấy sự lạ thường nào đó, cái nhếch mép thú vị, ánh mắt nheo lại về vui đùa kia.....

- Làm ny anh nhè! _ Anh thì thi vào tai cô, một lời nói tựa như gió thoảng thoảng vờn về cạnh tai cô. Cô giật mình, có chút bất ngờ nâng tầm mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh đang cúi xuống ghé sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sống mũi cánh thân của anh tựa như muốn cọ sát vào cái mũi nhỏ nhắn của cô.

- Anh....anh..... _ Cô lắp bắp không nên lời. Lúc này anh nháy mắt trên cây xuống làm cô giật mình. Những cảm xúc, những lời nói cô nói với Thần Nam đều bay hết vào tai anh rồi hay sao? Chắc chắn thế rồi. Cô chỉ muốn ngay lập tức dọn chỗ, không muốn nhìn những biểu cảm trên người của anh. Bấy giờ anh nói lời này có phải đang trêu cô không?!! Anh tưởng cô bị thiếu năng?!!

- Em không nói gì thì anh cho là đồng ý rồi nhè. _Đôi mắt mông của anh khẽ tạo một đường cong hoàn mỹ vô cùng. Ánh mắt mấy phút trước còn đóng băng, bây giờ đã rất nhanh len lỏi tia hòa ái vô cùng. Anh mở chiếc balo đen ở trên vai ra, lấy ra một chiếc hộp hình trái tim màu đỏ. Những ngón tay thon dài của anh chạm vào chiếc hộp rồi đặt vào tay cô.

Cô thắc mắc nhìn chiếc hộp rồi lại nhìn đôi mắt đang cười của anh. Anh xoay người cô lại ôm cô từ phía sau. Từng hơi thở ấm nóng phả vào gáy cô.

- Mở ra đi _ Anh nói nhẹ ra lệnh cho cô. Cô đặt tay lên nắp chiếc hộp từ từ mở ra. Cô lắp tức giật mình.

Trong chiếc hộp không phải là một sợi dây chuyền lấp lánh hay nhẫn mà là một quyển sổ cỡ vừa hình trái tim vừa vặn với hộp. Cô khéo léo lấy nó ra rồi đưa hộp cho anh cầm. Cô mở trang đầu tiên của quyển sổ ra, dòng chữ đầu tiên cô nhìn thấy là: “Dịch Dương Thiên Ti yêu Diệp Tử Di”. Dòng chữ đẹp đẽ nghiêeng nghiêng trên dòng kẻ thẳng. Điều làm cô xúc động hơn là quyển sổ thiết kế rất độc đáo, quyển sổ hình trái tim chia thành hai nửa riêng biệt, mỗi một tờ giấy đều in hình của cô và anh, một nửa là của anh, một nửa của cô. Những hình ảnh của cô, bức hình cô cười tỏa nắng ở khu rừng hoa oải hương hay lúc tập thể dục mệt mỏi đang lau mồ hôi, lúc chạy nhảy cùng đám Trương Nhi, Mạn Ngọc, lúc ăn cơm cùng mọi người, lúc giận dỗi anh,.....và lúc khuôn mặt cô bình yên khi ngủ.

- Anh yêu anh nhiều lắm Tử Từ à. Yêu em từ cái nhìn đầu tiên, yêu đôi mắt to tròn, yêu đôi môi nhỏ nhắn chúm chím, yêu vẻ năng động của em, yêu nụ cười của em, yêu giọng nói của em. Ngày đầu tiên anh gặp em, có chút gì đó quen thuộc mà lạ lẫm, em để cho anh chút vẫn vương trong tâm trí, chút xúc động trong con tim. Em như thiên thần luôn cười nhưng đó chỉ là vỏ bọc của em để rồi hàng đêm em lạc lõng trong những cơn ác mộng, khi tỉnh giấc lại khóc, anh rất muốn ôm em vào lòng dỗ dành nhưng lúc đó anh tự hỏi “mình là gì của nhau?”, anh vô dụng đứng trước cánh cửa phòng em hàng đêm chỉ biết nghe em khóc, cảm giác bất lực làm anh khó chịu. Từng ngày trôi qua, những dấu ấn của em càng khắc ghi con tim anh, nó bây giờ đã đầy ắp hình ảnh của em. Em đến nơi anh, mang cho anh thêm nhiều cảm xúc khác lạ, anh biết cười nhiều hơn chứ không phải những cái nhếch mép vô nghĩa. Yêu em, anh sợ chính mình sẽ làm tổn thương em, anh sợ, nhưng nỗi sợ đó không lớn bằng nỗi sợ mất em, anh nhận ra mình đã yêu em rất nhiều rồi, để anh là điểm tựa của em nhé _ Anh giải bày nỗi lòng của mình, những cảm xúc giấu kín bao ngày qua. Từng giọt nước mắt của cô rơi xuống vòng tay anh chông qua cổ cô.

- Cuốn sổ này là nhật kí tình yêu em nhé! Hạnh phúc em hãy ghi vào bên phải, nỗi đau chúng ta mang lại cho nhau hãy ghi vào bên trái nhé _ Anh tựa cằm vào vai cô nhỏ nhẹ. Những giọt nước mắt của cô không ngừng trào ra, như một dòng suối nơi khúc mắt, nước mắt của hạnh phúc. Là thật? Một sự thật cô không bao giờ nghĩ đến, anh yêu cô.

- Em yêu anh _ 3 chữ khẳng định tình cảm cô dành cho anh. Cô sẽ dừng cảm nắm tay anh, con đường phía trước là màu hồng nhưng lắm chông gai, cô biết nhưng cô sẽ đi tiếp.

End~

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì VẬy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 33: Trường Mới

Oáp~ oáp~~

có một cô gái đang vươn người trên một chiếc giường. Trong một căn nhà nhỏ. Người con gái đưa tay lên dụi dụi mắt, xoa xoa khuôn mặt , động tác rất ư là đáng yêu nha. người đó không ai khác là Diệp Tử Di.

Hôm nay cô phải đến trường nhập học, bố cô đã gọi điện cho cô thông báo, có vẻ như ông hiệu trưởng trường là bạn thân của bố cô.

cô xoay người bước vào phòng tắm làm vsn. sau một hồi loay hoay, đứng trước gương bấy giờ ko còn một cô gái có vẻ năng động nữa nó được che lấp khi cô ko buộc tóc cao , mà tết thành hai bím, thả mái xuống che đi hàng lông mày thanh tú. Đặc biệt cô đeo một cái kính to, đeo vào chân đôi giày thể thao kẻ sọc. Diện bộ đồng phục của trường. Nhìn không khác gì một con một sách.

Mỉm cười vì thành quả của mk. Cô lại thở dài thườn thượt vì hôm qua cô lỡ đánh rơi mất chiếc vòng cổ của mk rồi.

Mang tâm trạng nặng nề đi đến trường. Leo lên xe bus ngồi, cô chọn cho mk một chiếc ghế gần cửa sổ để ngắm cảnh. Dòng người đông đúc, tấp nập xe cộ. Tự ki cười, cô vui vì hôm qua gặp được thần tượng của mk.

Dòng suy nghĩ miên man của cô bị cắt đứt khi chiếc xe bus dừng lại ở trước cổng trường.

Vội vàng bước xuống xe . Cô đi thẳng vào khuôn viên trường tìm phòng hiệu trưởng. Khi đi qua khuôn viên cô thực sự thích thú khi nhìn thấy một dãy hoa cẩm chướng, hoa ly, hoa hồng, hoa mai vàng được trồng xen kẽ nhau hài hòa tạo làm cho người xem thấy thú vị. Sau hồi lẩn mò, cuối cùng cô đang đứng trước cửa ghi phòng hiệu trưởng. Chính lại trang phục, cô nhẹ gõ tay vào tấm cửa. một giọng nói trầm và nghe có vẻ già dặn:

- Vào đi. _Sau khi nghe được câu này cô đẩy cửa bước vào. Trong phòng này có một người đàn ông đeo kính, mặc bộ com lê đen, tay đang lật xem tài liệu, trông đáng vẻ một mồi. nghe tiếng chân ông ngược lên nhìn:

- Tiểu Di phải không con. chủ là bạn bố cháu này. _rồi ông cứ thao thao bất tuyệt về vấn đề bạn bè gì gì đó, làm cô ong cao đầu. nhìn mặt cô kểu:

- cháu học lớp mấy ạ. Ông ta bật cười:

- rất thẳng thắn. cháu học lớp abxb cháu đi thẳng.....

- cháu có sơ đồ ạ. cháu xin phép. cô chán nản vì ông già này. _Đang lẩn mò tìm lớp thì có và vào vật nào đó cứng cứng, bật ra đằng sau. Cô ngược mắt nhìn” thủ phạm” thì 4 mắt chạm nhau. Người va phải coi là một người con trai, toát ra vẻ lạnh lùng. Dáng người cao dong dong. Đó chính là Ti. Anh cúi gập người, vẫn câu hỏi như lần gặp mặt trước nhưng có phần lạnh hơn:

- em có sao ko? _Cô bật cười, có lẽ anh ko nhận ra cô. Cô lên tiếng trêu lại:

-e hèm. va phải ăn nhón ko đỡ mà còn đứng ngây ngổ đó hả? _Anh mờ to mắt. người con gái kiểu gì đấy, anh ko hiểu khi cô nói. Cả một đầu hói to đùng hiện ra. a anh nhận ra rồi, đứng rồi hai chiếc răng nanh. là cô gái đó, cô gái đã giúp anh lần trước. Anh nhìn lại lần nữa thật kĩ. cô rất khác không còn cái vẻ tình nghịch mà nhìn rất là một sách.

Nhưng cái điều không thể khác và là một dấu ấn của riêng cô là 2 chiếc răng nanh và lúm má đồng tiền sâu. Anh khẽ gạt đầu kéo cô đứng dậy.

- Nhìn em khác lắm à? anh chỉ lặng lẽ gạt đầu. cô cảm thấy hơi buồn vì thái độ xa cách của anh.

Bỗng tiếng chuông vào lớp vang lên. cô vội vã quay đầu đi về lớp thì tiếng anh vang lên:

- từ đây, anh có chuyện này..... _cô quay đầu nhìn anh.

hết chap nù mọi người ui. mỗi ngày Mon sẽ đăng ít nhất một chap nặc. liệu anh sẽ nói chuyện j vs cô đây ta?? ??

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì VẬy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 34: Gặp Anh, Người Em Luôn Chờ Mong.

Tách! Tách! Tách! Tiếng máy ảnh vang lên trên một con đường đông người qua lại. Một cô gái mặc áo phông, quần jeen. cô cầm chiếc máy ảnh đưa lên mắt và ngắm vào một cây đại thụ to lớn. Mỉm cười vì thành quả của mình, cô đeo chiếc máy ảnh vào cổ. đưa đôi mắt nhìn xa xăm vào một hướng vô định.

Bỗng có một lực đẩy đằng sau làm cô ngã nhào xuống đất. Khẽ rên lên một tiếng, cô xoa xoa khuỷu tay bị trầy xước. một tiếng nói vang lên, cô ngược đời mắt trong veo nhìn:

- Xin lỗi ! Xin lỗi em, anh không cố ý, em có sao không? _ Trước mắt cô là một người con trai cao to tầm hơn cô một cái đầu. Mặc áo phông quần jeen, đeo khẩu trang, đội mũ và đeo kính. cô không thể đoán được anh ta bao nhiêu tuổi, vì phần trang bị bên ngoài quá kĩ nhưng ánh mắt có vẻ gì đó quen thuộc hơn ai hết. đang mãi suy nghĩ thì bỗng người cô bị kéo lên. Mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, anh ta kiên nhẫn hỏi lại:

- em không sao chứ? _ à thì ra từ nãy đến giờ anh ta nói chuyện với cô nhưng bị cô cho ăn bơ, vì thái độ có vẻ quan tâm nên cô cười nói:

- em không sao chỉ bị trầy sơ sơ thôi, về bôi thuốc thì khỏi lo. _ Bỗng một đồng người cô đeo máy ảnh, chạy nhanh hướng đến chỗ cô đứng hô hoán:

- thấy rồi, thấy rồi, mọi người ơi. _ Cô đã kịp tiêu hóa vẩn đề và nhanh chóng cầm tay anh, nháy mắt nói trong sự gấp gáp:

- Anh chạy theo em _ Nói rồi cô kéo anh chạy thật nhanh. Sau một hồi chạy hết con đường này đến con đường khác, hiện cô đang đứng ở một ngõ. ánh sáng chiếu vào đây rất ít. Cả hai người mồ hôi nhễ nhại, thở dốc.

Anh chống tay vào đầu gối, người cúi gập, thở một cách khó nhọc. Còn cô thì ngồi bệt hẳn xuống đất than vãn:

- ôi cái lũ người này, bám dai như đĩa.

Sau một hồi im lặng, cô ngược lên nhìn anh mỉm cười nói:

- Anh có thể bỏ khẩu trang ra được rồi em biết anh là Thiên Ti.

Anh mở to mắt kinh ngạc. Trước mắt anh là một cô gái nhỏ bé, khuôn mặt xinh xắn. Anh đã bị kín hết trừ đôi mắt mà anh vẫn đeo kính mà, cô sao vẫn có thể nhận ra anh được chứ. Bỗng điện thoại cô vang lên, cô nghe máy:

- Dạ con biết rồi.

-.....

- Vâng, con biết

-.....

Một hồi nói chuyện điện thoại xong, cô đứng dậy phủi sạch quần áo. Anh lúc này với những suy nghĩ miên man cũng bưng tỉnh:

- Làm sao em biết anh là Thiên Ti vậy, anh hóa trang rất kĩ mà? _Cô nhìn thẳng vào mắt anh cười cười:

- Khi một ai đó dễ ý đến anh, người đó sẽ ghi nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt của anh. Người ta nói mắt là cửa sổ tâm hồn, dù anh có đeo kính thì đôi mắt anh vẫn không có gì thay đổi. Dáng người của anh cũng vậy.Nhìn thì có vẻ khó nhận biết nhưng nhìn kĩ thì có thể nhận ra_ cô nói ra những lời từ đáy lòng mình

- Chẳng nhẽ em là..... _Anh chưa kịp nói thì cô đã đưa ngón tay lên môi chặn anh nói tiếp. Anh gỡ tay cô ra:

- Em tên là gì? Ở đâu? nếu có dịp anh còn báo đáp_ giọng nói của anh nghe trầm. Cô chỉ mỉm cười ghé môi vào tai anh nói khẽ:

- Không cần đâu anh. Nếu có duyên ta có thể gặp lại, lúc đó em sẽ trả lời hết câu hỏi của anh. _Cô nói xong thì vòng ra đằng sau anh bước đi ra khỏi con hẻm. Những tia nắng còn sót lại khi mặt trời đang dần khuất. Bóng cô đổ ra phía sau, anh thần thờ nhìn , tự kỉ nói:

- cô ấy thật thú vị _Sau khi cô đã khuất khỏi tầm nhìn của anh, anh cũng định đi về thì anh cảm giác dưới chân mình có thứ gì đó. Nhấc chân lên, anh nhìn xuống. Đó là chiếc vòng cổ có bốn lá màu tím của cô, anh đã nhìn thấy nó khi anh chạy cùng cô nhưng sao giờ nó lại chuyển màu xanh. Nhẹ cầm sợi dây chuyền lên, anh dùng đưa trước mắt soi xét. Mặt đá là có bốn lá, được làm từ cẩm thạch quý, sợi dây được làm bằng bạc. Anh chợt nhận ra, đó là loại dây chuyền mới của công ty đá quý Q&T, khi gặp ánh sáng mặt trời loại đá này sẽ có màu tím nhưng khi gặp trời tối nó sẽ chuyển thành màu xanh. Loại đá này quý hiếm, nhìn kiểu cách như thế này tức là hàng đặt làm riêng, tức là trên đời chỉ có duy nhất một cái không tồn tại cái thứ hai.

Nắm chặt nó trong lòng bàn tay anh bất giác mỉm cười, nụ cười được coi là hiếm thấy của anh. Anh quay người đi về.

Có lẽ câu chuyện sẽ bắt đầu từ đây, từ chiếc vòng cổ đặc biệt. Bắt đầu thật dễ dàng nhưng kết thúc sẽ như thế nào .....!????

Cảm ơn mọi người đã đọc truyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Mình là gì của nhau?

Nhớ người cũ liệu có phải rất tệ hay không? Vết thương không có mà kỉ niệm lại quá nhiều, nó không phai mờ mà ngự trị trong một ngăn kéo của kỉ ức, ngăn kéo đó như vật dụng hằng ngày nên mỗi ngày em đều mở ra và nhớ về anh. Theo dõi anh trên face nhưng không đủ can đảm để gửi lời mời kết bạn. Liệu em có quá nhạy cảm hay k? Em và anh chưa từng yêu nhau như cặp đôi khác nhưng dường như mỗi người lại đều nhận thấy tình cảm của đối phương. Dù là quá khứ, dù nhớ, em vẫn mỉm cười vì em đã từng có anh trong một thời gian. Cuối cùng em tự hỏi: Anh yêu em hay anh cần em?

Thời gian có là liều thuốc xóa đi kỉ niệm? Em không biết. Định nghĩa yêu với em như chưa hề tồn tại. Lúc nào em thực sự yêu ai thì lúc đó ngăn kéo về kỉ ức gán bao kỉ niệm với anh sẽ tự khắc đóng lại và được phong ấn bởi một chiếc khóa và chìa khóa mở ngăn kéo không hề tồn tại.....

Em không hối hận.

Thực sự là quá tâm trạng đi a~ Liệu ai đủ kiên nhẫn đọc tâm trạng của Mon mà lướt qv vô truyện? Thôi gát bỏ tâm trạng quyết định sống cho tương lai, quá khứ để lại tự bước tiếp.

Hàn Miên bình thần đưa bàn tay lật con bài của mình. Đôi tay từ từ lật con bài lên.....và cùng lúc này cánh môi của anh hơi nâng lên. Là con.....

CHÚ!!!!

Đôi mắt anh mở to trừng trừng nhìn quân bài vào mới lật lên của Hàn Miên. Cô lấy tay ôm mặt câu trời rồi bắn ánh mắt sorry cho anh.

- Hơ hơ, theo đúng qui tắc thì Từ Từ em và Hàn Miên phải cùng nhau ăn hết chiếc kẹo bông này. _ Khai bắt đắc dĩ cầm chiếc kẹo bông lên. Cô và Hàn Miên cùng đưa mắt nhìn nhau.

- Nào nào nhanh lên _Nguyên góp vui đánh ánh mắt giễu cợt về phía anh thách thức. Anh im lặng quan sát cô.

- Được, có chơi có chịu. _ Cô hùng hồn tuyên bố.

- Rất hào hán, đúng có chơi có chịu, bắt đầu đi Khai. _ Hàn Miên khâm phục khẩu khí của cô nên mình không thể kém cạnh được.

Khai nuốt nước bọt đưa mắt nhìn gương mặt tối sầm của anh rồi lấy cây kẹo bông lên, rướn người treo lên bàn. Cả hai tay giữ chặt cây kẹo bông giữa hai người Hàn Miên và Cô.

1.....2.....3 Bắt đầu.

Khẩu lệnh truyền đến. Cô nhắm mắt ghé môi vào kẹo bông ăn từng miếng nhỏ. Hàn Miên khẽ mỉm cười thì hành theo, anh nghiêng nghiêng khuôn mặt, cánh mũi sóng thần thẳng vướng vào một chút kẹo bông. Đối với việc này Hàn Miên có vẻ rất hào hứng, bên nữa anh dần vui. Cô vẫn một mực nhắm mắt vào ăn từng miếng nhỏ. Kẹo bông nhỏ dần cho đến khi chỉ còn một miếng nhỏ.....Anh trừng mắt nhìn kẹo bông như mong nó to lên hay có thể anh sẽ thay cho Hàn Miên.

Kẹo bông chỉ còn miếng rất nhỏ, hai cánh mỗi chuẩn bị kề nhau thì

Cốp.....ai ui

Khái kịp thời rút kẹo bông về, hai người kia nất đà liên lao vào nhau, may sao cả cô và Hàn Miên đều quay về phía phải nên chỉ có hai cái đầu cụng vào nhau thôi.

Anh như bưng tỉnh, chậm tỉnh năng cánh tay lên kéo cô về phía mình. Cô còn chưa hoàn hồn liền bị kéo, mắt đã lao thẳng vào ngực anh. Cô vẫn không mở mắt nhưng cảm nhận được có chút hơi ấm liền mở to mắt ngại ngùng đẩy anh ra nhìn mọi người.

- Thất lễ rồi Thiên Ti_ Hàn Miên bình tĩnh cầm chiếc khăn giấy tao nhả lau mồm. Hàn Miên nheo mắt nhìn anh, hai người đầu mắt hồi lâu.

- Thời nào, không khí thật kì cục chỉ là một trò chơi chẳng phải có thua có chịu hay sao? Đồi trò đi_ Trương Nhi có chút khản trương lên tiếng phá tan cuộc đầu mắt này.

- Đứng đứng, chúng ta chơi bài thường thôi nhé?_ Mạn Ngọc hùa theo.

- Phân thành đội, Nguyên và Trương Nhi một đội, tôi và Mạn Ngọc một đội, Tiểu Thiên và Từ Từ một đội, Hàn Miên một mình, ok?_ Khải trừ tri cuộc chơi.

- Được_ Anh vẫn cố đầu mắt cùng Hàn Miên.

Mọi người nhanh chóng dàn trận. Phía bên kia bàn là 2 đội Trương Nhi - Nguyên, Hàn Miên, phía bên này là đội Anh - cô, Khải - Mạn Ngọc. Các ván bài dần qua đi, người thắng cuộc liên tục thay phiên nhau không ai khác là đội anh và cô, Hàn Miên. Hai đội kia thua thảm bại phải theo ý người thắng như hôn nhau, con trai công con gái, uống nước giao mối...

- Stop, trời tối rồi chúng ta mau về khách sạn thôi định cắm trại ở đây à?_ Sau nhiều bàn thua Trương Nhi phải dùng kế Tầu là thượng sách.

- Đứng, mau về thôi_ Anh đặt bài xuống kéo cô đứng dậy. Mọi người cũng đứng dậy theo.

- Sơ ơi chúng con về đây ạ_ Mạn Ngọc lễ phép thông báo. Sơ từ trong phòng đọc chạy ra cảm ơn, sơ căn dặn mọi người phải hòa thuận cùng nhau vượt qua chông gai thử thách, không được nghỉ ngơi lẫn nhau...

- Bọn con biết rồi, cảm ơn sơ chúng con đi. Trương Nhi khẽ nói, trong lòng nhói lên. Sơ hiền từ như một người mẹ, một người mẹ lo lắng căn dặn khi con rời khỏi nhà. Trương Nhi có từ bé đã thiếu thốn tình cảm của mẹ mặc dù tình cảm bao la của cha dành cho cô rất nhiều nhưng lại không bù đắp được khoảng trống trong tâm hồn cô. Nhận ra giọng nói khác thường của cô, Nguyên cúi xuống trông thấy ánh mắt buồn của Trương Nhi dù không biết chuyện gì nhưng đang rộng cánh tay ôm vai cô như động viên.

- Được được, các con có dịp thì đến đây nha_ Sơ nhận ra có nét buồn trong mắt Trương Nhi liền gấp gấp an ủi.

Đối với đám trẻ này, nỗi người dường như có một câu truyện riêng song chúng đều là người lương thiện có tâm hồn trong sáng thấy rõ. Diệp Từ Di - cô đầu nỗi buồn vào nụ cười tỏa nắng gương ếp, Trương Nhi lại mang nỗi buồn tạo thành một vò bực lớn, sự đánh đả như những chiếc gai của con nhím luôn muốn tự bảo vệ mình nhưng Nguyên thì từng ngày cảm hóa con vật đó, từ từ biến nó thành sủng vật bên cạnh mình yêu chiều săn sóc. Người mang vết thương lòng nặng nhất cũng chính là anh, tự tạo cho mình một vò bực bên ngoài để cách biệt với mọi người, đôi mắt màu hổ phách luôn tỉnh lặng mà nguy hiểm như đôi mắt con hổ khi chưa thấy mồi ngon nhưng bà lại thấy đôi mắt ấy dịu lại, tỉnh lặng như mặt hồ khi ở bên Từ Di - Cô. Không biết con đường phía trước như thế nào? Mỗi con người một cuộc sống riêng liệu họ có thể đan xen nhau vào cuộc sống của mình không? Thời gian là đợi chờ chông gai.

Cả đám cúi người chào sơ rồi dắt nhau đi khỏi viện mồ côi. Bước qua cánh cổng, cô ngoái lại nhìn những đứa trẻ vẫn hồn nhiên chơi đùa. Cô thấy Hàn Miên cùng Thần Nam đứng ở đó, hai người họ vẫy tay với cô và tặng cô một nụ cười của tình bạn, cô cũng cười lại với họ.

Cô tin có duyên sẽ gặp lại.

-Ukm, mọi người về trước đi tôi và tiểu Di mua chút đồ rồi về_ Anh kéo cô đứng lại trước cửa tiệm mua đồ. Hai đôi đi đằng trước cũng dừng chân ngoái lại nghe.

- Được, chú ý an toàn_ Vẫn là Khải chu đáo nhất, cô gật đầu cười tươi, hảo cảm của cô về Khải tăng dần. Thế là hai cặp kia liền quay gót bước đi.

Cô và anh đứng tròn chân ở vị trí cũ nhìn bóng bốn người kia dần khuất sau những ngã rẽ của từng con ngõ. Anh bỗng giật tay cô đi hướng khác.

- Ồ...không phải mua đồ sao?_ Cô ngu ngơ hỏi anh. Anh bật lực thờ dãi vì sự ngốc không hề nhẹ của cô.

- Minh là gì của nhau?_ Anh hỏi

- N...gười...yêu_ Cô ngập ngừng nói. Hai má đỏ rần rần. Anh hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, đôi mắt cô ráo hoảnh nhìn chỗ khác.

- Vậy đi hẹn hò thôi_ Anh thản nhiên nói, quay người đi đôi tay vẫn nắm chặt bàn tay mềm mại của cô.Mới anh bắt gặp nở một nụ cười nhẹ.

Cô và anh sánh vai nhau đi cùng một con đường, hai trái tim họ cùng kết nối với nhau bởi cái nắm tay nhau. Họ không nói với nhau câu gì, cũng đi qua những con phố nhỏ, cùng chen qua dãy người đông đúc. Phố đông nhộn nhịp bao người qua mà trong nội tâm cô thật yên bình. Tình yêu không chỉ là hằng ngày trao nhau từng lời nói yêu thương, tuy chỉ là cái nắm tay, cái ôm hay ngay bây giờ họ là một cặp tình nhân bình thường này, lời yêu họ cất giấu trong tim để con tim cả hai tìm tới nhau và trao xúc cảm cho đối phương. Cả hai đều cười, nụ cười thật sự tỏa sáng là sự kì diệu mà tình yêu mang đến. Yêu nói ra rất dễ, chỉ là một từ bảy tỏ cảm xúc của mình với đối phương, và chỉ cần người kia gật đầu thì hai người cũng bước trên tấm thảm màu hồng, tình yêu mang lại cho ta nhiều hương vị có vui, có buồn, có ngọt ngào mà cũng không tránh sự mặn chát của nước mắt. Cô không tin vào tình yêu vĩnh cửu vì với cô nó xa vời quá. Cô chỉ cần biết bây giờ anh có cô và cô có anh còn về sau hãy để tương lai lo. Cô đặt tay mình vào bàn tay anh tức là đã chấp nhận thử thách của tình yêu. Chỉ cần có anh cuộc sống của cô sẽ có tiếng cười?!

Trương lai là lời giải cho mọi điều.

- Anh sao họ cứ nhìn mình vậy?_ Cô nghiêng đầu hỏi. Anh cúi xuống nhìn cốc nhẹ vào trán cô.

- ai ui, đau, anh cứ cốc em nhiều vào, sau này em mà bị ngốc bắt anh chăm cả đời_ Cô trẻ môi trách, đôi tay lắc lắc muốn giẫy ra khỏi bàn tay to lớn của anh.

- Ukk, anh nuôi. Em nhìn xem, hôm nay anh diện cả cây đen mà em dám fake (nhái) anh_ Anh nửa đùa nửa thật nói. Đôi tay to lớn bắt gác nắm thật chặt như sợ vuột mất người con gái trong tay.

- Có mà anh fake em ấy_ Cô chun mũi phản kháng. Khuôn mặt đáng yêu ki lạ.

- Phải anh fake em đấy_ Anh nhượng bộ cúi xuống hôn cái chụt vào má cô. Tại cô làm điều đáng yêu khiến anh không nhịn được.

- Anh....đang ở giữa đường đó_ Cô ôm mặt than ngắn thở dài, đôi tay bé nhỏ tạo ra khe hở liếc nhìn người xung quanh.

- Kệ, họ mà nói tiếng nào anh liền khiến họ cả đời cũng quên ngôn ngữ luôn_ Anh nở nụ cười bán nguyệt nhìn hành động trẻ con của cô.

- Anh, em quýy chút nha_ Cô bỗng giật phắt tay xuống kéo anh chạy đi. Anh chưa kịp ú ớ câu nào.

Reng!!!

- Cho hỏi ai đây ?

Reng!!!

- Ai vậy?

Reng!!!

- Ai?

.

.

.

Cô lần lượt chạy khắp các nhà ở khu phố nhỏ bấm chuông rồi kéo anh chạy thực mạng. Anh lúc đầu ngu ngơ xong liền buông tay cô ra tự mình tham gia vào cuộc chơi phá phách này. Cả hai chạy vòng vòng vì bị mấy bà thám đuổi. Nhưng .....lại rất vui. Đôi khi quay lại thời trẻ thơ, thực hiện lại những trò đùa của tuổi thơ lại khiến tâm hồn mình thành đứa trẻ chỉ biết cười khi vui, buồn khi khóc, ngây thơ hồn nhiên, sống thực với cảm xúc của mình. Bỏ lại sự bon chen mệt mỏi của xã hội, cứ mãi cười già thật quá mệt mỏi, quên hết đi để là đứa trẻ thực sự, được bao bọc, được che chở bởi những con người là mẹ là cha là người mà những đứa trẻ coi như superman.

- Anh nhìn nhìn ra coi_ Cô cảm thán, quay mặt đi chỗ khác tìm một điểm đặt tiêu cực mất.

- Không được, phúc lợi của em đó, nhìn ra có mà lên uống trà với chó săn á?_ Trong ngõ tối hẹp, từng hơi thở nam tính của anh cứ phả vào mặt cô. Mùi hương hoa oải hương của cô quần quýt lấy mùi hương bạc hà nam tính của anh, một mùi hương được tạo ra mùi hương tình yêu.

- Suyt_ Cô giật mình nhìn phía sau gáy anh là mấy bà thám ngó ngang liếc dọc. Trong tình hình cấp bách này cô vẫn phải để ý đến tư thế rất ám muội này, anh cứ sát vào người cô, lấy lí do trốn mà cúi xuống cảm mặt vào cổ cô.

- Nhột_ Cô đẩy đầu anh ra. Anh bấu mỗi định quay người thì bỗng cô kiễng chân vòng tay qua gáy cô kéo mạnh áp mỗi mình vào mỗi anh rất tự nhiên. Cô nhắm mắt thưởng thức hương vị mỗi anh còn anh rất nhanh chóng đánh thức chủ động.

Trong con ngõ nhỏ hẹp có hai con người quấn lấy nhau. Những ánh sáng len lỏi chiếu lên ngũ quan suýt sác của hai người. Hai thiên thần bóng đêm không cánh.

End chap.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 36

Sau hôm đó, cả đám cùng lên máy bên về Bắc Kinh kết thúc kì nghỉ dài trong hạnh phúc. Á không đến được do công việc đột xuất nên các cô rất vui vẻ.

- Ukm, Tiểu Di mai các em đến công ty các anh nhận việc nhé. Từ mai các em là quản lí của bọn anh_ Anh vừa uống nước vừa căn dặn cô. Đầu cô ngả lên vai anh khẽ cựa quậy, cô ngược đôi mắt lên nhìn khuôn mặt anh rồi lại cụp mí xuống suy nghĩ.

- Được, bọn em sẽ làm quản lí thật tốt và tất nhiên bao hàm cả quản lí đời tư đúng không anh?_ Mạn Ngọc ngồi ở sô pha đối diện cao hứng gọi Khải đang hí hục trong bếp kiểm đồ ăn cho cả nhóm.

- Phải, cho em quản lí hết_ Khải yêu chiều nói vọng ra.

- Chắc, chắc đúng là kẻ tung người hứng_ Trương Nhi luôn là người phá hỏng không khí.

- VỢ yem tâm, không cần gào làm gì, anh cho vợ quản lí hết luôn, cho quản lí cả thân thể anh luôn_ Nguyên mặt dày vỗ ngực tự hào nói, một tay vòng qua eo Trương Nhi kéo cô xích lại gần, Trương Nhi vẫn thờ ơ như không nghe thấy. Khi yêu Nguyên thật quá mất hình tượng, mặt dày vô đối, độ nhảy không ai sánh bằng, nhưng lí giải mọi lí do này đều bắt nguồn từ tình yêu, từ hạnh phúc, người ta nói, khi yêu thì IQ là số 0.

- Đau cả mắt_ Cô thì thầm trong cổ họng rồi gục đầu vào hõm cổ anh. Cô nói mà thực không suy nghĩ về mình. Cả trọng lượng cơ thể đè hẳn lên anh, anh vòng tay qua vai cô cố định không cho cô mất thăng bằng. Anh nhìn xuống mái tóc màu đen nháy của cô khẽ mỉm cười.

- Thống nhất vậy đi, đây, mọi người ăn đi anh vừa mới gọi đến_ Khải bước từ phía cửa vào trên tay là ba hộp pizza hải sản và mấy lon coca.

- Chiến thôi_ Nguyên hô to rồi như hổ vồ mỗi lao lấy cảm hộp pizza hải sản.

Mọi người ăn uống vui vẻ, cả căn nhà như ấm lên trong thời tiết lạnh giá. Chỉ là hạnh phúc nhỏ nhoi trước những sóng gió vô ngần, phía trước là thử thách của ông trời ban cho họ. Cùng nhau bước tiếp hay đơn độc giữa ngã rẽ cuộc đời.

- Chào anh, chúng em là quản lí mới của nhóm tiboys, bây giờ phải đi đâu ạ?_ Mạn Ngọc trao tặng cho anh lễ tân một nụ cười ngọt ngào. Anh lễ tân mặc đồng phục của công ty, mái tóc màu đen nháy vuốt ngược, tai đeo tai nghe nối bộ kết nối với những nhân viên trong công ty.

- À, các em có phải Mạn Ngọc, Trương Nhi và Từ Di không?_ Anh lễ tân đứng chờ trước nụ cười của Mạn Ngọc lời nói ra có chút lắp bắp.

- Phải_ Mạn Ngọc gật gù đầu. Anh chàng lễ tân liếc mắt đánh giá từng người một. Trước mặt là cô gái Mạn Ngọc dịu dàng với khuôn mặt trái xoan, trang điểm nhẹ, điểm nhấn trên khuôn mặt là đôi môi hình trái tim. Mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen khoét ngực để lộ xương quai xanh quyến rũ, nổi bật lên chiếc vòng cổ bạc có hai chữ lồng vào nhau, phối cùng chiếc váy cách điệu màu trắng dài gần đến cổ chân, tay đeo một chiếc túi xách nhỏ màu đen, chân mang đôi bốt cao màu trắng, cả người toát ra sự dịu dàng và quyến rũ.

Anh ta lại hơi nghiêng người đặt tầm mắt về người con gái đứng sau Mạn Ngọc. Một cô gái với đôi mắt màu cà phê đậm, to và tròn, đôi môi tô son hồng trong màu đỏ, mái tóc dài đen nhánh phủ xuống hai bên. Mặc áo thun kẻ ngang đen đỏ, quần short tôn lên đôi chân dài trắng nõn, giày converse năng động, mũ bóng chày quay ngược. Cô gái này đang đảo mắt ngắm nhìn khắp sảnh công ty.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 37

tàng da hạo, xin lỗi mọi người vì Mon tự dưng ngừng đăng truyện, hẳn là ở các trường của các bạn có lịch thi rồi đúng không? Mon cũng cố gắng dành một chút ít time để thông báo là Mon sẽ tạm ngưng truyện đến khi thi học kì xong, tầm 30/4 1/5 Mon được nghỉ thi chắc chắn sẽ ra chương mới.Mon có bổ sung vào phần nội dung của chương trước, phiền mọi người vào đọc lại :) Xin lỗi vì sự chậm trễ *cúi*

Phản không liên quan:

happy birthday to Lam :) Team củ lone mãi trường tồn :)))

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 38: Tiểu Tam, đây không phải là đất dụng võ của cô rồi

Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ khiến cô có cảm giác không chân thực. Mỗi ngày anh và cô nắm tay nhau đi tập thể dục như đôi vợ chồng mới cưới khiến nhiều người ghen tị, anh và cô lại cùng sánh bước đến trường cùng cả nhóm, cùng ăn cơm chung, cùng xem tivi chung,... Cô thấy khoảng thời gian này mang đến cho mình nhiều điều hạnh phúc, nó khiến cô đắm chìm không muốn thoát ra.

- Haizzzz_ Cô thờ dài thườn thượt.

- Thôi mà, đừng buồn, Thiên rất bận rộn để chuẩn bị cho sinh thần của mình mà_ Mạn Ngọc mỉm cười nhìn khuôn mặt nghiêng áp mặt xuống vờ của cô khẽ an ủi. Trong khoảng thời gian này anh phải tập luyện gấp 3 lần thường

ngày để tạo nên một bữa tiệc sinh nhật của mình, cô và anh không thể đi tập thể dục sáng sớm nữa bởi vì thời gian đó anh chanh thủ nghỉ, sau khi tan học thì phải chạy đến công ty tập luyện, khi anh ấy về thì đã tối muộn, mọi người đều đã đi ngủ.

- Thay vì ngồi than ngắn thờ dài sao không nghĩ quà sinh nhật cho Thiên đi_ Trương Nhi cảm nhận vào điện thoại chơi game mìa mai nói, đôi môi đẹp khẽ nhếch lên.

- Hừ, mấy người làm như tôi là góa phụ không bằng, xiiiiiiii_ Cô le lưỡi trêu tức hai người bạn thân. Cô đứng dậy mở cửa sổ ra. Ngoài trời tuyết đang rơi, cô đưa tay ra đón lấy chút tuyết lạnh giá, ánh mắt cô thoáng buồn. Tuyết mang màu trắng tinh khôi, có người thích tuyết nhưng lại có người không thích. Tuyết đi theo chân mùa đông đến, lạnh giá nhưng lại khơi dậy niềm thích thú của nhiều người.

Trong lòng cô dậy lên nỗi nhớ anh không tả được, cô nhắm mắt lại có cảm nhận. Nhưng khi nhắm mắt lại cô lại thấy nụ cười của anh, thấy dáng hình của anh. Trời ơi, Diệp Tử Di này quả thật hại rồi. Cô đánh quơ tay vào ngăn bàn lấy nhanh hộp đồ ăn đã chuẩn bị sẵn lao vụt theo hướng lớp học của anh.

Đầy hành lang tầng trên đông ngịt người chen chúc ngó vào trong lớp học của anh như hậu trường của bộ phim kinh điển nào đó. Bộ dạng củagirl thì vô cùng thảm hại, ai cũng cảm thấy gấu áo, ánh mắt này kia phóng vào trong lớp anh, bộ dạng boy cũng chẳng khá khẩm hơn được là bao, người thì vô đầu bứt tai, người thì đập mạnh đầu vào tường. Khung cảnh hỗn loạn khiến cô khó khăn lắm mới chần chừ được vào.

Ngó đầu vào trong lớp học anh thì thấy một cảnh tượng..... Anh thì ngồi ngay ngắn ở chỗ bàn học của mình, trước mặt là những quyển sách chỉnh chỉnh của anh, anh cúi đầu nghiên cứu viết xoăn xoẹt. Có lẽ như vậy thì không có gì lạ nhưng trước mặt anh là một cô gái xinh đẹp, hàng ngũ quan thuộc loại xuất sắc, diện trên người bộ váy hồng phấn nhẹ nhàng, cánh váy tung bay trong gió,mái tóc xoăn nhẹ màu xanh rêu chấm bờ vai tôn lên chiếc cổ cao trắng ngần và xương quai xanh đẹp, cả người cô ta toát da khí chất hơn người, không đứng ở đó trên tay cô ta là một tờ giấy màu hồng dài thê tha đến tận mắt chính là thư tình, mặc kệ ánh mắt của mọi người, mặc kệ anh có chú ý hay không cô ta vẫn mồm thào thao bất tuyệt, trên khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nào. Anh thì thờ ơ như không nghe thấy, việc mình mình làm giống nước sông không phạm nước giếng.

Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu bước chân vào. Những bước đi vững vàng của cô đến gần 2 người đó.

- Xin lỗi, cô có thể đi chỗ khác tự kỉ để tiểu Thiên nhà TÔI học được không???_ Cô cố tình nhấn mạnh 4 chữ tiểu Thiên nhà tôi, giọng nói có chút ngạo mạn.

- Có...là ai?_ Qua nhiên không ngoài sự mong đợi, cô ta ngược mặt lên khỏi tư tình dài thê tha còn anh vẫn không động tĩnh gì chỉ là trong mắt vụt ra tia sáng trong mấy giây và khỏe miệng hơi nhếch lên như chờ xem trò vui. Cô gái nhỏ của anh có lẽ làm đồ cả bình đầm chưa rồi đây, chắc chắn.

- Quán lí mới của Tiểu Thiên, Diệp Tử Di_ Cô đồng đặc nói ánh mắt rất khám sâu vào khuôn mặt của cô ta.

- Quán lí?? Ha, chỉ là chức vụ nhỏ nhoi cũng dám kênh kiệu?_ Cô ta bình tĩnh xử lí tình huống này.

- Đùng, nhỏ nhoi nhưng được ở cạnh người mà có người muốn ở cạnh cũng không được. Có nghĩ đơn giản tôi là một quản lí bình thường? Tiểu Tam, đây không phải là đất dụng võ của cô rồi_ Cô ghé sát miệng vào tai cô ta nhỏ giọng gần từng chữ một, tất nhiên chỉ có 3 người nghe được.

- Có...._ Cô ta tức giận đến cực độ. Lời nói ám chỉ cô ta chỉ là một tiểu tam muốn đu bám anh nhưng lại gặp phải vợ anh liền bị cô đá cho cụp đuôi đi về. Cô ta mà cũng phải nhận lời si nhục này sao?

Nghĩ là làm, cô ta vung tay đá chân ra đòn thế karate chuẩn xác nhằm thẳng vào người cô. Cô chỉ nhẹ lướt qua bên cạnh rồi xoay người dùng đôi giày nỉke trắng của mình đá nhẹ vào gót dây 12 phân của cô ta khiến cô ta thoáng chao đảo.

- Cô muốn mai tôi nhất của giải trí giật tít: Tiểu thư danh giá Liên gia tỏ tình không được đáp lại liền tức giận xà lên người quản lí nhỏ bé xinh đẹp?_ Cô hất khuôn mặt lên vẻ thách thức.

Cô ta có chút sững sờ rồi rất nhanh thôi thì liền hừ nhẹ một tiếng rồi quay gót đi ra khỏi phòng học. Đám người bên ngoài mất chữ A mồm chữ O xem màn kịch hay.

Cô đen mặt đặt phịch hộp đồ ăn trước mặt anh rồi quay gót định bỏ đi. Nhưng bỗng anh rên lên một tiếng nhỏ, khuôn mặt mỉ nam nhăn lại. Cô quay người lại hoảng hốt sờ trán anh hơi han.

- Không sao, chỉ là hơi đau dạ dày chút thôi, em đưa anh xuống phòng y tế nhanh_ Anh xua tay gạt đi sự lo lắng không đáng của cô nói.

- Được được, mau_ Cô trấn tĩnh lại rồi đỡ anh từng bước rời khỏi phòng học.

- A....Sr huynh Thiên Bảo, nhờ anh nói lại với cô giáo cho anh ấy nghỉ nhé_ Cô dùng bước chân dẫn người đứng sát cửa ra vào là lớp trưởng của lớp anh. Anh ta gạt đầu khoát tay ý bảo cô đi nhanh.

Cô nào dám chậm chễ đưa anh đi luôn. Đi qua khuôn viên trường đang hướng thẳng đến phòng y tế thì bỗng anh vùng ra khỏi người cô kéo tay cô đi trong ngõ vắng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vây Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 39: Kế hoạch nhỏ của Á

Cô gạt mình ngừng đầu lên nhìn anh. Anh tạo một đường cong bán nguyệt trên cánh môi thần của mình. Anh kéo cô đi về phía khu rừng sau trường. Cô không ý kiến gì chỉ nắm chặt bàn tay anh giao phó cho anh. Cô biết người con gái lúc này chính là Liên Mạc Thuyền, con gái độc nhất của Liên gia được mệnh danh là fan cuồng của anh, lần này là lần tỏ tình thứ n của cô ta. Cô ta rất được lòng mọi người bởi khuôn mặt xinh đẹp và cách nói năng rất lấy lòng. Mọi người con trai nào hầu như đều thèm khát người như cô ta.

- Đùng suy nghĩ vẩn vơ nữa mau đưa hộp cơm đây_ Anh kéo cô đến nơi khoảng đất trống nhỏ nhỏ lên, nhìn xuống dưới chính là ngôi trường của họ đang học, bao bọc xung quanh là cây cối um tùm. Nói xong anh tự nhiên ngồi xuống đất, cô nhanh chóng lấy hộp cơm và đôi đũa nhỏ cho anh.

- Có ấy....

- Thế giới này ngoài em ra anh đều thấy họ không phải là phụ nữ mà anh không có hứng thú với đàn ông_ Anh bình thần chặn lời nói của cô rồi đưa vào miệng một miếng salad, ánh mắt lướt liếc ngược lên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô.

Cô bị nhìn cũng cảm thấy ngại liền quay đi ho nhẹ một cái rồi quay mặt lại định đầu mắt với anh thì trong khoang miệng cô đã có vị ngọt của dâu tây bởi anh bón cho cô. Cái vị ngọt này không hề chảy xuống dạ dày để tiêu hóa mà chảy vào trong tim để cất giữ. Anh là người bạn trai rất rất tốt đối với cô, trong mắt mọi người anh là cục băng lạnh biết đi chuyển nhưng họ lại không hề biết rằng khi được ở cạnh người mình thực sự thích thì anh lại như một con gió mùa hạ rất ấm áp.

- Xì, anh không thích họ nhưng họ lại muốn anh kinh khủng ấy. Em chỉ muốn mang anh làm đồ bỏ túi để không bị người khác dòm ngó.....THIÊN LÀ CỦA TÔIIIIIIIII_ Cô hét lên như xả được nỗi bức tức rồi lại phồng mang tròn má đe dọa, hai tay dứ dứ hình nắm đấm

- Anh mà thử có tiểu tam xem em có thù tiểu 2 người không hử!!!

- Em mà thử có tiểu tam xem anh có mang tên đó về cất ..... rồi mang đi đun như lên rồi mang cho chó ăn không???

- .....

Cô cạn ngón nhìn khuôn mặt hồ hững của anh như là anh chưa từng nói một câu gì quá đáng vậy. Mà có điều gì không đúng ở đây, rõ ràng lúc này anh còn đau dạ dày cơ mà sao bây giờ bình thường thế nhỉ. aaaaaa aaaaaa aaaaaa aaaaaa chết rồi, bị lừa một vò đau, quá đau rồi. Tức vậy nhưng cô nào dám động chạm vào đại ma vương trước mặt.

- Em....nhớ anh rất nhiều. Có ngày không được gặp anh lần nào, anh đi sớm về muộn, em....có cảm giác mình bị bỏ rơi_ Cô cúi đầu nói nhỏ. Phía người kia thì im lặng chỉ nghe thấy tiếng hàm răng anh đang thực thi nhiệm vụ ăn uống, cô vừa thẹn vừa ngại lại tức khi quay người đi vào phía khu rừng.

Được mấy bước thì lưng cô bỗng có hơi ấm, cả người bị vây trong vòng tay của anh. Cả hai người đều im lặng,khoảng cách này làm cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh. Trái tim anh đập từng nhịp mạnh mẽ như ngàn lời nói đầu kín chẳng cần bộc lộ mà chỉ cần cảm nhận. Cô xoay người gác mặt vào vòm ngực anh, nước mắt tràn bờ mi, chẳng hiểu sao nữa nhưng cô cảm nhận được hơi ấm của anh, được vòng tay quen thuộc này thì bỗng chẳng thể nghĩ đến cảm xúc khiến nó bộc phát mãnh liệt. Những người đang yêu giã trước còn cười nói nhưng giã sau lại buột khóc nức nở, có người gọi điều khiến cảm xúc bên người thương để họ không phải lo lắng nhưng cô không thể. Anh tạo cho cô một thói quen, khi dậy phải thấy khuôn mặt của anh,đi học phải có anh cầm tay, cái thói quen này tạo ra nỗi nhớ khi chẳng có anh ở bên.

- Em xin lỗi, em quá trẻ con rồi

- Đùng như vậy, anh xin lỗi vì trong thời gian bận rộn đã để quên anh trong thói quen anh tạo ra, xin lỗi vì không thể như cặp đôi khác vui chơi thoải mái hay hẹn hò vui vẻ, dành cho nhau nhiều thời gian. Cái anh có thể cho em là

trái tim mang tình yêu mãi mãi thuộc về em_ Anh đặt cảm lên đỉnh đầu cô nói, trong giọng nói của anh có nhớ nhung, có sốt sa, có thâm tình sâu đậm. Hồ tình giăng bấy và hai người đang thực sự chìm đắm vào nó.

~~~~~

Trên tay cô là một cốc sữa tươi chủ ý mang lên cho anh. Anh chắc phải mệt mỏi cả tuần nay rồi.

Cạch.

Cô đang định mở cửa phòng anh thì lại thấy tiếng nói phát ra từ phòng bên cạnh tức là phòng của Á. Cô liền có chút hoài nghi tiến lại gần cánh cửa. Cánh cửa không đóng mà chỉ khép hờ, cô liền tựa lưng vào cánh cửa đưa mắt nhìn động tĩnh bên trong.

- Anh xin lỗi, dạo này anh quá quan tâm đến công việc nên quên mất em, em phải tự chăm sóc mình nhé _ Anh đứng ngoài ban công cùng Á, Á nằm trong vòng tay của anh khẽ mỉm cười.Rèm cửa bung lên trong gió, Cô không thể phủ nhận bức tranh ấy quá đẹp, người con gái đó khoác trên người chiếc áo khoác dài màu nâu của nam, người con gái đó ngả đầu vào vai người nam, nam nhân tuy chỉ là cái bóng nhưng lại nhìn thấy rõ sự chững chạc qua bờ vai rộng.

Cô nhếch miệng cười, phải chăng á ta đã bắt đầu khai chiến với cô? Á nghĩ cô không đủ thông minh mà hoài nghi anh? Mãn diễn này tuy có hơi tác động đến cô nhưng cô tin anh, tin vào tình yêu anh dành cho mình.

Kettttttttt

Cô đẩy nhẹ cửa rồi giả vờ quay lưng chạy đi, chỉ là cô muốn đặt dấu chấm kết cho một kịch bản Á mắt công viết lên.

Anh nhanh chóng quay người thấy bóng lưng của cô dúi đi trong lòng không tránh khỏi hoảng hốt.

- Anh đi đi, em nghĩ cô ấy hiểu lầm chúng ta rồi_ Á nhẹ đẩy anh ra miệng cười nhưng tay lại nắm chặt thành nắm đấm

Lời nói của Á còn chưa dứt anh đã lao đi như một cơn gió thoảng.

Anh khẩn trương chạy xuống nhà.

- mọi người thấy Từ Di đâu không?

- Vừa chạy ra ngoài rồi, em hỏi đi đâu cũng không trả lời_ Mạn Ngọc nhủ mảy nói.

Anh lại nhanh chân chạy theo cô. Lao ra ngoài đường anh thấy bóng dáng cô đang lê từng bước nặng nề trên con đường chật chội ánh sáng màu vàng yếu ớt phát ra từ những cây đèn đường. Hơi thở gấp gấp của anh ổn định dần, ấn đường nhứt nhứt đã giãn ra, anh im lặng đi theo sau cô.

Cô đi hết con đường này đến con đường khác, chợt rẽ hướng vào công viên. Cô ngồi thẩn thờ trên băng ghế trong công viên. Vì thiếu ánh sáng anh chỉ nhìn thấy một chút đường nét của khuôn mặt cô. Ánh mắt cô không hề có tiêu cự nào, khôe mắt hơi đỏ. Ấn đường nhứt lại, đôi môi mím chặt. Một cơn gió bỗng thổi đến khiến anh sốt sa, cô hơi gầy mà ăn mặc lại mỏng , cô đang ngồi như cái xác không hồn.

- Từ Di_ Anh bước đến ngồi xổm xuống trước mặt cô, đôi tay nắm chặt lấy hai tay buông thõng của cô, anh nâng khuôn mặt nhìn thẳng mắt cô.

- .....

Cô không trả lời.

- Từ Di, anh sai rồi. Anh thực sự chỉ coi tiểu Y là em gái, cô ấy bị bệnh tim từ nhỏ nên thể trạng hơi yếu ớt, anh là anh trai nên cũng có phần trách nhiệm chăm sóc cô ấy. Anh sai vì không biết giữ khoảng cách với cô ấy khiến em buồn, anh hứa không có lần sau_ Mặc cô không nói lời nào anh vẫn thao thao bất tuyệt.

- .....

Tròng mắt cô dần có tiêu cự, cô chớp mắt vài cái. Bỗng hơi ấm ủa vào lồng ngực khiến anh có chút bất ngờ, là cô ôm anh. Tuy vậy nhưng cô vẫn không nói lời nào. Thời gian như ngưng đọng cho đến khi....

- Đây, làm cái gì đấy hả _ Một ông già nua bụng phệ dùng đèn pin chiếu thẳng vào cô và anh gần giọng truy hỏi, bước chân ông giẫm dẫm đến gần.

Anh giật mình thấy cô không có ý định chạy đi liền vòng tay xuống chân cô bế cô chạy đi. Ông già bụng phệ la hét một hồi rồi không đuổi theo nữa.

- Để em xuống_ Cô gục đầu vào vai anh thì thầm. Anh ngừng chân lại nhẹ đặt chân cô xuống đất.

Cô đứng thẳng người lùi vài bước chân rồi nhìn thẳng vào mắt .....mỉm cười

- Em biết, em sai vì không tin anh, không tin tình yêu của hai chúng mình, tha lỗi cho em nhé_ Cô chìa bàn tay ra trước mặt anh.

Anh cười tươi cảm lấy bàn tay cô kéo cô vào lòng rồi bước đi. Cô cười....có lẽ Á ta không biết, cô không những không trúng kế của á mà còn kéo gần hơn khoảng cách hai người, thêm chút gia vị mặn ngọt vào tình yêu của anh và cô.

pass 1 CỎ WIN!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì Vây Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tái ngộ - Gặp Diệp lão gia tử

Cô cầm quyển tiểu thuyết lần đi lộn lại trên giường trong lòng không khỏi oán hận hai cặp kia. Hôm nay là chủ nhật anh phải đi tập luyện còn hai cặp thì đi hẹn hò cổ tình bỏ mặc cô đây mà.

Sau hồi lâu cô bật dậy quyết định ra ngoài hít thở không khí. Cô thay một chiếc áo len màu kem trùm xuống váy xòe ngắn màu đen ngang đùi,quần chiếc khăn len to màu đen,mặc thêm một chiếc áo khoác dài, đi giày đôi xăng đan màu đen. Mái tóc tết đuôi săn lạch trên vai.

Cô vui vẻ lấy chiếc xe đạp màu trắng mới mua (cái trước hỏng vứt luôn). Cô đạp quanh một hồ Thụ Cẩm sau đó dừng lại trước cửa hàng hoa. Cô liền đi vào.

Nhiệt độ hôm nay có phần tăng lên làm mùa đông thêm phần ấm áp chứ không cắt da cắt thịt như mấy ngày qua.

Renggggg

Cô vừa đẩy cửa bước vào chiếc chuông treo trên cửa liền rung lên.Nhiệt độ trong này ấm áp hơn hẳn ngoài kia do có máy sưởi.Tùy hứng chọn cho mình một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, cô ngồi xuống. Đứng như cô dự đoán, cửa hàng này rất ít khách nên tạo cho người ta vô cùng thoải mái. Không vì ít khách mà chúng tỏ cửa hàng chất lượng kém. Nó đặc biệt hơn mọi cửa hàng hoa vì phương thức kinh doanh được hợp thức hóa giữa bán hoa và bán đồ ăn,kem. Trên bề của sổ được bày một hàng các loại hoa khác nhau, cạnh mỗi chậu hoa là tên hoa và ghi chú ý nghĩa. Trên tường đặt rất nhiều các chậu hoa với gam màu tím như hoa oải hương, hoa lan phi điệp tím, hoa cẩm tú cầu, hoa dạ yến thảo, hoa tử la lan,... Đôi lập với một rừng sắc tím mộng mơ đó lại là bức tường một màu xanh biển mang lại cảm giác phóng khoáng cực độ như hoa hồng xanh, hoa thanh tú, hoa thanh xà, hoa thủy tiên xanh,... Hai bức tường còn lại thì về cùng một nữ thần xinh đẹp trong hai dáng khác nhau, cô thấy được nữ thần đó có đôi mắt biết nói to tròn, đôi môi trái tím nhỏ, mày liễu thanh tú vượn trên người một bộ váy trắng tinh khiết.Từ đó toát ra được sự kiêu hãnh, sự yếu mềm từ nội tâm và vẻ đẹp tiềm ẩn của những loài hoa.Một bức tường vẽ nữ thần đang cuộn mình giữa rừng hoa đủ sắc màu, cụp mắt xuống như tâm hồn hòa vào thiên nhiên. Bức tường còn lại thì nữ thần có đôi cánh màu trắng bay giữa rừng hoa, trên khuôn mặt nữ thần chính là nụ cười tỏa sáng như làm suy giảm vẻ đẹp của cảnh vật xung quanh. Trên trần nhà là những bóng đèn màu tối tha xuống, đặc biệt hơn cửa hàng xếp các bộ bàn ghế xoay quanh một chiếc bàn tròn màu đỏ nổi bật, trên chiếc bàn đặt những hình ảnh của nhiều loài hoa trên mọi đất nước được lồng vào khung.

Cạchhhhh

Một ly capuchino ngọt khỏi nâu tóa ra mùi đặc trưng được đặt trước mặt cô. Cô mỉm cười ngẩng đầu lên thì không ngờ lại là người quen.

- Hàn Miên sư huynh?

- Tiểu Di?

Cả hai gần như nói cùng một lúc. Hàn Miên trong bộ quần áo rất thoải mái là áo sơ mi trắng có kẻ ngang hai vạch đỏ đen ở tay làm điểm nhấn sơ vin quần kaki joger màu kem, đeo đôi giày nike màu trắng, trên tay là đồng hồ thiết kế đơn giản.

Cả hai đều bật cười rồi Hàn Miên chủ động ngồi xuống phía đối diện với cô.

- Anh làm gì ở đây?

- Cửa hàng này là anh mở_ Hàn Miên tựa lưng vào ghế bầy ra bộ dáng tùy ý đẹp là thường. Đường nét trên khuôn mặt được ánh nắng chiếu vào tăng lên phần tinh tế, nhất là đôi mắt màu cà phê mờ hoặc đào hoa.

- Cửa hàng thiết kế rất độc đáo, em rất thích_ Cô đưa tay chạm vào cốc capuchino cảm nhận được sự ấm nóng truyền đến.

Cô và Hàn Miên nói chuyện một lúc lâu đến khi cô vô tình liếc mắt đến chiếc đồng hồ trên tay Hàn Miên chỉ đúng 11h liền nhanh chóng cáo từ. Hàn Miên mở lời mời cô đi ăn nhưng cô từ chối khéo. Qua cuộc trò chuyện cô bắt ngờ vì Hàn Miên và cô có rất nhiều điểm chung như: thích rong ruổi trên phố vô mục đích, thích lãng người bên cửa sổ nhìn sự xoay chuyển thời gian, bí mật nhỏ nhỏ của cô cũng được tiết lộ đó là cô rất thích đọc manga Nhật Bản và đó cũng là điểm chung, cô và Hàn Miên đều thích vẽ nhưng Hàn Miên lại vẽ rất là đẹp, cô thấy khung tranh đặt ở cạnh quầy thanh toán đang phác họa dở một rừng hoa.

- Ông lão này ăn nói cho cẩn thận, là ông va vào tôi trước_ Cô vừa bước ra khỏi quán liền thấy một người con gái từ đầu đến chân mặc hàng hiệu Chanel đang đối co với một ông lão tóc bạc phơ chống gậy. Mặt cô gái và ông lão đều quen quen, cô dừng xe ở trước cửa quán rồi thả bộ sang đường đối diện.

- Có chuyện gì vậy?_ Cô dừng chân lại cạnh họ hỏi, trong lòng xác định rõ vấn đề. Cô gái kia liếc nhìn cô một cái liền hừ lạnh:

- Cô xem, tôi đang đi đường ông cụ này liền va phải, bắt quả tôi vòng qua đi tiếp nhưng ông cụ cố tình gây chuyện.

- Cô gái trẻ này, tôi gây chuyện khi nào? Thực hư phải làm rõ ràng_ Ông cụ nheo mắt chân mày dựng đứng không vui nói.

- Được rồi, cô và ông đều không sai chỉ qua có chút vô ý liền va chạm nhỏ. Cả hai xem chớ có ai bị thương cả việc gì phải giữa đường đối co cho bàn dân thiên hạ chê cười_ Cô cười khê giải quyết vấn đề khôn khéo.

- Cô nói phải, thế này đi tôi cũng không phải không có lỗi. Xin lỗi ông, bây giờ cháu có việc không thể nói tiếp với ông được_ Cô gái gật đầu đã hiểu rồi nhanh chóng đi.

- àyò, bọn trẻ thời nay chặc chặc đúng thật là_ Ông cụ đập đập gậy xuống đất than thở rồi quay người có ý định đi.

- Ông thật là....không thay đổi gì so với trước kia, vẫn giữ cái tính này thì quả là rước họa vào thân_ Cô vòng lên trước chân đường ông cụ nheo nheo mắt ý trêu đùa.

- Có quen tôi?_ Ông cụ có chút suy tư nhìn chằm chằm cô. Cô không nói gì chỉ cười một cái.

- Ôi....có phải Tiểu Tử của ông không?_ Ông bỗng đưa tay lên đặt trên khuỷu tay cô có chút ngại ngùng nói. Ông chính là Diệp Triều còn gọi là Diệp lão gia tử, ông ngoại của cô.

- Vâng, Tiểu Tử của ông đây_ Cô tỉnh nghich nháy mắt với Diệp lão gia tử. Hồi bé do quá nghịch ngợm liền khiến ông đòi từ Tiểu Di sang gọi Tiểu Tử. Cô rất thích cách gọi này không có ý định phản đối.

- Cái đứa này, có phải quên ông rồi không? bao nhiêu năm trời không ngó ngàng đến ta, thân là ông ngoại của Tiểu Tử nhà người mà chỉ biết chút tin tức qua miệng của người khác.

- Nào nào, chúng ta về nhà_ Diệp lão gia tử sợ đứa cháu biến mất nên không muốn nói nhiều trực tiếp lôi kéo về nhà.

Cô cười cười bảo ông chờ rồi chạy sang cửa hàng hoa nói một tiếng với Hàn Miên gửi nhờ xe rồi đỡ ông đi bộ về nhà.

Đề cử truyện + theo dõi ad + theo dõi truyện nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì Vậy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chiều về, trầm sẽ gọi nàng đến thị tẩm a~~

Cô bước vào phòng khách ngồi xuống chiếc sofa đặt giữa phòng, tay không khỏi vuốt nhẹ mặt ghé như thói quen hồi bé. Diệp lão gia tử ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt vẫn không hề di chuyển một mực đặt lên người cô như sợ cô bỗng dưng biến mất.

- Được rồi mà ông ngoại, con không chạy đi đâu mà ^^_ Cô bật cười nắm tay Diệp lão gia tử vỗ nhẹ vào mu bàn tay ông trấn an.

- Cái đứa bé này_ Diệp lão gia tử cười nằng tay búng trán cô một cái. Cô giả vờ đau ôm trán ăn vạ.

Mọi thứ trong căn phòng khách này khiến cô vừa cảm thấy thân thuộc là có chút xa lạ. Điều làm cô bất ngờ là mọi thứ đều không thay đổi dù chỉ là chút sẽ nhích của đồ vật như khung ảnh vẫn ở vị trí góc trái trên tủ kính giáp vàng.

- Ông, con có chuyện muốn nói với ông_ Cô nghiêm túc hẳn, ngồi ngay ngắn ánh mắt có phần kiên định nhìn thẳng vào ông.

Diệp lão gia tử gật gật đầu tỏ ý cô cứ nói tiếp.

- Con nghĩ mẹ và anh trai con còn sống

- Là thật??_ Diệp lão gia tử kích động nắm chặt cánh tay cô. Cô dường như cảm nhận được người ông hơi run lên.

- Là thật, bao năm qua cháu điên cuồng cho người đi tìm kiếm, và nhận lại được thông tin hai người còn sống chỉ là chúng ta cần thời gian để tìm ra họ, đó cũng chính là lý do cháu sang đây.

- Không phí công, không phí công_ Khóc mắt Diệp lão gia tử đỏ lên như muốn khóc, vì tuổi già mà trên mặt ông hiện lên những nếp nhăn, nhưng vẫn không làm lu mờ đi khí chất và nét mặt kiên nghị của ông.

- Con muốn nói, nếu tìm được anh trai con...Nếu anh ấy sống tốt, nếu anh ấy có một gia đình tốt...thì xin ông để anh ấy bình yên sống tiếp là một người bình thường chứ đừng kéo anh ấy về để cai quản đồng sự nghiệp của cha con. Con sẵn sàng chịu đựng không nhận anh, sẵn sàng hi sinh bản thân cai quản sự nghiệp để anh con không tổn thương. Thứ mọi người không được động vào đó chính là anh con.

- Ông cũng suy nghĩ như con, Tiểu Tử con lớn thật rồi. Con không còn là công chúa bé nhỏ nũng nịu cần che chở, bây giờ ở con tỏa ra sự kiên cường trưởng thành tự bảo vệ được bản thân, ông rất vui mừng_ Tiếng nói của Diệp lão gia tử nhẹ nhàng. Ông thực sự rất thương đứa cháu nhỏ này, từ một gia đình 4 người hạnh phúc ngọt ngào dùng một phút chỉ còn lại 2 người. Từ bé phải chịu sự mất mát không hề nhỏ, ông còn sợ tác động tới tâm lý nó mà chớ thành người không bình thường.

Hai ông cháu hàn huyên một lát thì bỗng cánh cửa nhà bật mở. Một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị, trên tay xách đồng hồ rau thịt khệ nệ đi vào.

- Diệp lão, tôi đi chợ về rồi đây

- a, di Mạc_ Cô bật dậy khỏi ghế sofa phóng tầm mắt ngạc nhiên về phía di Mạc đứng ở cửa.

Chú thích cho ai không nhớ di Mạc: là người giúp việc cho nhà 3bb lúc cô mới vào ở. Di Mạc thực ra là bảo mẫu từ nhỏ của Tiểu Khải, không yên tâm mới đến nhà nấu cơm cho 3bb ăn nhưng sau đó Tiểu Khải nói mình có thể tự lập được di Mạc liền về nhà của bố mẹ Tiểu Khải.

- a, Tiểu Di đó hả? Di về nhà của Tiểu Khải nhưng hai ông bà chỉ ở một thời gian rồi sang Pháp làm việc dài ngày rồi nên đi ở nhà mãi cũng chán liền đến đây làm thêm_ Di Mạc cười cười xếp những đồ mua được vào tủ lạnh giải thích.

- Có ấy làm rất được việc lại được cái vui tính bầu bạn với ông cho bớt buồn. Có ấy lại gần tuổi mẹ cháu nên ông có chút hoài niệm. Tiểu Mạc đây là cháu tôi.

- Thế hả? Tiểu Di lâu ngày mới gặp ông thì ở đây ăn cơm trưa với ông, đến chiều hằng về chứ bình thường Diệp lão cứ nói nhớ đứa cháu nhỏ lắm đấy_ Di Mạc nói từ trong bếp vọng ra.

- Được được, di Mạc con nhớ cơm di lắm lắm. Cho con ăn chực với a~~~

- Hai người cứ hàn huyên đi nhé

Bữa trưa trôi qua rất vui vẻ trong tiếng cười nói. Di Mạc vui tính dễ chọc hai ông cháu cười. Món ăn di làm cũng thấm đượm hương vị, nhất là nồi lẩu Tứ Xuyên của di. Ba người vừa ăn vừa chây nước mắt ăn cạn nồi lẩu. Buổi trưa cô nghỉ trên phòng hồi bé của mình. Cứ lần đi lần lại vì nhớ lại kí ức xưa trong căn phòng bao trùm màu hồng của công chúa này.

Tinggggg

Máy báo có tin nhắn đến, cô rút ra nhìn vào màn hình. Lão công Thiên mặt lạnh

[Em đang ở đâu vậy? giờ cơm trưa rồi mau về đi]

[Mọi người cứ ăn đi, em ăn ở nhà ông ngoại rồi chiều mới về]

[*icon không vui]

[haha nhớ em rồi phải không? Anh phải ngoan ăn cơm đầy đủ, chăm chỉ làm việc nhưng giữ sức. Tiểu Thiên ngoan a~~~ chiều về, trăm sẽ gọi nàng đến thị tẩm a~~~~~]

[Đạo này anh hình như chiều em quá nên nổi dậy ha? *icon nheo mắt nham hiểm]

[Không có, thôi anh mau ăn còn tranh thủ nghỉ. Em yêu anh <3 moa moa moa <3]

[Được]

Cô cười cười như đứa tự kỉ nhìn tin nhắn lầm bầm đoán người kia chắc chắn đang cười rất thỏa mãn nha~ Từ hình ảnh của anh cô dần chìm vào giấc ngủ. Diệp lão già từ định bước vào nhưng thấy đứa cháu như vậy liền không nỡ phá hỏng mộng hồng mà chỉ mỉm cười khép cửa lại. Tuổi trẻ mà ai chả cố làm thanh xuân mình tươi đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Trò chơi bắt đầu

Đến gần giờ cơm tối Diệp lão già từ mới lru luyến để đứa cháu rời khỏi nhà. Cô liền đi đến quán cà phê của Hàn Miên nói vài câu xã giao cảm ơn rồi lấy xe đạp về nhà.

CÁCH

Cô mở cửa bước vào nhà.

- Tiểu Di về rồi hả? _ Khái ngồi trên sô pha phòng khách nói vọng ra. Cô vừa tháo dây vừa đáp vâng

Vừa vào đến phòng khách cô đã cảm thấy không khí lạ. Trương Nhi với Nguyên không nói lời nào ngồi dưới sàn nhà đánh bài. Khái thì day day chán vẻ mệt mỏi, đôi mắt khép hờ, bộ quần áo trên người có một vết dò loang lổ.

- Khái, anh bị sao vậy? _ Cô đôi sắc mặt chạy tới.

- Không sao, tương cà thôi _ Khái đẩy nhẹ tay cô ra rồi kéo tay cô lên ngồi cạnh anh trên sô pha. Cô nghi ngờ nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Khái.

- Ha, chuyện hay hiếm có. Mạn Ngọc với Khái cãi nhau a~_ Nguyên ngồi dưới sàn lăm nhăm liền trúng ngay cái đập của Khái. Trương Nhi thấy vậy một lời cũng không hé răng cười khạch khạch trên nỗi đau của Nguyên.

- Cãi nhau? _ Cô có chút nghi vấn. Một người suy nghĩ thấu đáo, biết cương biết nhu như Mạn Ngọc lại cãi nhau với Khái ư? Mà nhìn kiểu này chắc cãi nhau không nhỏ rồi.

- Có áy ghen bóng ghen gió đấy. Haizzz, anh là hội trưởng nên cũng bận rộn hơn học sinh bình thường nhiều, Tiểu Ngọc nói anh bỏ rơi cô áy. Anh cũng không để ý nhiều bỏ hòn làm ngọt dỗ dành cô áy vài câu, cô áy vẫn hậm hực, đến hôm nay thấy anh đang đỡ trợ lí đi vào phòng y tế liền thành ra như vậy _ Khái vừa nói vừa cào cào cái đầu rối bời. Đầu anh gần như nổ tung ra, bình thường Mạn Ngọc rất biết đối nhân xử thế thế nhưng lại có thể như vậy?

- Không sao, anh để cô áy một mình để người giận chứ bây giờ anh lên đây chỉ càng có áy tức thêm thôi. Anh càng nói Mạn Ngọc lại bảo anh biện minh, từ từ cho nó suy nghĩ thấu đáo kiểu gì cũng thấy mình sai, lúc đấy anh tìm có nịnh nọt vài câu là xong chuyện _ Cô nói một tràng liên cảm thấy khó hòng, với luôn quá táo trên bàn găm. Rồi đi lên phòng.

Cốc cốc

- Vào đi _ Người bên trong nói vọng ra. Giọng hơi ghen.

- Sao ? Thấy mình sai chưa? _ Cô thà người nằm bịch xuống giường Mạn Ngọc nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tem lem nước mắt bên cạnh.

- Sai? Hừ, thì đúng là mình hơi quá đáng thật nhưng một người bạn trai tốt thì phải biết giữ khoảng cách với người khác giới chứ? Anh áy một lời xin lỗi cũng chẳng có. Mà nói chỉ là trùng hợp khi không dưới 5 lần mình nhìn thấy cô trợ lí kia. Cô ta bám Khái như sam từ những công tác trường, đến lúc ăn ở căn-tin. Cái nụ cười già tạo tạo phai vào. Hôm nay còn ôm ôm ấp ấp trước cửa phòng y tế nữa. Chỉ có kẻ ngu mới không nhận ra cô ta có ý với Khái _ Mạn Ngọc vừa nói vừa thút thít rút khăn giấy xì mũi, ở nền nhà la liệt khăn giấy khiến cô cũng phải lắc đầu ngao ngán.

- Máy ngớ ngẩn nó vừa thôi, máy chấp nhận yêu Khái thì tức là chấp nhận những chuyện như này. Fan của Khái không phải ít, Khái lại rất hòa đồng động tí là giúp người, cô trợ lí kia hôm nay bị kinh đau bụng nhờ Khái đưa đến phòng y tế. Okay? _ Cô cốc phát vào đầu Mạn Ngọc giăng giải tử tử.

- Mà tao nghĩ chuyện này sao lại trùng hợp như vậy được? Có sắp đặt, tao chắc chắn. Mai đi điều tra cho rõ rang rồi hằng nói tiếp. Lớn rồi ba cái trò ghen hờn trẻ con này vứt vào sọt rác đi _ Cô đứng dậy đấm chiều tông cửa ra ngoài.

- Máy phe nào đẩy con kia _ Cùng với lời nói là chiếc gối đầu tây của Mạn Ngọc phi đến cửa nhưng người nào đó đã nhanh chóng đóng sập cửa vào.

Ngày hôm sau cô bắt đầu đi lắc đầu ngao ngán nhìn vẻ mặt tươi cười dựa đầu vào vai Khái của Mạn Ngọc. Cô liếc mắt tìm kiếm bóng dáng anh nhưng Thiên vẫn bận rộn không thấy tăm hơi đâu, có chút thất vọng cô liền đề nén xuống vác cặp đi học.

- Cô làm rất tốt _ Một giọng nói từ góc khuất ở hành lang khiến cô dừng chân. Là giọng của Á mà?

- Tiền tôi sẽ chuyển vào tài khoản tôi mong cô làm tốt việc tôi giao và chúc Khái sẽ mau thuộc về cô _ giọng nói của Á mạng đầy vẻ giễu cợt, dù chỉ đứng nép mình vào tường không nhìn thấy khuôn mặt Á nhưng cô cũng có thể tưởng tượng được khuôn mặt ấy lúc lên cái nhìn đầy mưu mô sắc bén. Không ngoài dự đoán chuyện này nằm trong sự sắp xếp của Á.

- Không ngờ cô lại hèn hạ đến vậy? _ Cô cười khinh bi đi ra ánh mắt đối mắt với Á.

- Ô, không ngờ Diệp tiểu thư lại có hứng thú nghe trộm đến vậy? _ Á không trả lời câu hỏi của cô mà nhanh chóng chìa mũi gáo sắc bén.

- Tôi chính là đường đường chính chính nghe không thể gán thêm từ trộm vào. Muốn người ta không biết trừ khi mình không làm có đúng hay không? _ Cô nhún vai từng bước từng bước tiến lại thu hẹp khoảng cách giữa mình và Á. Bước chân của cô dừng lại khi 2 người chỉ cách nhau 4 bước chân.

Bàn tay Á là nhẹ chiếc bật lửa bạc con cấp theo hình vòng tròn. Từng tiếng cách cách vang lên trên hành lang tĩnh mịch với ánh sáng yếu ớt. Á nhìn thẳng vào mắt cô như thách thức lời nói ra như có như không:

- Mối chi là bắt đầu.

Nói xong Á ta dùng tay lại chiếc bật lửa bạc theo quán tính rơi xuống đất. Kengggg... Âm thanh thông báo á bắt đầu tiến vào cuộc chơi chính thức. Giống như tiếng súng vang lên, khi đã đứng ở vạch đích bắt buộc chúng ta phải tham gia, cố lao mình về phía trước làm người thắng cuộc. Nhưng đôi khi người thắng cuộc cũng bị tổn thương? Vậy nên dù thắng dù thua trong cuộc chơi này đều phải trả giá thật đắt.

- Chuyện này đúng là do á ta làm, mày đừng biến thành kẻ ngu từng bước bước vào cái bẫy người ta giăng sẵn nữa_Cô nhắm hờ mắt tựa người vào khung cửa sổ nói.

- Tao biết, để xem cô ta có thể làm gì được nữa, tao khá là mong chờ_Lời nói của Mạn Ngọc mang đầy vẻ thách thức xen lẫn tức giận.

- Qúa nguy hiểm_Trương Nhi đứng cạnh cô khoanh tay nhìn xuống sân trường nơi mà có hai bóng hình. Là Nguyễn và một cô gái khác.

- Cô ta đặt người ở cạnh chúng ta, rất gần. Mày làm theo tao...._Cô ghé sát tai Trương Nhi nói nhỏ đủ 3 người đứng cạnh nhau nghe.

Để bảo vệ hạnh phúc của chính mình ba cô gái bắt buộc phải biến mình thành chiến binh mạnh mẽ âm thầm giết những kẻ nguy hiểm đang muốn phá hủy hạnh phúc của họ. Tuy không nói ra nhưng trong tim họ đã đặt một người vào vị trí thuộc về tương lai của họ.

HÚ HÚ HÚ

Mon đại boss đã trở lại. Hề lộ mấy cung~~~ Mấy cung nhớ theo dõi truyện + theo dõi Mon + Để cứ để Mon đại boss có động lực ném truyện cho mấy cung nha ^^

6/8/2017 ~ Mon Kai ~ Mon đại boss

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Của Em Là Gì VẬy Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Anh rất tỉnh và rất đẹp zaiiii ^^

Chương 40:

Ba người lặng im theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Chuông báo đến giờ ăn trưa vang lên thì ba người mới sực tỉnh. Trong đôi mắt đã hoàn lại về bình thường. Cô kéo Mạn Ngọc với Trương Nhi xuống căn tin. Bước vào căn tin cô đã thấy một đám người tụm lại. Cả ba đều không để ý ngược lại rất vui mừng vì không có người đánh đồ ăn với mình.

Nhanh chóng tự lấy xuất ăn cho mình, á b a cô đều khệ nệ bụng nủ đồ ăn đặt xuống bàn. Đang định đưa miếng bánh kem ngon lành vào miệng thì một âm thanh đau đớn vang lên khiến cô ngưng lại.

- Á... ồi. tôi xin lỗi, rất xin lỗi

Cô đưa mắt nhìn vào đám người kia. Qua khe hở cô thấy một cô gái tóc ngắn ngang vai thắt bím, đôi mắt rung rung sau lớp kính vỡ, đáng vẻ trật vật thấy rõ khi áo và váy đồng phục nhăn lại. Nhìn rất đáng thương nhưng mọi người chỉ dám nhìn không dám bước lại gần giúp đỡ dù chỉ là một người.

- Ê, ngưng ăn. Cô ta nhìn quen mắt quá nhỉ?_Cô soẹt một cái liềm lấy hết đồ ăn trên tay của Mạn Ngọc với Trương Nhi đặt xuống bàn nghi vấn hỏi.

- Mấy mắc bệnh lão hóa trước tuổi à? Chính là cô gái đứng cạnh Nguyễn lúc này dưới sân trường đó._Mạn Ngọc thờ dãi tay với lấy đồ ăn tiếp tục công cuộc nuôi sống bản thân.

- Chính là cô ta, tên Đinh Ân lớp 3 cùng khối mình_Trương Nhi thờ ơ liếc mắt một cái liềm nói ra tiểu sử của cô ta.

Cô nheo mắt đánh giá cô gái tên Đinh Ân. Vẻ ngoài tạm được, trông hiền lành dễ bắt nạt. Nói khó nghe hơn là nhìn ngu ngơ. Nhưng cũng không vì như vậy mà cô đánh giá con người Đinh Ân đơn giản được. Vậy nên tùy cơ ứng biến, cứ xem tình hình trước đã.

Đinh Ân liên tục bị đánh vào thân thể, người gầy ra không ai khác là Biểu Quỳnh. Biểu Quỳnh là học sinh năm 2, gia thế cũng được, khuôn mặt thuộc hàng mỹ nữ, đáng đáp chỗ cần lỗi chỗ cần lờn đều có. Nói chót lại là mặt học sinh thân hình phụ huynh. Cô ăn tương với Biểu Quỳnh vì trong lần bị bắt cóc lần trước do Lệ Chi, Lệ Băng, Bảo Như gây ra thì chính khuôn mặt này âm thầm đứng ẩn nấp quan sát hết tất cả, cô đoán không nhầm thì là tay chân của Á.

- Dừng tay lại

Một giọng nói vang lên khiến mọi hành động của Biểu Quỳnh ngưng lại. Quan sát kĩ cô thể thấy được khóe miệng của cô ta khẽ nâng lên.

Nguyễn rẽ đám người chạy vào đỡ Đinh Ân dậy an ủi vài câu rồi trừng mắt dọa nạt mấy người xung quanh không quên Biểu Quỳnh. Cô ta chỉ hừ lạnh đập dầy cao gót 7 phân đi khỏi căn tin. Đám người nhanh chóng giải tán.

- Chặc chặc chặc_Cô chặc lưỡi tiếc nuối cho màn kịch này hạ màn quá sớm, diễn viên dỏm tẹt.

- Đùng là một màn anh hùng cứu mỹ nhân kiều mầu chớ trong ngôn tình_Trương Nhi lạnh lùng lia mắt về phía thân ảnh của Nguyễn. Trương Nhi tin mình đặt niềm tin đúng chỗ.

- Đi thôi_Lần này là Mạn Ngọc kéo mọi người đi.

Phòng y tế

- Cảm ơn anh đã giúp em_Dinh Ân vẫn thút thút nhìn Nguyễn.

- Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ. Em ở đây nghỉ ngơi cho tốt anh lên lớp học đấy_Nguyễn đáp lại. Trong đôi mắt không hé lộ nhiều cảm xúc.

- Từ đã, em có lời muốn nói_Dinh Ân nhanh chóng bắt lấy cánh tay của Nguyễn khi thấy Nguyễn đứng dậy quay người đi. Nguyễn quay lại nhìn Đinh Ân ngồi lại chiếc ghế bên giường bệnh.

Khuôn mặt Đinh Ân hơi đỏ, cô ta cắn nhẹ môi dưới e thẹn.

~Ngoài phòng~

- Chen chúc cái gì?_Cô nhô giọng đầy dẫy hai đứa kia. Nhưng cả hai như không nghe một vèò cả ba cái đều chụm lại trong khe hở của cánh cửa khép hờ.

~Trong phòng~

Đinh Ân nghiêng nhẹ người sang bên Nguyễn. Không biết có ý hay là lơ đãng khiến phần áo bị rách lộ ra chiếc áo trong bra màu đen, cánh xuân sắc bên trong cũng như vậy mất khi ẩn khi hiện. Cô á lại rướn người đến , nhìn chằm chằm gì con rắn uốn uốn éo éo trên giường bệnh trắng xóa.

- Em mau nói đi_Nguyễn nhiu mày lơ đãng nhìn chỗ khác. Giọng nói có phần hơi khó chịu.

- Em...em thích anh_Dinh Ân đưa bàn tay trắng nõn nà nịu nịu ống tay áo của Nguyễn. Nguyễn giật mình theo bản năng gạt tay Đinh Ân đi, trong mắt cô á thoáng qua vẻ không cam lòng.

- Ồ, em là tứ diệp thảo ư?_Nguyễn cố tình hiểu theo hướng khác.

Ngoài cửa bàn tay nắm chặt của Trương Nhi khẽ thả lỏng.

Thoắt cái khuôn mặt thay đổi như chóng chóng của Đinh Ân khiến mọi người buồn cười. Từ hồng chuyển sang xanh rồi đen ngòm. Cô ta buông tay Nguyễn rồi quay người vào tường không trả lời câu hỏi đó.

Nguyễn cười một cái rồi bước ra ngoài. Cả đám bắt ngờ chỉ biết nhe răng cười.

- Haizzzz mấy người nghĩ tui là ai? Là ai? Tất nhiên là Nguyễn đẹp traiiii thông minh rồi, ba cái bầy vớ vẩn này mà muốn kéo tiểu gia đây xuống hố á? Cứ về ngủ mơ đi_Nguyễn vừa đóng cửa phòng xong liền cười như điên hướng

ba cô đứng. Cô cạn lời, Mạn Ngọc ô si háo lời chỉ còn chị Trương Nhi của chúng ta thép nhất:

- Anh làm rất tốt_ Trương Nhi hài lòng gật đầu. Nguyên liền xun xoe chạy lại như kiểu thú cưng được khen biến thành vật sùng.
- Có chuyện gì sao?_ Khải tươi cười đi tới khoác vai Mạn Ngọc. Mạn Ngọc liền kể câu chuyện vừa xảy ra cho Khải nghe.

Trong nắng chiều tà có năm con người khoác vai nhau đi trên hành lang. Tiếng cười của họ giữa khung cảnh yên tĩnh làm mọi vật trở nên thật vui vẻ. Giữa tình bạn không hề có mưu mô khoảng cách, giữa tình yêu không có sự nghi ngờ mà chỉ có sự tin tưởng gắn kết.

~~~~~

Hú hú hú. Mon Kai - Mon đại boss ^^ Hôm nay là ngày đặc biệt nè ^^ Quẩy tung sịp để ae oi =))) mì là mì rất yêu mấy cưng thích truyện mì nên mì phải dẫn lòng ngồi đánh truyện cho mấy cưng ^^

Đây là phần quảng cáo truyện:

Mì vt truyện ngắn Dư hoài tuổi trẻ nhé =))) và mì rất thích truyện chọc tức vợ yêu mua 1 tặng 1

Quảng cáo phim

Mì thích phim Tùng đóa bọt sóng và phim song thể sùng phi

Mong mấy cưng ủng hộ hết mình ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Cúa Em Là Gì Vây Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hàn Lâm xuất hiện - Hàn Miên giải cứu - Bình giám chùa nhà cô đến góp vui

Sau khi học xong cô cùng cả nhóm đến công ty, Trương Nhi, Mạn Ngọc và cô ngồi sắp xếp lịch trình đây đặc. Mạn Ngọc có chút than vãn mệt nhọc, Trương Nhi thì im lặng rất nghiêm túc.

cô nhớ anh nên len len chạy qua phòng tập của anh mở khê cửa. Trong phòng tập có một người con trai ưu tú đáng người cao ráo, khuôn mặt nương ánh sáng hiện ra rõ nét rất dễ thấy là một nữ nam, người con trai đó mặc mở hời nhỏ từng giọt vẫn kiên trì đứng trước gương chỉnh sửa động tác. Ngón tay dè lên nam của khê chặt hơn, cổ nuốt lại vào lòng sự đau lòng sót xa khi nhìn thấy người yêu của mình gần như liễu mạng tập luyện chỉ để mang lại hạnh phúc cho những người khác.

Khép cửa lại cô chăm ngấm đứng ngoài cửa hồi lâu liền đi về phòng trợ lí.

- Tao có chút việc đi trước nhé, tối nay sẽ về.

Nói xong đáng người dong dong của cô liền đi về phía cửa.

Cô gạt nhẹ bóng tuyết đọng trên vai đôi chân rào bước hướng về phía cửa hàng Lisond.

- Kính chào quý khách

Một người phụ nữ xinh đẹp đứng trước cửa nở nụ cười chào đón cô. Đôi tay người phụ nữ đưa tay kéo cửa đóng lại cho cô. Cô lướt mắt rất nhanh toàn bộ cửa hàng. Lisond là chuỗi những cửa hàng giày cao cấp, chi nhánh phân bố khắp các tỉnh, lí do cô chọn cửa hàng này đơn giản vì một lần ngồi xem tạp chí cũng anh cô thấy anh nói rất thích những loại giày thuộc cửa hàng này.

Cô bước về phía quầy xếp đầy những quyển Trong quyển này là hình ảnh kèm thông tin các loại giày. Ngón tay thon dài của cô lật giờ từng trang một, ánh mắt chăm chú nhìn. Đáng người tùy ý tựa trên bức tường bên cạnh.

Cô không hề biết đáng về này của cô hút hồn rất nhiều người. (đã tẩy trang) . Dù chỉ là động tác chau mày nhẹ cũng khiến những người đàn ông chăm chú lướt nhìn.

Tâm tư cô đặt hết lên quyển tạp chí này nào có quan tâm xung quanh. Ngón tay lật giờ của cô dừng lại, mắt cô nhìn chăm chăm vào mẫu giày mới ra Sneakers - Pettion GV02 màu đen. Cô gọi một nhân viên đứng cạnh đẩy đến trao đổi vài câu, nhân viên kia liền đi vào kho hàng lấy giày. Rất nhanh người nhân viên đi ra trên tay là đôi giày. Cô đón lấy đôi giày xoay nhẹ, ánh mắt chăm chú đánh giá đôi giày. Đôi giày này dùng chất liệu vải chất lượng cao, đệm giày xung quanh rất êm tạo cảm giác thoải mái cho người đeo, đế giày cao chừng 1 cm viền xọc đen, phần trang trí tuy đơn giản mà nổi bật khi kết hợp những đường kẻ 3D. Tuy chỉ là tương tượng nhưng cô thấy chắc chắn đôi giày này sẽ hợp với anh. Đôi mắt cô về lên nụ cười, cô đưa lại đôi giày cho nhân viên nhờ gọi lại.

Tâm tình vui vẻ khiến nhịp chân của cô tăng lên, cô nhanh chóng đi ra khỏi cửa chuẩn bị gọi taxi về nhà thì 1 người nhảy ra chắn đường cô:

- Hi, Tiểu Di_ Cô nhấn mặt nhìn người trước mặt có chút cả lơ cả phát, khuôn mặt lại như đúc ra từ một khuôn với Lâm Hàn Miên mà không khỏi buột miệng:

- Hàn Miên sư huynh?

- Em... Tôi đi có 1 thời gian ngắn mà em quên luôn tên tôi ư?? Là Hàn Lâm, Trương Hàn Lâm_ Hàn Lâm bất lực cào cào mái tóc hạt dẻ, ánh mắt neho lại vì tức giận lại càng mê người.

- Ở, nhớ rồi. Không có chuyện gì tôi đi trước_ Cô liếc hần 1 cái rồi bước chân vòng qua người hần chuẩn bị đi. Theo kinh nghiệm đúc rút từ nhiều năm trước đối với người như vậy là không nên dây vào.

- Từ từ đã, em đi shopping ư? Để anh đi cùng xách đồ cho nữ nữ nhé?_ Hần nhanh chân chặn cô lại, đôi tay có ý định cảm hộ cô chiếc túi. Cô theo phản xạ lùi lại đằng sau mấy bước, đưa đôi mắt cảnh giác ngược nhìn hần.

- Anh đi đi, tôi không cần cũng không muốn_ Cô lắc đầu ánh mắt kiên định nhìn hần.

- Vậy anh đưa em về nhà_ Hần bước lên nẩy bước kéo tay cô nắm chặt không buông.

Máu nóng trong người dồn lên, chân mày cô nhu lại vì tức. Cô giằng tay thật mạnh ra bước tới đẩy thật mạnh vào vai Hàn Lâm rồi bước đi tiếp.

Từ đằng sau cô lực kéo cổ tay cô lại làm cô ngã nhào vào ngực Hàn Lâm. Nụ cười trên khóe miệng hần sâu dần, hần liếc cánh cáo dám người trong cửa hàng rồi nhắm mắt lại hít hà mùi thơm trên tóc cô.

Cô không làm được gì, cả hai cánh tay đều bị một bàn tay của hần giữ chặt trong lồng ngực. Trong lòng cô dâng lên một tia chán ghét không nói nên lời, cô không thích sự tiếp xúc gần gũi như vậy, người ngoài nhìn vào chính là mờ ám không thể biện hộ.

Nghĩ gì làm vậy, cô nhấc chân lên đạp mạnh vào đôi giày da của hần. Hần rụt chân lại vì đau, cánh tay dần buông lỏng, cô dễ dàng thoát khỏi hần. Cô xoay người đối diện nhìn từ trên cao xuống người hần đang sụp xuống vì đau.

Hàn Lâm hít vào ngực một ngụm khí lạnh, nén đau nơi bàn chân ngừng đầu lên nở một nụ cười cáo già giết nghìn thiếu nữ:

- Không cần lẹc mềm buộc chặt, thiếu gia ta thích thì sẽ sùng người vô độ

- Ta phí vào cái lòng sùng của người_ Cô ghét bỏ nói. Xoay người bước chân trực đi. Trong lòng thăm tính toán thời gian, khăn trương nên về công ty.

Cùng hần chính là lờ phớt thời gian, cô không muốn mấy phút cuộc đời trôi qua vô nghĩa.

Hần thấy cô có ý định bước đi liền vung tay muốn giữ cánh tay cô lại.

Bụp.....

Cánh tay Hàn Lâm bị một bàn tay đẩy mạnh đi. Cô quay người lại liền nhìn thấy Hàn Miên một thân âu phục đứng chắn cho cô.

- Đây chả phải thiếu gia nhà Trương gia sao?? Thay vì đi treu hoa gheo nguyệt tại sao lại không nhanh tiếp quản công ty nhỉ????_ giọng nói Hàn Miên 9 phần treu chọc đánh gãy từng thứ xấu của Hàn Lâm.

- Anh.....

Mặt Hàn Lâm khẽ biến sắc, hần nghiêng răng ken két nhìn chòng chọc vào người đứng trước mặt phong nhã ưu tún đến mười phần hơn hẳn.

Bỏ đi coi như lần này hẳn xui xẻo. Hàn Lâm một câu cũng không nói nữa liền nhanh chân rời đi. Đề ý kĩ có thể thấy hẳn đi rất vội vã, trong ánh mắt là sự hoang mang cùng lo sợ.

Hàn Miên đứng đặng sau mím cười nhưng sâu trong mắt mang tia hận thù, lạnh khốc, chết chóc.

- Hàn Miên sư huynh, rất cảm ơn anh_ Cô tươi cười cúi đầu cảm ơn. Cô không biết nếu không có anh thì phải dây dưa với Hàn Lâm đến khi nào nữa.

- Không có gì, nên làm thôi_ Hàn Miên mím cười nhìn cô, ánh mắt dịu dàng đến mấy phần.

Tách! Tách! Táchhhh

Tiếng máy ảnh vang lên, tuy nhỏ nhưng thính lực Hàn Miên cực tốt tất nhiên nghe thấy. Chân mày anh nhíu lại, tay đưa ra kéo cô vào lồng ngực, che đi khuôn mặt nhỏ.

Bỗng bị kéo vào lồng ngực như vậy, cô có chút ngơ ngác.

- Có người chụp trộm, em đứng yên_ Hàn Miên thấp giọng nói, xoay người dùng tấm lưng dài rộng chắn ống kính hướng cửa ra vào.

- Từ Di.....

Một thanh âm trầm lãnh vang lên khiến không khí trong cửa hàng giảm xuống đến mấy độ. Trong lòng cô kêu một tiếng xong rồi nhanh chóng đẩy người Hàn Miên ra. Người cô cứng đờ nhìn anh tiều soái sai từng bước dài rộng tiến gần đến đây.

Hũ giấm chua nhà cô đến rồi !!!!! ~::~

End chương.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hạnh phúc

-Từ Di....

- .... Cô có cảm giác sát khí ><

Anh bước đến tiêu sái gạt mạnh tay kéo cô vào lòng ghét bỏ nhìn người trước mặt. Nếu được gần mác biệt danh anh sẽ ném cho tên Hàn Lâm trước mặt cái biệt danh địa quỷ què. Anh ta rõ ràng biết rằng cô là hoa có chủ vậy mà dám có ý định đập chậu cướp hoa. Anh ta nằm mơ cũng không có chuyện đấy.

- Anh không phải đang tập luyện sao?_ Cô bắt đầu đi cười khan muốn cứu vớt bầu không khí nặc mùi thuốc súng này. Hàn Lâm đứng đối diện cái gì cũng không biểu cảm, chỉ nhìn cô mỉm cười.

- Tập xong đi tìm vợ_ Anh vừa nói vừa hếch mặt thách thức nhìn Hàn Lâm ,chỉ là cái nụ cười của anh ta khiến anh muốn học máu mồm. Có cảm giác dương dương tự đắc.

- Ahhhhh, Tiểu Di anh đi trước nhé. Nhớ đến quán thường xuyên_ Hàn Lâm nói. Lời nói chân thành cho cô, chọc ngoáy trả lại anh. Anh ta cũng không ngốc, càng không muốn cô vì mình mà khó xử.

Cô gạt mạnh đầu. Hàn Miên mà không rút đi chắc cô chết vì thiếu oxy mất. Mà hai người lạ ghê, mặt đối mặt 1 câu chào hỏi tối thiểu cũng không có, coi người đối diện như không khí.

- Em còn nhìn nữa anh đây liền vác em về làm thịt_ Anh âm u lên tiếng.

Cô cười xuê xoa khoác tay anh, khuôn miệng xinh xắn giải thích khéo léo:

- Em bị tên Hàn Lâm lời lòi kéo kéo bám dính không kịp trở tay. Cũng nhờ Hàn Miên sư huynh cứu giúp a~~

- Em mà cần người khác cứu?? Không đánh chết người ta thì thôi_ Anh chăm bẵm cô.

- Ada.....anh..em cũng chỉ là phận nữ nhĩ, người ta thấy việc bất bình anh hùng hảo hán ra tay giúp đỡ.

- Anh ta anh hùng. Anh phận tiểu nhân tự biết điều, em có thể đi tìm anh ta_ Anh hừ lạnh trực bước đi trước.

- Không có, không có..... Em chỉ thương nguyên anh nha~ Anh xem em đã sớm chuẩn bị quà cho anh rồi nè. Hahaha anh đoán đi_ Cô đưa túi đồ lên trước mặt anh. Trong lòng vẫn bất an, mặt lấm tấm mồ hôi mọc giữa trời lạnh giá.

- Hừ, em đi từ cửa hàng giấy ra. Quà của em không lẽ là bánh mì? IQ anh không thấp đến vậy

- ..... Lão Công nhà cô từ khi nào lại độc miệng đến như vậy? À không hình như chỉ khi ở bên cô thói quen độc miệng này mới ít xuất hiện chứ đệ nhất cao thủ đầu độc lời nói thách ai xoán ngôi anh nhà?

Anh đi về phía trước, tâm tư lại đặt trên người cô gái nhỏ đang ngu ngơ ở phía sau. Hình như 1 chút cô cũng không cảm nhận được là cô rất sai sao? Anh là bạn trai hay anh trai cô vậy? Nhìn người khác ôm bạn gái mình, ai có thể như anh kiềm chế lại? Thế không đủ tôn trọng cô sao? Cảm nhận của anh cô không quan tâm? Haizzz cứ phải dạy vợ từ từ.

- Thiên Ti, đợi em

Trong tiết trời lạnh giá, ta thấy hình ảnh đẹp đẽ của một đôi tình nhân mà ngàn lời nói cũng không thốt được nên. Cô gái khuôn mặt rạng rỡ đỏ ửng đập lên là phong nhuộm vàng chạy quanh người con trai, khuôn mặt anh ấy dù lạnh như mùa đông nhưng cái nhếch mép cũng đủ biết anh ta vui như nào....Khung cảnh ấy nhấn chìm mọi thứ, nổi bật giữa mưa tuyết. Con người luôn chán ghét mùa đông và xua đuổi nó như đứa con ghê lạnh, không ai muốn sự lạnh giá đó cửa vào da thịt, không ai muốn mùa đông đó đóng băng con tim những kẻ cô đơn, lẽ thường là vậy, luôn chuyển phiên hồi. Nhưng hai người đó thì sao? Họ ôm mùa đông vào lòng, dùng ngọn lửa tình yêu làm băng tan chảy. Hôm nay trời đẹp không phải là khi thời tiết ấm lên mà là dùng nhiệt độ con tim của họ để nung nóng.

Mọi người có lẽ chỉ để tâm đến hình ảnh hạnh phúc của đôi trai gái đó mà không nhìn thấy đằng sau 1 thân cây cỏ thụ sù sì có 1 cô gái cuộn tay thành nắm đấm hướng nhìn đôi trai gái kia.

Diệp Từ Di, mày chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Của Em Là Gì VẬY Anh? Dịch Dương Thiên Ti* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.